

Thiên Nga Đen Bị Phản Bội

Contents

Thiên Nga Đen Bị Phản Bội	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	49
10. Chương 10	56
11. Chương 11: Kết Thúc	64

Thiên Nga Đen Bị Phản Bội

Giới thiệu

Nếu như thiên nga đen lạnh lùng gặp gỡ đại ma đầu tàn bạo. Trước mặt người khác họ là một đôi vợ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nga-den-bi-phan-boi>

1. Chương 1

Giới thiệu

Nếu như thiên nga đen lạnh lùng gặp gỡ đại ma đầu tàn bạo—

Trước mặt người khác họ là một đôi vợ chồng mô phạm, sau lưng lại là bạn trên giường tốt nhất, nhưng không phải là hạnh phúc giai ngẫu.

Anh lấy cô chỉ vì nghe theo mệnh lệnh của ông ngoại, anh yêu em gái của cô, cô đã sớm biết.
Hôn nhân của bọn họ không có tình yêu làm cơ sở, chỉ vì lợi ích của hai nhà, cô cũng hiểu được..
Mà cô, một con thiên nga đen lãnh khốc vô tình, cả đời không thể nào có được hạnh phúc, cô càng hiểu rõ;
Điều duy nhất cô không rõ chính là anh luôn miệng nói muốn cùng cô đi suốt một đời.
Đại ma đầu này đang nghĩ cái gì, cô không hiểu cũng không muốn hiểu.
Hai người biểu hiện ân ái, thực tế là giả tạo thôi, điều này không phải đã ước định rõ sao?
Vậy anh giận dữ lại còn giống như kẹo singum bám dính lấy cô, cùng cô đi làm là thế nào?
Nhưng mà cô thừa nhận, ma đầu kia tuy ác liệt ngoài mặt nhưng lại rất tri kỷ.
Nhân viên trong công ty làm khó cô, anh không suy nghĩ đã bảo hộ cô, giận dữ vì cô lập uy.
Cô suýt bị người đẩy xuống lầu, anh vừa nghe đã tức giận, muốn đem đầu sỏ gây ra đánh chết.
Có người cố ý lái xe xông tới cô, anh không để ý nguy hiểm, xả thân che chở cho cô!!!
Đại ma đầu rốt cuộc bị sao vậy? Đầu óc bị vô nước hay bị chập mạch rồi?
Tốt với cô như vậy, quấy nhiễu lòng cô, bảo cô làm sao đóng giả vợ chồng với anh được đây..
văn án đặt gạch nhé, ta sẽ làm từ từ nhưng sẽ chậm vì còn truyện chông ẩm giường nữa, truyện này ta rất thích , mong ủng hộ nha

2. Chương 2

Chị, em không cần rời căn nhà này được không, em không muốn rời xa chị, chị đừng đuổi em đi mà, được không?

Em sẽ chăm sóc chị, chị để cho em ở lại đi...

Đừng quên, là ai làm con có nhà lại không thể về? Là ai nhẫn tâm vứt con ở nước ngoài, không quan tâm đến? Bọn họ đã sớm quên con rồi, con chỉ là gánh nặng vướng víu. Người một nhà của người ta rất vui vẻ, con chỉ là người ngoài, một đứa con riêng của chồng, không ai quan tâm....

Chị, đừng đuổi em đi, cha mẹ không còn, em chỉ còn có chị, chị là chị của em, người thân duy nhất của em, không có chị, em phải sống thế nào đây?

Người làm đại sự phải nhẫn tâm, đừng vì một chút thâm tình máu mủ mà mềm lòng, nghĩ lại xem, nó chiếm của con rất nhiều thứ, con chỉ là lấy về thôi. Con làm rất đúng, không ai có thể nói con sai...

Ồ Ô Chị, tình yêu vô địch, chị nhất định có thể giải được lời chú của Phù thủy. Chúng ta móc tay rồi, thiên nga trắng bay về phía tình yêu, thiên nga đen tìm được hạnh phúc.... Chị ơi... Chị... phải hạnh phúc, chúng ta cùng nhau cố gắng...

Mặt trời ngả về tây, ánh sáng nhàn nhạt lan tỏa giữa bầu trời, ánh chiều tà đỏ rực gần đường chân trời. Phía Bắc xuất hiện ngôi sao đầu tiên thấp sáng màn đêm, dần dần, đêm tối tiến đến.

“Tình yêu vô địch, giải được lời chú của Phù thủy. Thiên nga trắng bay về phía tình yêu, thiên nga đen tìm được hạnh phúc.... Tìm được hạnh phúc.” Bạch Oanh Man nhớ lời em gái nói với cô, không tự giác lẩm bẩm đọc lên. Đây là tâm nguyện của hai chị em cô trong quá khứ, nhưng hôm nay, thiên nga đen cô đã sớm không còn tư cách được hạnh phúc.

Cô chưa xót dụi mắt, bóng dáng cô đơn đứng ở sát cửa sổ, nhìn từng cái đèn đường sáng lên nhưng trong nội tâm lại là một mảnh ảm đạm

Cô làm sai sao?

Nhìn ảnh của mình trong cửa sổ, cô mờ mịt tự hỏi, đáy mắt trỗi lên tịch mịch.

Tiếng khóc của Nguyệt vẫn vang trong tai, cô rất đau lòng, rõ ràng là người vô tội nhất tại sao lại gặp phải thương tổn, bị ép rời đi ngôi nhà từ nhỏ đến lớn với hai bàn tay trắng? Cô chỉ muốn em gái không bị tổn thương, nhưng cuối cùng vẫn làm nó đau lòng...

Nhưng mà, tiếng của dì Chân, người mà cô coi như mẹ vẫn ong ong trong đầu cô, một lần lại một lần nhắc nhở cô là một đứa trẻ không được thương yêu, chỉ có quyết tâm hung ác mới có đường ra. Tuy cuối cùng vẫn biết đây là âm mưu ly gián của dì Chân nhưng năm này tháng nọ bị tẩy não, cô đã không thể đơn giản mà tin tưởng bất cứ kẻ nào, đã thành thói quen giữ khoảng cách với người khác.

Dù biết dì Chân có sai, nhưng một người là em gái thân yêu nhất, một người đã sống cùng cô nhiều năm, hai người đều là người thân mà cô không thể vứt bỏ được, cô biết chọn thế nào?

Cho nên, cô chỉ có thể im lặng, nuốt đau khổ vào lòng, biểu hiện thuận theo dì chân, bí mật quan tâm em gái. Cô không muốn đứa em khờ dại biết được tình hình thực tế, biết rõ những chuyện phức tạp này chỉ càng thêm rắc rối, những âm mưu thủ đoạn đen tối đó không thích hợp với thế giới đơn thuần vui vẻ của Nguyệt, đuổi nó đi, chỉ vì bảo vệ nó khỏi cuốn vào vòng nguy hiểm.

“Cha, cha có thể nói cho con biết con nên làm thế nào không? Con trở về quá muộn, không thể giúp cha san sẻ lo lắng...” Một giọt nước mắt trong suốt nhẹ nhàng chảy xuống, cô lặng lẽ lau đi, kiên cường nuốt nỗi khổ vào lòng, không để tình cảm yếu ớt ảnh hưởng quyết tâm của cô.

Từ khi vào Xuân Dương thuyền vận, cô không có một ngày thư thái, mỗi ngày tới sớm hơn tất cả mọi người, cũng tan tầm trễ hơn bọn họ, một ngày hai mươi bốn tiếng, cô có gần mười tám tiếng ở công ty, chỉ vì muốn nhanh chóng quen thuộc quá trình vận tải đường biển, bảo vệ cơ nghiệp của cha.

Đương nhiên, kéo chân cô không ít người, nhất là chú của cô – Bạch Cảnh Địa, ông ta liên kết một đám cựu thân ngăn cản cô, ý đồ độc tài, ngầm chiếm cơ nghiệp mà cha cô vất vả tạo dựng.

Nếu không phải cô phản ứng kịp thời, trong tay còn khổng chế một lượng cổ phần lớn, chỉ sợ đã sớm bị đá văng, vì tuổi còn nhỏ, không đủ đảm nhiệm trọng trách.

Nhớ tới nét mặt buồn nôn của những người kia, đôi mắt xinh đẹp của Bạch Oanh Man trầm xuống, cất vãn kiện trọng yếu vào két sắt, ra thang máy, rời khỏi đại sảnh không một bóng người.

Tám giờ năm mươi phút, đây đại khái là lần đầu tiên cô được “Về sớm”

“Cô đến muộn.”

Sau cánh cửa lớn, ở chỗ tối tăm sáng lên một điểm hồng, khói thuốc phiêu tán trong không khí, người đàn ông đang hút thuốc nghiêng người tựa vào cột, âm điệu lạnh lùng. Bóng tối che khuất thần sắc của hắn nhưng cũng che không được khí phách xâm lược tàn mát từ hắn, như một con sư tử hoang dại, làm người ta cảm thấy run sợ.

“Nhờ anh ban tặng, thời gian nhàn rỗi của tôi không nhiều.” Bạch Oanh Man không kiêu ngạo, không nịnh nọt, lại không chút nào nhát gan, nói.

Người đàn ông giống như cười mà lại không phải cười, nhẹ xuy một tiếng, nhíu mày, “Phụ nữ dám để tôi đợi không nhiều lắm, cô là người đầu tiên.”

Cô đáp trả. “Nếu anh có thể thu bớt móng vuốt của anh lại, có lẽ tôi sẽ biểu hiện dịu dàng một chút, không nhọc người có địa vị cao như anh nhân nhượng trước người có địa vị thấp.”

“Cô biết tôi muốn là cái gì, lúc trước chỉ cần cô đưa thứ tôi muốn, đương nhiên đã không có những chuyện phiền lòng như hiện tại.” Hắn đã cho cô cơ hội, chỉ là cô không thức thời.

“Thứ anh muốn, tôi đưa không nổi.” Cô rất rõ ràng em gái đơn thuần tuyệt đối không ứng phó hần được, cô cũng không muốn mất đi đứa em này.

“Đưa không nổi? Cô nghĩ rằng tôi và cô có thể chấp nhận đáp án này sao?” Thanh âm bình tĩnh, người đàn ông dụi điều thuốc trong tay, chậm rãi tiến đến.

Trong bóng tối, một bóng người cao lớn đi ra, hấn ngang nhiên đứng thẳng, ngũ quan hoàn mỹ, phía dưới đôi mày rậm là cặp mắt sáng ngời có thần, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao nhìn về cô gái trước mắt.

Hắn đang đánh giá cô, tuần dung lạnh lùng khó đoán.

Cùng lúc, Bạch Oanh Man cũng quan sát đối thủ trước mắt, cô bất động thanh sắc nhìn hấn, thần nhiên nói: “Chấp nhận hay không đã không còn quan trọng. Anh không nghe nói tôi đã đuổi em gái khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ với nói rồi sao? Nó đã không còn là người của Bạch gia, anh không thể có một chút ích lợi nào từ nó.” Thứ có thể lợi dụng trên người Nguyệt đã mất, hấn sẽ bỏ cuộc thôi.

“Sở dĩ cô làm như vậy là vì tôi muốn cô ấy?” Trạ Vĩ Thiên sấn giọng, nhúu mày.

Cô nhướn mắt, vẻ mặt mỉa mai, “Anh vẫn chưa xứng để hai chị em tôi trở mặt thành thù.”

“Cho tôi một cái lý do.” Hấn lạnh giọng nói.

“Cần gì lý do? Anh cũng là người giẫm lên một đồng người, anh cam tâm nhường quyền lực và tiền bạc trong tay sao?” Cô châm chọc nói. “Xem ra vì độc chiếm Xuân Dương thuyền vận, ngay cả em gái duy nhất cô cũng không buông tha.” Hấn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Cô quả nhiên đủ tuyệt tình.

Cô hừ lạnh một tiếng, “Trạ tổng giám đốc làm sao mềm lòng, nhìn chiếu cố của anh với công ty tôi, hung ác đến mức không chừa đường lui cho người ta, người không biết chuyện chỉ sợ nghĩ anh đang báo thù giết cha!”

Nếu không phải hấn sử dụng thủ đoạn âm hiểm, đầu tiên là tung tin sẽ mua Xuân Dương thuyền vận, thuận lợi lợi dụng cổ đông tạo áp lực, thậm chí ngân hàng cũng không cho vay, từng bước bức cô đến tuyệt cảnh, cô cũng sẽ không dùng đến hạ sách này.

Trên thương trường, người người đều biết Trạ Vĩ Thiên không phải là quân tử khiêm cung hữu lễ, mà là một dã thú hung mãnh thông minh, nhìn thấy con mồi sẽ tùy thời mà hành động, chờ đợi thời cơ tốt nhất sẽ một kích khiến đối phương mất mạng.

Mà Xuân Dương thuyền vận tựa như một khối thịt béo thượng đẳng, mọi người thêm chuộng, cơ cấu của nó hoàn hảo, công nhân viên đều có kinh nghiệm thuyền vụ nhiều năm, quy mô và tài sản cũng khả quan, chỉ cần điều chỉnh một chút, nói là con gà mái đẻ trứng vàng cũng không đủ, Nhật Nguyệt thuyền vận muốn kết hôn cũng không khó lý giải.

“Miệng lưỡi của cô cũng bén nhọn quá. Thì ra lúc trước tôi đánh giá cô quá thấp rồi, chỉ xem cô là một quả hồng mềm mặc người ta bóp nghiền.” Hấn khoanh tay trước ngực, khinh miệt nhìn cô.

“Trong mắt tôi, anh cũng không tốt đẹp gì, việc gì phải làm bộ làm tịch? Anh đã xem tôi như cặn bã, tôi cũng xem anh như đá sỏi, tôi và anh vốn cùng một loại người, vì đạt được mục đích, không cần quan tâm phải hy sinh ai cả.” Về mặc cô đậm mạc, giọng nói mang theo chút không chấp nhận hấn, chỉ có bản thân cô mới biết nội tâm vừa chau xót vừa chất thế nào.

Cô sống trong sự dối trá hơn mười năm, chỉ vì dì Chân không cam lòng. Bởi vì bản thân không cách nào được người đó yêu cho nên dì Chân cũng muốn người khác không được hạnh phúc, chấp nhận sống trong si oán cả đời, cũng phải khiến người khác khổ theo, tra tấn người khác. Mà Bạch Oanh Man cô cũng là đồng lõa, không chỉ để dì Chân muốn làm gì thì làm, mà còn là cánh tay đắc lực nhất.

Cô từng khờ dại nghĩ rằng dì Chân là người quan tâm cô nhất trên đời, những người thân khác đều coi như không thấy, không biết cô...

Nghĩ đến, ánh mắt cô âm trầm, không muốn hồi tưởng những quá khứ đau lòng này. Trước mắt cô làm người đàn ông nghiêm trọng này, phải lôi kéo được hấn mới có thể dựa vào thế lực vững chắc của hấn mà củng cố thế cục trước mắt.

“Hay cho câu “cùng một loại người”. Đáng tiếc chỉ dựa vào cô, vẫn chưa lọt được vào mắt của tôi.” Mặc dù đã đồng ý an bài của ông ngoại nhưng Trạ Vĩ Thiên vẫn bất mãn với cô dâu thay thế này.

“Cảm giác tiếc nuối của anh tôi rất đồng tình. Nhưng nếu như anh là tôi, anh sẽ nuôi một con hổ cạnh mình sao? Người có khả năng uy hiếp tôi. Tôi không thể cho hấn một đôi cánh, để hấn đánh ngược lại tôi.” Cô cố gắng biểu hiện tàn nhẫn vô tình.

“A? Cô vội vã đuổi cô ấy đi vì sợ tôi sẽ giúp cô ấy, đem cô đập đổ?” Xác thực bằng năng lực của hấn, muốn đoạt lấy giang sơn của cô cũng không khó.

Bạch Oanh Man vừa nghe, bất giác nhẹ nhàng mỉm cười, “Anh thật sự hiểu đứa em gái ngu xuẩn của tôi sao? Nó thương tôi, tin tưởng tôi là chị gái tốt của nó, chỉ cần tôi nói một câu, nó sẽ không tranh với tôi bất cứ gì, còn hai tay dâng lấy, mang thứ tôi muốn để trước mặt tôi.” Nguyệt Nhi chính là thiện lương như thế.

“Cô đã hiểu rõ cô ấy như vậy, cần gì đuổi cô ấy đi? Con chim sớm quen nuôi dưỡng trong lồng căn bản không có cách nào tự kiếm ăn bên ngoài.” Nhìn gương mặt xinh đẹp đó, đáy lòng hấn vô cớ tức giận vì sự lạnh lùng tuyệt tình của cô.

Cho dù gặp biết bao mỹ nữ, phụ nữ đến đến đi đi cũng không ít, Trầm Vấn Thiên không phủ nhận con gái của Bạch Cảnh Thiên xác thực mỹ lệ, bất luận là thuần khiết thoát tục Bạch Oanh Nguyệt hoặc là xinh đẹp vô tình Bạch Oanh Man đều làm hấn động lòng.

Bên ngoài Bạch Oanh Man mặc dù hơi thắng em gái một bậc, có thể đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cảm của cô làm hấn cảm thấy cô quả thực khác mình, cho nên lòng dạ ác độc không chút lưu tình

“Rắn không độc cắn người cũng sẽ đau, cho dù nó không tranh giành cũng khó bảo đảm người sau lưng nó sẽ không vì nó mà xuất đầu. Tôi cần gì phải lưu một tai họa bên cạnh, còn phải lúc nào cũng để phòng nó sẽ cắn tôi một cái?”

Cô nhìn hấn, cố ý nói: “Huống chi nếu để anh lấy được em gái tôi, tôi còn có thể nói chuyện ở Xuân Dương thuyền vận sao?” Sự thật, cô không chỉ lo lắng hấn thừa cơ thôn tính Xuân Dương, quan trọng nhất là cô cũng không muốn em gái đáng yêu của mình phải sống cùng tên đàn ông đáng sợ như quỷ như rắn này, cô đã không may mắn rồi, em gái ít nhất phải tìm được hạnh phúc.

Hấn cười lạnh, “Cái này là tiên hạ thủ vi cường?” Sớm một bước đoạt quyền kế thừa của em gái, để quyền lực của đối phương ở ngoài.

Cô có vẻ cao ngạo vượt cằm, “Đúng vậy, tôi sẽ không cho nó bất kỳ cơ hội nào, người có đầu óc sẽ không giữ lại trở ngại bên cạnh.”

“Thật đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà.” Hấn xem thường cô.

“Cám ơn quá khen, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.” Bạch Oanh Man cười khổ trong lòng, cô đã sớm không thể quay đầu.

Thấy cô thản nhiên đáp lại, Trầm Vấn Thiên chỉ híp mắt, lạnh lùng nhìn cô.

Bạch Oanh Man cũng không chịu thua, nhìn hấn một lúc sau mới đánh võ trầm mặc, đem ánh mắt dời tới những ngọn đèn đường.

“Hôm nay anh tới tìm tôi vì cái gì?” Trong lòng nàng đại khái đã biết, chỉ không biết hấn tính toán gì.

Hấn phát ra tiếng cười trầm thấp, “Không thể tới bồi dưỡng cảm tình với vị hôn thê sao?” Nếu cô không nói, hấn thiếu chút nữa đã quên mục đích đến đây.

“Anh đồng ý? Không phải nói tôi không lọt được vào mắt của anh sao, còn đồng ý thành vợ chồng với tôi?”. Cô ngơ ngác một chút, ánh mắt có chút phức tạp.

“Đó là quyết định của người lớn.” Hấn đùa cợt nói “Nhưng tôi muốn nhìn xem cô có đủ tư cách để cho tôi thỏa hiệp không, dù sao cũng là người phải sống chung cả đời, không nhìn rõ cô là hạng người gì không được.”

Cả đời? Tim Bạch Oanh Man đập mạnh, loạn nhịp sững sờ, thật lâu mới hoàn hồn, “Anh có chắc chúng ta sẽ sống cùng một đời?”

Hắn nhướn mày cười lạnh, “Chẳng lẽ cô lại xem hôn nhân là trò đùa, chưa vào lễ đường đã bắt đầu đếm ngược thời gian để ly hôn?”

Tuy Trầm Vấn Thiên cũng không tin tưởng thiên trường địa cửu, đối với tình yêu khinh thường, bừa bãi tìm kiếm an ủi trên người phụ nữ, dùng vật chất đổi lấy thú vui thân thể. Đối với hắn mà nói, phụ nữ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, dùng chán sẽ ném đi, thứ không cần đến sẽ không để lại dấu vết trong sinh mệnh hắn.

Nhưng mà hắn cực kỳ tôn trọng hôn nhân, thà không cưới, một khi kết hôn cũng không dễ dàng ly hôn. Đây không phải hắn chấp nhất với bạn đời, hắn chỉ sợ phiền toái, không muốn kết lại rồi phân ra, phân ra rồi kết lại, vòng đi vòng lại trong những chuyện vô nghĩa.

Lấy một người vợ đã là giới hạn thấp nhất của hắn, cũng coi như cho ông ngoại một công đạo, hắn đỡ phải bị buộc cưới, yêu cầu sinh con nối dõi tông đường.

“Tôi chỉ không nghĩ tương lai quá tươi đẹp, dù sao chúng ta cũng không phải vì yêu mà cưới, càng không nghĩ tới anh sẽ muốn duy trì cuộc hôn nhân này.” Cô vốn tưởng hắn sẽ rút gào, nhục mạ cô chẳng biết xấu hổ, cũng sẽ thẳng thừng từ chối cuộc hôn nhân này.

Hắn ngả ngón trêu chọc cô, “Như vậy có vẻ như cô chưa hiểu rõ tôi rồi, cho nên chúng ta mới cần càng nhiều thời gian ở chung. Về điểm ấy cô không phản đối chứ?”

“Anh cứ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Đinh lão tiên sinh, không phản kháng chút nào sao?” Thấy thần sắc ngông cuồng của hắn,, cô nhin không được muốn đâm hắn.

Quả nhiên, hắn phút chốc nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Em thật muốn biết tôi đang suy nghĩ gì sao? Tôi sẽ nói cho em biết.” Hắn nói xong, vươn tay kéo cô vào trong ngực, một tay nâng nhẹ gáy cô, một tay giữ chặt eo nhỏ nhắn, hung hăng hôn lên môi thơm.

Đây là cảnh cáo, cũng công khai biểu thị chủ quyền, hắn dùng phương thức độc tài tuyên bố cô là người phụ nữ của mình.

Hắn đã quen phách đạo, những người phụ nữ xung quang đều nhu thuận phục tùng, nhưng khi hắn phát hiện cô chống cự, dùng răng cắn môi của hắn, chẳng biết tại sao, hắn không tức giận, còn cảm thấy cực kỳ hứng thú với cuộc hôn nhân này, hắn muốn nhìn thử xem cô có thể kháng cự hắn tới khi nào.

Cô không biết mình càng giãy dụa chỉ càng kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông, Trầm Vấn Thiên mặc kệ bị cắn rách môi, mạnh mẽ cuồn cuộn đã cướp đoạt môi cô, nhắm nháp ngọt ngào của cô, cho đến khi cô không thể hô hấp mới buông ra.

“Tôi hỏi lần nữa, em xác định muốn cuộc hôn nhân này?” Nhìn cô ửng đỏ mặt, Trầm Vấn Thiên vui vẻ hỏi.

Bạch Oanh Man còn không kịp tức giận hay thẹn thùng, đối mặt với vấn đề này, cô chần chờ một chút, lẳng lặng nhìn hắn, tâm trạng nặng nề gật đầu, không ình cơ hội quay đầu.

Cái đám cưới này không thể không có, cô hoàn toàn không còn sự lựa chọn khác.

Vì giữ lại Xuân Dương thuyền vận của cha không bị những kẻ tâm thuật bất chính xơi tái, vì để cho em gái có thể đi về phía tình yêu, tìm kiếm hạnh phúc, cô chỉ có cách biến thành thiên nga đen, liều lĩnh giang đôi cánh bị thương, cố gắng bắt lấy hi vọng cuối cùng trước khi chết.

Nếu như sự hi sinh của cô có thể giúp cho người mình thương được bình yên, cô không hề có bất kỳ do dự nào, cam tâm làm thiêu thân lao đầu vào lửa, không biết ngày mai.

“Đúng vậy, tôi xác định.” Vì Xuân Dương và em gái, cô không thể lùi bước.

“Không hối hận?”

“Tuyệt không hối hận.” Cô lạnh giọng, thân thể run lên nhè nhẹ, dùng sức nắm chặt tay, ngăn cản sự nhu nhược của mình.

“Em nên hiểu được tôi muốn không phải là vợ chồng có danh không thực, ở trên giường, tôi sẽ yêu cầu quyền lợi làm chồng.” Cô có dung mạo tươi đẹp và thần thái tuyệt vời, là một người đàn ông bình thường, hẳn không có khả năng cùng giường chung gối mà không đụng cô.

“Tôi có nói không được sao? Nghĩa vụ nên làm tôi sẽ không trốn tránh, nhưng nếu anh ở bên ngoài có người phụ nữ khác thì xin an phận một chút, xem như tôn trọng tôi, đừng để tôi khó làm người.” Cho dù đây không phải hôn nhân cô muốn, cô cũng muốn cười mà nói với người ta, cô rất hạnh phúc.

Trạm Vấn Thiên buồn cười nhường mảy, “Còn chưa kết hôn em đã muốn đem tôi giao cho những phụ nữ khác, người vợ như em thật độ lượng.”

Mím môi, Bạch Oanh Man dè xuống lửa giận, cố gắng tỉnh táo nói: “Anh là người đàn ông của tôi sao? Tôi và anh đều biết rất rõ, hôn nhân của thành lập trên lợi ích, trong đó cũng không có tình cảm, nếu tim của anh không ở nhà, tôi có dùng mười cái khóa sắt khóa cổ anh lại cũng vô dụng, huống chi từ trước tới nay, sự tử đức có bao nhiêu sự tử cái làm bạn.”

Nghe vậy, hần cười nhẹ lên tiếng, “Em rất dụng tâm, biết được danh hào của tôi. Nhưng mà em có thể yên tâm, tôi càng sợ phiền toái hơn em, không tất yếu tôi sẽ không dính vào. Chỉ cần em thỏa mãn nhu cầu sinh lý của tôi, hoa đại bên ngoài tôi cũng sẽ không nhìn.”

Không thể phủ nhận, vợ tương lai của hần là một mỹ nữ hiếm thấy, tuy tính tình có chút lạnh lùng, không thường nở nụ cười mê người, nhưng mà dung mạo xuất sắc và khí chất cao nhã vẫn là một giai nhân hiếm có, thực tế tư thái hấp dẫn đó, tin rằng chỉ cần là đàn ông đều sẽ muốn giữ lấy.

Trước, hần cho rằng cô là một ngọn núi băng, lạnh mạc, không biết tức giận, nhưng mà sau nụ hôn kia, hần mới phát hiện mình đã sai lầm.

Thì ra dưới mặt nạ lạnh như băng kia, là tính tình cương liệt, dũng cảm phản kháng, sự gạn dạ sáng suốt của cô càng kích thích dục vọng chinh phục của hần.

Có lẽ không chiếm được em gái của cô có chút tiếc nuối nhưng giờ phút này hần càng muốn chinh phục cô gái toàn thân đầy gai nhọn này, loại đi phòng vệ của cô, để cho cả thể xác tinh thần của cô đều thần phục hần.

“Anh đang chờ tôi “tạ chủ long ân” sao?” Cô cứng ngắc nói, không tự nhiên tránh đi ánh mắt nóng bỏng của hần.

Cô không muốn cho cuộc hôn nhân này là thật, trong nội tâm vốn đã tính toán không can thiệp cuộc sống của nhau, nhưng mà cô hiển nhiên quá khờ dại, vua sư tử làm sao ngoan ngoãn mặc người bày bố. Hần không chỉ muốn toàn bộ ưu thế còn muốn trở thành chúa tể duy nhất của cô.

Giờ khắc này, cô không khỏi sợ hãi, nghĩ thầm, mình thật sự muốn gả cho người đàn ông độc tài chuyên chế đáng sợ này sao?

“Thế thì không cần. Tôi chỉ muốn nhắc em một chuyện, chuyện trước kia coi như xong, sau này không cần thử chọc giận tôi.” Nếu không, dù là cô, hần cũng không chút lưu tình.

Trên bầu trời lấp lánh vô số ngôi sao, tiếng côn trùng rả rích bên tai, hơi gió nhẹ thoang thoảng mùi lúa mới, có hơi ẩm ướt của bồn hoa, đêm tối thâm trầm, có vẻ yên tĩnh mà thần bí.

Lúc này, hai người ngồi ở một nhà hàng trên núi, căn nhà gỗ ở giữa sườn núi, ngọn đèn ấm áp có một loại yên tĩnh thoát khỏi thế tục.

Trước khi hai người có được nhận thức chung về cuộc hôn nhân này, Trạm Vấn Thiên liền cương chế đem Bạch Oanh Man lên xe của hần, đưa cô vào trong núi, thứ nhất hần đối bụng, không muốn ở trong thành phố gặp người quen biết quấy rầy tâm tình, thứ hai có thể nói chuyện với cô về hôn sự của bọn họ.

Kỳ thật hần không có bao nhiêu hứng thú với việc kết hôn, bởi vì chỉ cần ngoắc ngón tay, phụ nữ sẽ tự động đi tới, tranh thủ cùng hần, hần cần gì phải trói chặt vào danh phận. Hai vị công chúa của Bạch gia làm hần

vừa lòng, cùng đám cưới thương nghiệp với những người phụ nữ khác, hẳn thà chọn chị em này. Nếu em gái đã chạy, đổi lại chị gái cũng không tệ.

“Sau khi kết hôn, tôi muốn một đứa con.” Kêu xong món ăn, Trạm Vấn Thiên đột nhiên nói.

“Cái gì?” Bạch oanh man kinh ngạc mở to mắt, biểu lộ có chút trở tay không kịp kinh ngạc.

“Ít nhất phải có một để thừa kế sự nghiệp của tôi, trai gái gì cũng được, tôi muốn nó phát triển trong bụng của em.” Chỉ cần là con hần, hần sẽ tận lực đào tạo.

Cô lập tức hoảng hốt không thôi, “Nhưng... tình huống trước mắt của chúng ta cũng không thích hợp... có lẽ chưa tới một năm anh đã mệt mỏi, muốn chấm dứt sớm cuộc hôn nhân buồn cười này.” Cô không muốn đứa con sẽ phải là món đồ sau hôn nhân. Một mình cô chịu khổ cũng đủ rồi, không cần phải liên lụy đứa nhỏ.

Chỉ là cùng người xa lạ như hần phát sinh quan hệ, cô không biết mình có chịu đựng được không nữa, nếu còn mang thai con của hần... Cô bỗng cảm thấy khủng hoảng, đến mức thở không nổi.

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không li hôn.” Trạm Vấn Thiên đang cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người ta phát sợ.

Ý của hần rất rõ ràng, dám gả cho hần, nghĩa là phải tự biết rằng, chỉ cần thành đồ đặc của hần cũng đừng mơ tưởng có ngày được thoát khỏi. Cho dù ngày nào đó hần chán ghét rồi, cô cũng chỉ có thể ở trong lồng giam của hần, làm một vật trang sức không có cảm giác.

Tim Bạch Oanh Man run rẩy, cảm giác vừa bị ai vừa thống khổ, “Lời nói đừng quá chắc chắn, có lẽ ngày nào đó anh sẽ gặp được cô gái thật sự anh muốn, anh sẽ cảm thấy hôn nhân vướng víu, hận không thể sớm chấm dứt đoạn sai lầm này.”

“Không có ngày đó, không một người nào, không một cô gái nào đáng giá để tôi đem cô ta để ở trong lòng.” Giáo dục nghiêm khắc, hần đã vô tình, không yêu.

“Kể cả tôi?” Cô ngửa mặt lên, ánh mắt bình thản nhìn hần.

Nhìn cô một cái, con ngươi đen thâm trầm của hần lóe lên, “Chẳng lẽ em cho rằng, em sẽ là ngoại lệ?” Hần không thương ai, ai cũng đừng mơ tưởng buộc hần giao lòng của mình ra, bởi vì chỉ cần không quan tâm, không ai có thể thương tổn hần.

“Không, tôi chỉ phòng ngừa thôi. Nếu thật có một ngày như vậy, tôi hi vọng quyền lợi của mình không bị hao tổn.” Cô cố ý nói mình giống như thực dụng, chặt đứt hy vọng về hạnh phúc.

Cô bây giờ đã là thiên nga đen xếp cánh, không thể bay cao, cũng không thể quay về bên cạnh đồng bạn, ít nhất cũng không thể cho hy sinh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Bỗng dưng, ánh mắt hần lạnh lẽo, “Xem ra em thật là biết tính toán, ngay cả đường lui cũng nghĩ chu đáo cả rồi. Có cần tìm luật sư lập kế ước hôn nhân, miễn cho sau này có hại không?” Dụng ý của hần vốn là thử, muốn biết cô có phải kinh doanh trong hôn nhân không tình yêu này không, nhưng câu trả lời của cô lại làm hần thất vọng.

“Tốt nhất là ghi ra giấy trắng mực đen rõ ràng, hơn nữa nhất định phải ghi chú rõ anh không có nửa điểm dã tâm với Xuân Dương thuyền vận, mặc dù sau này chúng ta không còn là vợ chồng, cũng không chèn ép Xuân Dương, khi cần sẽ cung cấp viện trợ.” Hần không thể là kẻ địch của cô, vạn nhất trở mặt thành thù, cô không nắm chắc mình có thể chống đỡ được.

“Em...” Trạm Vấn Thiên trừng mắt lên, đang muốn nói mấy câu châm chọc cô, lại đột nhiên nhìn thấy cô xoa xoa cánh tay giống như lạnh, hần trầm mặc đứng lên cởi áo khoác, choàng lên vai cô, “Phụ nữ đừng cậy mạnh quá, em nên nhận rõ ràng ai mới là chúa tể của em.”

“Không cần anh nhắc nhở, tôi biết thân phận của mình.”

Không muốn thừa nhận ý tốt của hần, Bạch Oanh Man muốn cởi áo khoác trả về nguyên chủ, nhưng dưới ánh mắt chăm chăm kia, cô ngượng ngùng thu tay lại, im lặng buông đũa, nhìn bữa tiệc rau dưa.

Nói thật ra, cô không thích thực vật cho lắm, đối mặt với đối thủ liên tiếp thế này, cô cực kỳ cố gắng hết sức. Nếu không có nguyên nhân phải chống đỡ, cô không muốn cãi nhau với hắn.

“Tính cách thật không đáng yêu, uống phí em xinh đẹp hơn em gái mình, phải biết rằng nịnh nọt tôi, em mới có thể tìm được chỗ tốt”. Cá tính mất thăng bằng sẽ làm bản thân chịu đủ mọi tổn thương, sao không hiểu đạo lý lấy nhu thắng cương?

Lời của hắn rút cuộc động tới tức giận của cô, cô trừng hắn, “Tôi vốn như vậy, tôi không phải là thiên sứ Bạch Oanh Nguyệt trong mắt anh, tôi là chính tôi, âm hiểm tà ác ngoan độc ma nữ, anh tốt nhất nên nhớ kỹ điểm này. Đừng nghĩ khi dễ tôi, nếu không xin cẩn thận đề phòng sau lưng.”

Hắn cười như không cười nhếch môi, “Cho tới bây giờ không ai dám uy hiếp tôi, em lại vuốt móng hổ lần nữa.... Sách lược của em thành công, tôi sẽ đi vào lễ đường như mong muốn của em.”

“Bởi vì tôi khiến cho anh hứng thú rồi?” Cô giật mình hỏi, không dám buông lỏng một khắc, căng thẳng thần kinh.

“Phải, em làm tôi có hứng thú tiếp tục chơi rồi. Tôi muốn nhìn xem trong hôn nhân của chúng ta, em có thể phát triển tới đâu.” Sự tử cái nhỏ rằng không đủ sắc bén để gây nguy hiểm, nhưng mà trưởng thành rồi thì có năng lực cắn chết sự tử đức, kết quả hắn rất chờ mong.

“Vậy thì mời anh mỗi mắt mong chờ, tôi cam đoan sẽ làm cho anh không uống giá vé.” Cô sẽ làm cho hắn biết rõ, cô tuyệt đối không hoàn toàn chịu sự bày bố của hắn.

Thần sắc cảnh giác của cô rơi vào mắt hắn, hắn mỉm cười, “Nếu chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, vậy có thể bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Như vậy tôi nên hướng ai cầu hôn, còn em nữa, có yêu cầu gì với hôn lễ không?”

Đôi môi đỏ mọng bĩu lên một cái, cô trả lời: “Không cần tốn công tốn sức, chỉ cần để ý chọn ngày là được, chỉ là y theo tập tục dân gian, hôn sự phải hoàn thành trong trăm ngày.” Từ khi cha và mẹ kế qua đời không lâu, em gái thân nhất cũng bị mình đuổi ra ngoài, chỉ còn thân nhân duy nhất là dì Chân bụng dạ khó lường, cô không khỏi ảm đạm.

Cô không đề cập tới, hắn đã quên cô mang tang cha hơn một tháng, hôm nay mặc đồ tang trong người, “Có thể, tôi không có ý kiến.”

Buổi tối sau khi những con ếch ngừng diễn tấu, trên đường về, Bạch Oanh Man thoáng nhìn qua người đàn ông cương nghị bên cạnh, trong nội tâm rối loạn.

Hạnh phúc của thiên nga đen... Sẽ là hắn sao?

Cô mờ mịt.

Tim có chút bị bóp chặt.

3. Chương 3

“Nhất định phải bày ra vẻ mặt như chết chồng vậy sao? Người không biết còn tưởng con rất hận cuộc hôn nhân này, muốn làm cô dâu chạy trốn.”

Bên tai là những lời nói móc cay nghiệt, cô dâu mới vẫn thả hồn vào cõi thần tiên, tiếng quở trách bén nhọn phảng phất không liên quan với cô, cũng không có bất cứ biểu lộ nào.

Trong gương hé ra một khuôn mặt xinh đẹp phấn điều ngọc mài, lông mày giống như dãy núi, mắt sáng như sao, mặc lễ phục bằng lụa trắng cao nhã, trên đầu là một vương miện bằng hoa hồng trắng và sa mỏng, bộ dáng động lòng người, có một sức quyến rũ đặc biệt chỉ có ở cô dâu.

Thân là một trong những nhân vật chính, trên mặt Bạch Oanh Man không có một chút vui thích, trên mặt thoáng nét ảm đạm, nếu không trang điểm dày đã thấy gương mặt nhợt nhạt, một đêm không ngủ.

Mặc dù như thế, cô hôm nay vẫn là cô gái xinh đẹp nhất, hạnh phúc làm người ta ganh tị đỏ mắt, làm cho những người khác phải nghiêng rằng.

Ví dụ như dì ruột của cô, Lý Ngọc Chân.

“Nếu không muốn gả cũng đừng miễn cưỡng. Con là con gái cưng của chị hai, dì Chân đâu cam lòng gả con chịu khổ? Nếu con không đem con tiện chủng kia đuổi đi thì hôm nay người ngồi đây nước mắt lưng tròng là nó.” Mặt ngoài Lý Ngọc Chân trấn an, thực tế là trách cứ chau gắt không nên quấy rầy kế hoạch của bà ta, hại bà ta phải bỏ cục lần nữa.

“Dì Chân, dì không hy vọng con gả vào nhà giàu có sao?” Không lo ăn không lo mặc, sống an nhàn sung sướng, chỉ cần ngẫu nhiên mang nhẫn kim cương sáng chói tham gia xã giao, làm một phu nhân người người hâm mộ, đây là cuộc sống mà nhiều thiếu nữ mong muốn. Mặc dù hết thấy chỉ là hư vinh, Bạch Oanh Man hiểu được chính mình ít nhất phải giành mặt mũi cho Xuân Dương thuyền vắn.

“Trời! Chẳng lẽ dì lại ghen ghét với con? Người đàn ông hoàng kim nhất nhì là chồng con, tuy nhiên không nhất định chỉ thuộc về một mình con, nếu suy nghĩ theo hướng tốt thì cũng có thể coi như con may mắn.”

Lúc nói chuyện, thần sắc Lý Ngọc Chân đều không vui vẻ, trong lời nói không một câu chúc phúc, bà nhìn thấy cháu gái mặc lễ phục cô dâu, trong đáy mắt ẩn chứa ghen ghét và tức giận.

Bất luận cô dâu hôm nay là cháu gái Bạch Oanh Man hoặc là con gái của tình địch Bạch Oanh Nguyệt, bà đều không vui khi nhìn bọn nó mặc áo cưới. Bởi vì gần bốn mươi năm, khát vọng lớn nhất của bà chính là dắt tay người đàn ông mình yêu đi trên thảm đỏ.

Hết lần này tới lần khác, bà một lòng say mê nhưng vẫn không đổi được kết cục mỹ mãn, anh rể chưa bao giờ nhìn thấy bà, ý nghĩ và yêu thương của hấn vĩnh viễn nhìn những người phụ nữ bên cạnh bà, chưa một lần nhìn bà.

Bà hận hấn, chuyện tình cảm bà không thể nào tham gia, cho dù bà luôn ra ám hiệu khiêu khích, hấn vẫn thờ ơ, thậm chí cuối cùng dùng danh nghĩa anh rể đưa bà ra nước ngoài học, ý đồ đoạn tuyệt tâm tư không nên có của bà.

Yêu một người có sai sao? Bà chỉ yêu hấn, muốn được hấn yêu, tìm được hạnh phúc, tâm nguyện hèn mọn như vậy vì sao cũng không được? Cho nên bà hận, hận tất cả những người được hấn ưu ái. Nếu như bà không chiếm được hạnh phúc, thì, những người bị bà hận có tư cách gì được vui vẻ?

“Muốn đi cứ để hấn đi, người đàn ông không để trái tim ở chỗ con thì cần gì phải cưỡng cầu, thế giới vẫn trời cao biển rộng.” Bạch Oanh Man rộng rãi trả lời.

Nghe vậy, trong mắt Lý Ngọc Chân hiện ra một vòng âm trầm, “Con đang châm chọc dì không buông tay sao? Hơn nửa đời người chỉ si luyến cha con?”

Thấy dì Chân tức giận, cô vẫn lạnh nhạt chỉnh lại sa đầu, “Dì Chân muốn yêu ai là tự do của dì, thân là con cháu con không có quyền xen vào.”

“Hay cho không có quyền xen vào, vừa rồi con yểm hộ cho tiểu tiện nhân kia chạy trốn, đừng tưởng dì không biết, con còn nghĩ tới tình chị em, không nỡ để nó chịu khổ sao?” Rõ ràng để cho tiểu tiện nhân Bạch Oanh Nguyệt đào thoát, thật sự không thể tha thứ.

“Yểm hộ cái gì? Con không hiểu dì đang nói gì?” Cô mở to cặp mắt xinh đẹp, biểu lộ vẻ vô tội.

Lý Ngọc Chân lạnh lùng nheo mắt, tay che miệng cười khê, “Cháu gái của dì học được giả ngốc sao, vừa này, nếu con không làm bộ té ngã, ngăn cản ta, tiểu tiện nhân kia sao có thể chạy trốn?”

“Phải không? Trong mắt dì Chân con cố ý té ngã sao? Thật xin lỗi, con không cho rằng mình có hành động như vậy, huống chi con đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với nó, không có lý do gì giúp nó chạy trốn.” Cô thề thốt phủ nhận, dì Chân cũng không thể bắt cô làm gì.

Lý Ngọc Chân vừa nghe giận tái mặt, mười ngón tay sơn đỏ nắm chặt hai vai non mịn của cô: “Nó nói với con cái gì? Muốn đến mang con chạy trốn sao? Muốn mặc kệ dì Chân, giống người cha nhẵn tâm của con thờ ơ với dì sao?” Không ai có thể đẩy bà ra, thứ bà muốn nhất định phải có trong tay, không thể nhượng bộ.

Bạch Oanh Man bị đau, buồn bực nói: “Dì suy nghĩ nhiều quá, dì có ơn dưỡng dục con, con sao có thể bỏ mặc dì?”

Kỳ thật vừa rồi nhìn thấy em gái, cô ngoại trừ kinh ngạc, còn có một chút ngưỡng mộ, cho dù không được cô bảo vệ, nụ cười ngọt ngào của Nguyệt vẫn không phai màu

Trên thực tế, lúc em gái khuyên cô rời đi, thật sự cô bị xao động, muốn buông tất cả, làm chuyện cô muốn làm, không cần thỏa hiệp với ai, chỉ vì cuộc sống của mình...

“Chị không phải người như thế, chúng ta hẹn ước.... bay về phía tình yêu, tìm được hạnh phúc.... Em không có quên, em hy vọng chị có thể hạnh phúc...”

“Em không cần, em không cần chị phải rơi lệ mà kết hôn, chị đi theo bọn em, đi thật xa...”

Thanh âm của Nguyệt Nhi vẫn vang vọng trong tay, nó khờ dại muốn mang cô đi, phần tâm ý này không phải cô không cảm động, nhưng mà nhìn khuôn mặt đơn thuần của em gái, hai chân cô như bị cột đá, nửa bước cũng không thể đi.

Cô biết mình đi không được, vì bảo toàn sản nghiệp của cha, cô nhất định phải ở lại, để hạnh phúc của mình biến mất.

“Man Nhi, đừng dở trò với dì, con là do dì một tay nuôi lớn, dạy dỗ, có bao nhiêu thủ đoạn dì đều rõ ràng, đừng ép dì đối phó ngược lại con.” Cháu gái này vẫn là một con cò tốt, Lý Ngọc Chân không muốn uống công.

Bạch Oanh Man trào phúng nhếch môi, “Dì Chân mới cần chuẩn bị chậu vàng rửa tay, hưởng phúc đi. Một con cho gặp rủi ro có đáng để dì dồn sức đánh như vậy không?”

“Con muốn dì buông tha nó?” Lý Ngọc Chân nhìn chằm chằm cô, đáy mắt ngoan độc.

“Dì Chân đã đáp ứng con không tìm nó gây phiền toái, dì sẽ tuân thủ hứa hẹn chứ?” Bạch Oanh Man thực sự lo lắng, dù sao oán niệm của dì Chân đã quá sâu.

“Có chuyện này sao? Sao mà dì không nhớ rõ? Aiz, già rồi nên đầu óc mau quên quá.” Lý Ngọc Chân qua loa cười.

“Dì Chân...” Không để Bạch Oanh Man nói, Lý Ngọc Chân lại nắm chặt vai cô, dùng sức làm cô phải nhíu mày, “Đừng quên là ai cướp của con hết thấy? Là ai chia cắt cha con con? Có nó, cha còn đã quên con. Với ông ấy mà nói, con chẳng qua chỉ là đứa con mà vợ trước để lại, dư thừa.”

Bạch Oanh Man cắn chặt môi dưới, nhịn đau đớn trên vai, đôi mắt hạnh thoáng ưu thương.

“Đừng có ngu ngốc, thứ nắm trong tay mới là thực tế. Tuy dì không tán thành con gả cho Trầm Vấn Thiên, nhưng mà nếu Xuân Dương thuyền vận đã gặp phải nguy cơ, đành phải ủy khuất con hy sinh, không bằng con hãy nghĩ cách nắm bắt lòng hắn, để cho hắn trở thành chỗ dựa vững chắc của con, ha ha ha.” Tốt nhất có thể vì Lý Ngọc Chân bà sử dụng, giúp bà đạt được thứ mong muốn.

Lý Ngọc Chân che miệng cười khanh khách, nói xong liền ông ẹo đi ra ngoài.

Bà đi vội vàng không phát hiện ở góc phòng nghỉ của cô dâu, một bóng dáng ngang tàng đang đứng trong bóng tối, không tiếng động nghe hai người nói, con người đen âm trầm thêm mấy phòng.

Trầm Vấn Thiên vốn muốn đến hỏi xem cô dâu đã chuẩn bị xong chưa, không ngờ lại gặp được Bạch Oanh Nguyệt, mà bên cạnh cô có một người đàn ông thân mật bảo hộ.

Trông thấy tình cảnh này, hắn thật sự không vui, nhưng hắn chưa quên mình sắp kết hôn, vì vậy cũng không sinh sự, chỉ giữ im lặng nhìn bọn họ rời đi, không ngờ còn chưa nhìn thấy cô dâu lại ngoài ý muốn nghe một đoạn đối thoại như vậy.

Cô vợ sắp cưới dám can đảm uy hiếp hắn thì ra lại là người bị quản chế, bị người ta nắm giữ nhược điểm, thành một con chim vị gãy cánh.... Thật là thú vị.

Hắn lạnh lùng nhắm mắt, khóe môi khẽ nhếch lên, xuy một tiếng, khuôn mặt lạnh lùng, đang muốn tiến lên gõ cửa lại nhìn thấy một ông lão đang đi tới, hắn kinh ngạc lập tức trở lại chỗ ẩn thân.

Ông ngoại sao lại xuất hiện trong này? Ông không tiếp khách ở phía trước lại chạy tới gặp cháu dâu tương lai làm gì? Không khỏi làm người ta bất ngờ.

Đợi sau khi Đinh Thắng Phong vào rồi, Trầm Vấn Thiên đến gần cạnh cửa, dùng tư thái nhẹ nhàng dựa vào tường, hai tay vòng trước ngực, nghe động tĩnh bên trong.

“Lễ phục của con hôm nay rất đẹp, là một cô dâu hoàn mỹ.” Đinh Thắng Phong nói. Ngoại trừ một vài nếp nhăn nhỏ ở giữ chân mày, cháu dâu này của ông có thể nói là đạt đến hoàn mỹ.

“Cám ơn Đinh lão gia tán thưởng, con biết nên ăn mặc gì ở trường hợp nào, sẽ không để cho ngài mất mặt.” Bạch Oanh Man ngồi ngay ngắn trên ghế, lễ phép trả lời.

“Ha ha.... Nên sửa lại gọi ta là ông ngoại. Người trong nhà không cần khách sáo, như vậy rất lạnh nhạt.”

“Dạ, ông ngoại, con đã biết.” Đã là người một nhà sao? Bạch Oanh Man vụng trộm hít sâu một hơi, không để người phát hiện cô đang lo sợ.

“Tốt, chịu cố gắng là tốt rồi, chỉ cần con làm tốt chuyện của mình, không có suy nghĩ khác, ông ngoại cũng không làm khó con.”

“Ý của ông ngoại là?” Tuy trong lòng đã có suy đoán nhưng cô không dám nghĩ.

Đinh Thắng Phong vuốt cằm, cười lạnh vài tiếng, ánh mắt phút chốc trở nên sắc bén, “Khoản tiền con muốn ông đã gửi vào tài khoản của con, trước mắt Xuân Dương thuyền vận đã không còn khốn quẩn tài chính.”

“Cám ơn ông ngoại, phần ân tình này con sẽ nhớ kỹ trong lòng.” Chỉ cần buôn bán vận chuyển bình thường, trong thời gian ngắn nhất cô sẽ trả lại phần tiền này, không nợ một đồng.

“Không cần phải gấp gáp cảm ơn, chuyện con đáp ứng ông vẫn chưa hoàn thành.” Đinh Thắng Phong cũng sẽ không cho không tiền, ánh mắt đầu tư của ông xưa nay luôn chính xác.

Thần sắc Bạch Oanh Man cứng nhắc, ngưng hồi lâu mới mở miệng, “Xin ông ngoại yên tâm, con chưa quên. Việc này mặc dù có điểm khó khăn, nhưng con cũng đâu còn đường lui, không phải sao?”

Đinh Thắng Phong hài lòng gật đầu, “Dùng dung mạo và tài trí của con, cũng không khó lắm, ông tin tưởng con.”

Cô khẽ cười khổ, nhỏ giọng, “Như vậy, chuyện ông ngoại đáp ứng con, có thể chu toàn?”

“Con nói là em gái con?” Tiểu công chúa khờ dại đáng yêu của Bạch gia, một đóa hoa nuôi trong nhà ấm.

“Phải”

“Điểm ấy con có thể yên tâm, ông đã phái người theo cô ấy, cam đoan an toàn.” Đinh Thắng Phong chắc chắn, không khỏi cảm thán, lòng của cô có một vết thương trí mệnh, sớm muộn gì cũng gặp chuyện.

“Con chưa bao giờ nghi ngờ ông ngoại cam đoan, chờ con chính thức nắm giữ thực quyền, con chắc chắn hồi báo.” Tiền tài còn có thể trả, nhân tình khó trả, cô không muốn thiếu nợ ân tình.

Nghe vậy, ông vung tay, “Không vội, ông không muốn hồi báo của con. Dù sao ngay từ đầu ông cũng không muốn Vấn Thiên lấy em gái con. Ánh mắt của nó quá kém, không hiểu được vật quý đang ở trước mắt.”

“Nguyệt Nhi cũng không tệ.” Trầm Vấn Thiên không xứng có được thiên sứ thuần khiết không tỳ vết.

Ông hí mắt nhìn cô, “Ông không nói cô ấy tệ, nhưng mà muốn làm nữ chủ nhân của Nhật Nguyệt thuyền vận, cô ấy thất bại, cho dù Vấn Thiên kiên trì lấy cô ta vào cửa, ông cũng vẫn ngăn cản, cô ấy trong sáng như vậy, không thích hợp với thể giới người lừa ta ta lừa người.”

“Cho nên ông mới dùng phép khích tướng để hấn thay đổi tâm ý, không theo em gái ngọc của con nữa?” Nhờ vậy Nguyệt nhi mới tránh được một kiếp, không cần gả cho người không thương, cô phải cảm ơn ông lão trước mắt đã hỗ trợ.

Oanh Man nhẹ nhàng thở ra, buông xuống tảng đá lớn trong lòng, nhưng giọng điệu lạnh lùng của cô nghe vào tai người không biết chuyện tựa như giọng điệu mỉa mai, phảng phất châm chọc em gái vô dụng.

Kỳ thật lúc trước cô chủ động nhắc tới mình sẽ thay em gái kết hôn với Trạm Vắn Thiên, Đinh Thắng Phong cũng có ý này, hai người lên làm hiệp nghị, ý muốn thúc đẩy hai công ty thuyền vận kết hợp. Chỉ là chuyện này không có người ngoài biết, ngay cả Trạm Vắn Thiên cũng không biết.

Ở ngoài cửa, Trạm Vắn Thiên nghe thấy hai người nói chuyện, cảm thấy khiếp sợ, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, đi nhanh đi.

Nếu như hắn chịu dừng lại một lúc, sẽ nghe thấy khổ tâm của lão nhân gia, Đinh Thắng Phong an bài sau này cho cháu ngoại.

“Vậy cũng phải để nó không bài xích con mới được. Nếu như nó đối với con không chút hứng thú, ông đánh mấy cái trống cổ vũ cũng không được, yên tâm đi, sớm muộn nó cũng thấy được thứ nó muốn là gì.” Đinh Thắng Phong hiểu được, con gái nhỏ của Bạch gia không phải là lương duyên của cháu ngoại, nó cần một người bầu bạn ngang tài, chứ không cần một đóa hoa cần thận che chở. Phụ nữ được nuông chiều sẽ không chịu nổi nó, ngông cuồng.

Bạch Oanh Man cười khổ nói, “Ba năm, hi vọng ông sẽ không quên ước định của chúng ta, nếu như trong thời gian này, hắn không cách nào yêu con, xin ông tuân thủ hiệp nghị, để bọn con hòa bình chấm dứt cuộc hôn nhân không tình nguyện này.”

“Nhất định, Đinh Thắng Phong ta nói lời giữ lời.” Hắn nói thì nói thế, nhưng mà đến lúc đó cho dù cháu ngoại có yêu cô hay không, có ly hôn hay không cũng không phải do ông quyết định.

Bạch Oanh Man nhìn mình trong kính, không nhìn thấy tinh quang trong mắt ông lão sau lưng. Một bộ áo cưới xinh đẹp như cười nhạo cô ngu xuẩn, đem hạnh phúc cả đời đánh cược, dùng bản thân mình như một đồng xu để đánh cược một lần.....

Bọn họ dám liên thủ tính toán hắn?!

Trạm Vắn Thiên thật sự rất tức giận, một người là ông ngoại dù bất hòa nhưng cũng có ơn nuôi dưỡng hắn, một người là vợ sắp cưới, người sẽ cùng sống cả đời với hắn, hai người vốn là người thân nhất, hắn không thể nào ngồi họ lại cấu kết với nhau làm việc xấu, đem hắn như một con rối để chơi đùa.

Tưởng rằng hắn sẽ không phát hiện sao? Rõ ràng âm thầm cấu kết gạt hắn, nếu không phải chính tai nghe thấy, hắn thật không thể tin được tâm cơ Bạch Oanh Man lại âm trầm đến thế, vì leo lên địa vị quyền quý, không tiếc diễn màn kịch như vậy dụ hắn nhảy vào hố.

Hắn đã lâu không tức giận như vậy, nếu cô ta muốn chơi, hắn sẽ chơi đến cùng, xem ai là người cười sau cùng, hơn nữa, cô ta đừng mong chiếm được bất cứ tiện nghi gì từ hắn.

“Oa! Cậu đừng uống quá say! Coi chừng đêm tân hôn lại trở thành tửu quỷ, ...” Chưa gượng dậy nổi.

Bạn bè nói mập mờ, cười vang, giễu cợt chú rể đang say rượu.

“Chút rượu ấy cũng không ảnh hưởng tới mình, nguyên đám các cậu đừng nghĩ loạn, nâng ly nào.” Trạm Vắn Thiên gạt ly rượu, hào khí uống một hơi cạn sạch.

“Dạ dạ dạ, cụng ly, không say không về. Khó có được việc vui, không uống cho đã sao được? Khui chai rượu đỏ đi, chúc mừng cậu có hôn nhân mỹ mãn, chìm đắm trong bể tình, răng long đầu bạc...”

“Chìm đắm trong bể tình, răng long đầu bạc...” Trạm Vắn Thiên cười nhưng ánh mắt lạnh như băng vô tình, chỉ có hắn biết rõ lửa giận trong lòng chưa tan.

Một hôn lễ long trọng, khách khứa tụ tập, tiệc mở trăm bàn, đã uống hết rượu, Trạm Vắn Thiên có chút men say đầy người, cố ý dựa vào cô dâu bên cạnh, để cô chịu phân nửa sức nặng.

Đương nhiên, trong bữa tiệc, cô dâu cũng bị chuốc vài ly rượu nhưng mà nhờ phụ dâu cản giúp nên uống không nhiều lắm.

Chỉ có điều vì người nào đó cố ý, cô bị trêu chọc vài tiếng, thứ hai, bộ áo cưới trắng thấp ngực lại nhuộm mấy vết rượu, càng nhìn càng khó coi, cô lại bị mọi người ồn ào bắt chơi trò chơi.

Rượu qua ba tuần, một đám khách càng chơi càng hăng, yêu cầu cô dâu chú rể hôn dài ba phút, thanh âm cổ vũ gõ chén gõ ly, chỉ muốn đôi tân nhân bày ra bộ dạng ân ái.

Cá tính lạnh lùng, cô không muốn phối hợp, nghĩ nhờ phụ dâu Chu Tiểu Mi giúp đỡ trốn nhưng một cánh tay cứng như thép lại luôn chế trụ eo cô, không để cô đào thoát, không báo động hôn lên môi cô một nụ hôn nóng rực.

Cô tin hẳn không chỉ hôn ba phút, cô bị hôn đến toàn thân hư nhược, chân hầu như đứng không vững, hương rượu trong miệng hẳn cũng truyền vào hơi thở của cô, làm cô trong nháy mắt cũng có ảo giác vui sướng hạnh phúc....

“Tôi không say, tôi chưa say... uống chén nữa, nác! Tôi không say... uống chén này rồi nói...”

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Bạch Oanh Man và phụ dâu vịn người đàn ông sắp đè chết cô, cố sức đưa ông chồng say nghiêng ngả này để lên giường, cũng giúp hẳn cởi giày vớ.

“Trời! Hẳn uống say thật, căn bản là ngâm trong thùng rượu mà, cưới một bà vợ thôi có cần vui đến thế không?” Chu Tiểu Mi cắn môi. Tên đàn ông này không muốn sống sao, một ly lại một ly, nhiều rượu hơn nữa cũng không đủ hẳn uống.

Nghe thấy bạn tốt nói, Bạch Oanh Man thấp giọng, “Say cũng bớt việc, khách của hai nhà không ít, hẳn có thể chống được tới bây giờ là tốt lắm rồi.” Huống chi hẳn thay cô ngăn cản không ít rượu.

“Hừ! Cậu đừng nói là đã coi cuộc hôn nhân này là thật, thích tên đàn ông cuồng vọng tự đại này rồi chứ? Nhắc trước cho cậu, yêu hẳn ta không phải chuyện tốt gì đâu.” Chu Tiểu Mi biết người không hiểu cảm tình như hẳn không thể nào cho được thật tình, con cừu nhỏ như bạn tốt, chỉ biết ngụy trang hung ác để bảo vệ mình, vạn nhất giao trái tim, chỉ sợ sẽ tan nát cõi lòng.

Bạch Oanh Man bật cười lắc đầu, “Cậu suy nghĩ tới đâu vậy, đây là một cuộc hôn nhân vì lợi ích, hẳn sẽ không động tình, mình cũng không động tâm.” Huống hồ ba năm là kỳ hạn của cô, cô cũng tin hẳn không thể chịu đựng quá lâu.

“Hy vọng cậu biết mình đang làm gì... Được rồi, hưởng thụ đêm tân hôn của cậu cho tốt, mình không quấy rầy.” Chu Tiểu Mi nhìn người đang nằm sắp trên giường, hừ nhẹ một tiếng, “Đương nhiên, nếu như hẳn ta dậy nổi...”

Bạch Oanh Man nhìn chồng đang đầy mùi rượu, trong nội tâm cười khổ, bắt đắc dĩ than nhẹ một tiếng, xoay người vào phòng tắm thay bộ lễ phục cầu kỳ. Rửa mặt xong, cô thay đồ ở nhà, trả lại dung nhan xinh đẹp tự nhiên.

Khi cô ra khỏi phòng tắm thì trên tay cầm theo một cái khăn lông ướt, cho dù cùng chồng mới cưới không tình không yêu nhưng hai người vẫn là kết hôn, thân là vợ, cô có nghĩa vụ chiếu cố hẳn.

Cô thật may mắn là hẳn uống say, nếu không cô thật không hiểu được đối mặt với quan hệ vợ chồng thân mật như thế nào. Hẳn đối với cô mà nói xem như người xa lạ, chỉ gặp mặt mấy lần không đủ để cô đem bản thân giao ra.

Ngay lúc Bạch Oanh Man bước vào phòng tắm, người đàn ông trên giường cử động, kỳ thật Trầm Văn Thiên tỉnh hơn ai khác, hẳn giả bộ say rượu để quan sát nhất cử nhất động của người vừa được vinh quang làm vợ hẳn, muốn nhìn xem cô ta đối đãi với người chồng say rượu thế nào.

Hắn mơ hồ nghe thấy những tiếng thở dài rất nhỏ, cho rằng cô thở dài một hơi sẽ ném hẳn sang một bên, tùy hẳn say đến trời long đất lở cũng không để ý.

Hắn đang chuẩn bị mượn rượu giả điên để cô đầu hàng, một mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi làm cơ thể hẳn căng cứng, không cách nào ức chế phản ứng nổi lên.

Một giây sau, khăn mặt ẩm áp chụp lên mặt hẳn, một bàn tay nhẹ nhàng lau sạch cho hẳn, từ trán đến hai má, một đường ôn nhu xuống cổ.

Hắn rất muốn tiếp tục giả bộ ngủ, nhưng khi tay của cô cởi từng nút áo sơ mi của hẳn, cực kỳ thông thả dùng khăn lông ướt lau qua lau lại trên ngực hẳn thì dục vọng bị kéo căng không chịu được nữa.

“Em... Em đang làm gì? Muốn như vậy sao?” Hấn cố ý giả bộ say rượu, ngả ngớn nói.

Thấy hấn đột nhiên mở mắt ra, Bạch Oanh Man giật mình thu tay lại, “Không..... Anh uống say, em chỉ muốn giúp anh lau sạch, để anh dễ ngủ một chút.” Cô có chút hoảng hốt, cũng có ý nghĩ tông cửa xông ra, bỏ chạy.

Một cảm giác đau chạy lên đại não, cô cúi đầu nhìn, phát hiện một bàn tay của hấn đã nắm chặt cánh tay mềm mại, cho dù cô muốn chạy cũng không thoát.

Trạm Vãn Thiên cười tà, tiếp tục dùng tay kia nắm lấy tay cô, kéo đến bụng của hấn, “Địa phương để cho tôi thoải mái ở đây, em đừng làm vị trí.”

Lửa nóng dưới lòng bàn tay làm cô giật mình, Bạch Oanh Man cố tự trấn định, khuôn mặt nháy mắt ửng hồng, “Anh uống nhiều, nghỉ ngơi sớm đi, em giúp anh chuẩn bị đồ ngủ...”

Cô còn chưa nói hết, một lực mạnh mẽ đã kéo cô ngã xuống lòng ngực vững chãi, đôi môi nóng bỏng lập tức che môi cô lại.

“Ngô.”

Trạm Vãn Thiên cuồng dã hôn lấy, một hồi lâu mới buông cô ra.

“Em nghĩ rằng tôi và em sẽ mặc quần áo ngủ sao? Thân là phụ nữ, em cần phải học nhiều lắm. Đầu tiên là cởi sạch sẽ, hầu hạ người đàn ông của em cho tốt.” Xé bỏ đồ ngủ của cô, giật lấy nội y, cúi người cắn lấy nụ hoa hồng nhạt đang khẽ run.

“Trạm Vãn Thiên, anh...” Cô sợ hãi muốn đẩy hấn ra, nhưng sức của hấn vẫn nặng nề, đặt trên người cô.

Hấn cố ý dùng sức cắn đau cô, “Em muốn đem cả tên họ để gọi chồng em sao? Kêu tên của tôi.”

Cô đỏ bừng mặt, giọng nói mềm mại, yếu thế nói, “Vãn Thiên, anh để em, em lấy cho anh chén trà giải rượu...” Giờ phút này, cô có chút hối hận, đánh giá cao bản thân có thể chịu được hấn, hấn đụng chạm làm cô không biết phải làm sao, lòng rối như tơ.

“Em muốn trốn ư? Em cho rằng có thể sao? Lúc trước em nghĩ tôi là một con dã thú, cho dù bản thân tôi biết băng thanh ngọc khiết là cao không thể chạm, nhưng một khí thú tính của tôi nổi lên, tôi sẽ ăn em.” Hấn vừa nói vừa tách hai chân trắng nõn của cô ra, tùy ý va chạm châm lửa trên người cô.

Cắn môi, cô không để ỉnh phát ra nửa câu rên rỉ, “Em có thể trốn sao? Biết rõ trốn không thoát, cần gì tự rước lấy nhục...”

Thấy vẻ mặt như nhận mệnh, nhẫn nhục chịu đựng của cô, Trạm Vãn Thiên không khỏi tức giận, ác độc lột sạch quần áo toàn thân cô, “Muốn nhận mệnh còn quá sớm, chờ em hưởng qua tư vị mất hồn, em sẽ cảm ơn tôi cho em trở thành một phụ nữ chân chính.”

“Không phải nhận mệnh, em chỉ sợ anh không đủ sức lực, đem tân hôn lại mất mặt.” Mặc dù thân thể bị hấn kiểm chế không nhúc nhích được, Bạch Oanh Man vẫn mạnh miệng, không cam lòng nhận thua.

“Em, cô gái này...” Thật sự không đáng yêu..

Hấn hơi căm tức, không chút lưu tình nhen nhóm ngọn lửa tình dục trên người cô, không nghĩ tới cô càng nhiệt tình hơn so với hấn tưởng tượng, làm cho hấn đang định trừng phạt lại bị bức điên khùng.

Nhưng mà, từ trước tới nay, hấn có thù tất báo, hấn không muốn buông tha cô, vừa nghĩ tới cô lên làm hiệp nghị với ông ngoại, hấn hừ lạnh một tiếng, ngón tay vẽ ra thật nhiều ướm ấ.

“.....Không.... Anh thả em ra...” Cô giãy dụa, cực lực muốn thoát khỏi dục vọng, tay của hấn làm cô giống như bị lửa đốt.

Hấn lạnh lùng hôn lên môi cô, “Cầu tôi đi! Chỉ cần em mở miệng cầu tôi, tôi sẽ tha cho em.”

“Anh..... Anh nhất định phải nhục nhã em như vậy sao? Em không phải.....ưmón đồ chơi của anh.” Cô chịu đựng, không cầu xin, thân thể lại phản ứng chân thật khát vọng của nội tâm, không tự chủ ngheh dẫn hấn.

“Điều này là nhục nhã sao, rõ ràng là khoái hoạt thiên đường, em có thể lừa gạt bản thân, không hưởng thụ sao?” Hấn đột nhiên dừng lại, chỉ muốn lửa nóng chống đỡ mềm mại của cô.

“..... Cầu anh....” Lăn qua lăn lại, cô cơ hồ khóc thành tiếng, hốc mắt cũng ngấn lệ, rốt cuộc nhịn không được lên tiếng cầu khẩn.

“Là em cầu tôi, đừng quên.” Hấn hạ eo xuống, dục vọng trong nháy mắt xuyên qua thân thể của cô.

Nhìn bộ dạng cau mày khi tiếp nhận hấn, Trầm Vấn Thiên không có ý định buông tha, ngay lúc chìm đắm đó, hấn cố ý giả say, nhẹ giọng lẩm bẩm bên tai cô những lời tàn khốc.

“Anh rốt cuộc đã tìm được em, thiên sứ xinh đẹp, Nguyệt Nhi, em cuối cùng cũng trở thành người của anh!”
Nguyệt nhi? !

Thân thể Bạch Oanh Man cứng đờ, vô lực tùy ý hấn muốn làm gì trên người mình, khóe mắt lặng lẽ chảy xuống một giọt lệ nóng...

4. Chương 4

Sau đêm tân hôn, Bạch Oanh Man và Trầm Vấn Thiên trở thành vợ chồng đồng sàng dị mộng đúng tiêu chuẩn. Ban ngày hai người tất tả công việc, bề bộn bận rộn, loay hoay đến nỗi không thể cùng ăn cơm, buổi tối, vành tai tóc mai chạm nhau, thân thể quấn giao, trình tự trên giường không thiếu một cái, chỉ trừ ôn nhu.

Nhưng hai người đều không có ý kiến với tình huống này, dù sao, đây cũng chỉ là một cuộc giao dịch.

Bốn giờ, vừa về đến nhà, Bạch Oanh Man thay dép lê, trong nội tâm khe khẽ thở dài.

Cô biết rõ cuộc hôn nhân này sẽ rất tệ, rất gian nan, chính là, hiện tại cô cảm thấy ba năm này thật sự quá dài rồi, cô thật nghi ngờ mình có thể chịu đựng được bao lâu?

Lắc đầu, cô cố gắng đem nặng nề trong lòng gạt qua một bên.

Mang dép lê, Bạch Oanh Man đi vào phòng bếp không nhiễm một hạt bụi.

Nhìn những đồ dùng nhà bếp sang trọng này lại không có một chút sức sống, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười. Nghĩ tới cô làm một cô vợ thất trách rất khá, cô có thể đoán được, chờ lúc bọn họ ly hôn, hai người chắc chắn đều cảm thấy vui sướng.

Không cần lại lưu luyến — đây là phương châm để cô duy trì cuộc sống trước mắt.

Nói thật ra, cô làm rất tốt Được rồi, vì thưởng cho chính mình, Bạch Oanh Man quyết định đem tài liệu để sang một bên, cô tính toán xuống bếp nấu một bữa ăn ngon lành.

Cô thay đồ mặc ở nhà, đem dầu tóc cột lại gọn gàng, lấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh ra.

“Để coi nào.... Uhm... làm cơm rang trứng đi.” Cô lẩm bẩm cười khổ. Đều do cô làm “Cô vợ thất trách” quá nhập vai, nguyên liệu nấu ăn hỗn độn, chỉ có thể nấu cơm rang trứng và súp trứng thôi.

Chờ cơm chiên ngào ngọt phối hợp với súp trứng nóng hổi, Bạch Oanh Man lộ ra một nụ cười.

Cô không lựa chọn ăn cơm ở nhà bếp mà mở tivi, ngồi trên salon ăn bữa tối.

Trên TV đang diễn Tuồng nhưng cô lại xem cực kỳ vui vẻ, bởi vì cô thường xuyên bận việc cho nên đặc biệt thích những loại tuồng như vậy, nội dung phóng đại ước lệ đều có thể làm cô vui vẻ.

Bạch Oanh Man thoải mái xem tivi, ăn bữa tối, điều này làm cô cảm thấy mình giống như trở lại thời điểm đi học ở nước ngoài, đương nhiên, đó chỉ là lúc không có mặt dì Chân.

Cơm chiêm chiêm được mười phút, cửa chính Trạm gia mở ra, nam chủ nhân mới trở về chứng kiến một hình ảnh mà hẳn không dám tin—

Trong nhà hẳn có một cô gái rất xinh đẹp, thoát nhìn rất giống vợ hẳn, nhưng cô gái này đang nằm trên sofa ăn cơm, dùng một cái đĩa lớn đựng cơm, mà cô còn đang cười rất vui sướng — đây không phải là Bạch Oanh Man mà hẳn biết.

Cho nên Trạm Vãn Thiên đứng hình mười giây.

Mặt khác, Bạch Oanh Man cũng chậm chạp phát hiện ông xã trên danh nghĩa của cô đã trở lại, điều này làm cô trở tay không kịp, theo dự đoán của cô, người này ít nhất ba giờ nữa mới có thể về nhà, cho nên cô mới dám thoải mái như vậy, không hề cố kỵ, nhưng bây giờ bị bắt quả tang, cô.... Cô phải làm gì bây giờ?

Nội tâm Bạch Oanh Man rối loạn, mặt ngoài trấn định, trầm mặc nhìn người kia. Hai người không ai nói chuyện, lời kịch trong tuồng trở thành nhạc nền của tình huống khôi hài này.

“Anh đã về.” Trạm Vãn Thiên mở miệng trước, nhưng nói xong câu này, hẳn cũng cảm thấy không được tự nhiên. Sao hẳn phải xin phép mình đã về, bình thường đều là vào phòng, tắm rửa, lên giường.

“Dạ.” Cô nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói rất miễn cưỡng, dù sao ngoại trừ lần gặp đầu tiên không thoải mái đó, trên cơ bản hai người chưa bao giờ tán gẫu.

Hắn đổi dép lê trước cửa phòng, đặt cặp tài liệu xuống salon, tựa như một người chồng bình thường, hẳn nhìn cô, hỏi: “Em nấu bữa tối sao?”

Lắm lời! Nếu không bây giờ cô ăn cái gì?

Nhưng — một cô vợ thất trách với một ông chồng không quen thân lắm không thể nói vậy, cho nên cô nói: “Dạ.”

Một giây, hai giây, ba giây... Qua mười giây, đối phương không nói chuyện, Bạch Oanh Man biết mình không cần nói như vậy, nhưng — “Em không biết anh về, còn lại một chút, em hâm lại, anh ăn không?”

Sau đó, Trạm Vãn Thiên nở nụ cười hiếm hoi, “Được, anh đi tắm trước đã.” Hẳn cầm lấy cặp tài liệu đi về phía thang lầu, vừa bước được một bước, đột nhiên quay đầu lại, “Dùng đĩa đựng, phải có súp.”

Nếu như người thật có thể có vạch đen trên trán thì Bạch Oanh Man hiện tại chính là như vậy.

Cô âm thầm lắm nhảm vài câu mới đứng lên, thể nghiệm cảm giác lần đầu tiên hâm nóng đồ ăn cho ông xã, kỳ thật cơm vẫn còn nóng.

Nhưng mà nói thật, món ăn nóng làm cô có chút khó chịu, điều này rõ ràng làm cô khó chịu hơn lúc hai người tranh cãi, hơn lúc Trạm Vãn Thiên lạnh lùng với cô.

Kỳ thật bị bắt gặp cũng không phải chuyện gì nhưng cô lại có cảm giác bị người nắm lấy điểm yếu, phải nói là cô không tính toán trong ba năm này sẽ cho hẳn chứng kiến mình.... Cô có loại cảm giác bị người vạch trần xấu hổ.

Đáng tiếc, cô muốn nhả mấy ngụm nước miếng trong súp cũng vô dụng, tên kia cũng không phải chưa từng ăn nước miếng của cô....

Ngay lúc Bạch Oanh Man đem phần cơm chiêm còn lại dọn ra bàn, đem súp trứng để lên, Trạm Vãn Thiên cũng đã tắm rửa xong, đi vào nhà bếp, hẳn tự nhiên ngồi xuống hưởng dụng nhà bếp.

Bạch Oanh Man định làm xong rồi sẽ trở lại phòng khách tiếp tục thời gian vui sướng.

Đáng tiếc cô mới đi hai bước đã bị lời nói phía sau làm lão đảo.

“Em cũng đem của em vào đây ăn đi.”

Vì sao? Tôi không muốn.

Câu này là suy nghĩ trong đầu của Bạch Oanh Man ... nhưng ngẫm lại, ngay lúc mấu chốt này mà xung đột thật sự không tốt, phương pháp tốt nhất là nhanh chóng ăn xong bữa tối, chấm dứt chuyện ngoài ý muốn hôm nay, ngày mai bọn họ lại có thể có cuộc sống như người xa lạ, cho nên, cô trả lời, “Được.”

Trạm Vãn Thiên nhìn bóng lưng cô rời phòng bếp, tâm tình đột nhiên cảm thấy tốt lên.

Vợ của hắn, một cô gái khôn khéo giỏi giang, mềm miệng lạnh lợi, một cô gái tâm cơ thâm trầm, vào hôm nay, buổi tối này lại làm cho hắn cảm thấy, cô giống như một người vợ hắn mới cưới về.

Tuy từ lúc hắn vào cửa tới giờ, cô nói chuyện với hắn cũng như cũ, không quá năm câu nhưng đã tăng thêm “Ừ” “Được”... — nhưng hắn vẫn cảm thấy hôm nay cô rất khác, làm cho hắn cảm thấy thật hứng thú, nhất là bộ mặt lạnh nhạt, bộ dáng oán thăm.

Bạch Oanh Man ưu nhã bưng bữa tối vào phòng ăn, nhưng sự chậm rãi này chính là kháng nghị sự không cam lòng của cô.

Ngồi vào chỗ của mình rồi, cô yên lặng ăn cơm, không có ý định mở miệng, nội tâm cũng đang buồn bực, bởi vì không thể tiếp tục xem tuồng.

“Anh không biết em biết nấu cơm.” Hắn nhướng mắt nhìn cô một cái, đến khi cô ngừng vùi đầu ăn cơm, ngẩng mặt nhìn hắn.

Bởi vì không cần phải cho anh biết!

“Đâu có gì đâu, cơm rang trứng, súp trứng đều đơn giản mà.” Cô vẫn duy trì giọng điệu lạnh nhạt nhưng không biết biểu lộ đã lặng lẽ tiết lộ.

“Anh thấy còn lại không ít, em hình như nấu hai phần.” Trạm Vãn Thiên ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng không nghĩ thế, hắn biết rõ điều này là không thể, nhưng hắn rất thích nhìn bộ dạng bất mãn của cô, cố ý nói: “Nếu như em nói trước, anh sẽ về nhà đúng giờ.” Đây là cười đùa sao? Cô cười gượng, “Phần còn lại là tiện lợi ngày mai của em.”

“Đúng không? Vậy nhớ làm cho anh một phần.” Hắn nhìn sắc mặt cô trầm xuống, nói tiếp, “Em nhớ rõ em phải làm nghĩa vụ của vợ chứ.”

Trọng điểm một, buổi tối mỗi ngày đều làm nghĩa vụ.

Trọng điểm hai, cái gọi là tiện lợi đã bị hắn ăn rồi.

Bạch Oanh Man nắm chặt thìa, nhin xuống, cắn răng nói: “Được.”

“Sao hôm nay em về nhà sớm vậy?”

Còn trò chuyện nữa? Cô cho rằng chủ đề để bọn họ nói chuyện cả một năm cũng đã nói xong rồi!

“Công tác qua một giai đoạn, về sớm.” Đây không phải lời nói thật, thời kì hỗn loạn này, việc cô làm còn rất nhiều, mỗi ngày đều làm cô sứt đầu mẻ trán, nhưng đôi lúc, cô đột nhiên không muốn cố gắng, cô sẽ để mình thoải mái, cho phép mình hưởng thụ thời gian buổi tối.

Đáng tiếc, ngay cả buổi tối này cũng bị cắt đứt.

“Công tác của em qua một giai đoạn nên về sớm à.” Đây là câu khẳng định nhưng ý vị trêu chọc lại nồng đậm, đây là cố ý, hắn đột nhiên phát hiện, hắn rất ưa thích bộ dáng “Tức giận bưng bưng” của cô.

Yêu mến? Ừ, hắn không phủ nhận từ này hôm nay rất thích hợp.

“Không phải anh cũng đang ở đây sao.” Cô nhin không được liếc xéo hắn.

“Khuya hôm nay vốn có xã giao, nhưng hủy bỏ rồi.” Bộ dáng của hắn cứ như cô nên “Tạ chủ long ân.”

Bạch Oanh Man hoàn toàn không tiếp thu tin tức đối phương truyền đến nên không có khả năng có cảm giác cảm ơn gì, cô thâm nghĩ mau chóng chấm dứt buổi tối hỗn loạn này.

Đứng lên, cô bắt đầu dọn chén đĩa, âm thầm quyết định giả bộ mệt mỏi đi ngủ sớm.

Trạm Vãn Thiên nhìn cô, có chút không hài lòng, híp mắt nói: “Anh không biết thì ra em thích xem tuồng.” Hắn cố ý.

Cô dừng lại một chút rồi như không có chuyện gì, để chén đĩa vào máy rửa chén, nhàn nhạt trả lời, “Em mới mở TV”

Cô hờn mát, nhưng hấn cảm thấy vừa thú vị vừa buồn cười. Hấn cơ bản chỉ xem tin tức bình thường và tin tức kinh tế tài chính, coi như vừa mở TV, cũng là do cô đêm qua chuyển đài, căn bản không thể nào là hấn.

Hấn không thể không nói lần nữa, hấn thật sự thích cô giống như một người bình thường, làm hấn nhin không được muốn khiêu chiến giới hạn thấp nhất của cô.

“Em mệt mỗi, em muốn đi ngủ.” Cô nhanh chóng nói xong lời muốn nói.

Trạm Vãn Thiên nở nụ cười, cười đến làm cho Bạch Oanh Man nổi lên nổi da gà.

Hấn nói: “Tắt đèn thôi, anh cũng muốn đi ngủ.”

“Bây giờ còn chưa tới mười giờ.” Chính xác mà nói, chỉ có hơn chín giờ, cô chưa bao giờ thấy hấn đi ngủ giờ này, hơn nữa giọng nói của hấn làm cô rất hoảng sợ.

“Anh mệt mỗi, giống như em.” Hấn dùng lời của cô phản bác, thấp giọng nói: “Hoặc là hôm nay chúng ta có thể dành thời gian tương đối dài làm nghĩa vụ cho nhau.”

Khóe miệng của cô nhẹ run rẩy, “Em... MC của em tới rồi, có chút không thoải mái, cho nên muốn ngủ, cho nên...”

“Ừ, vậy đi ngủ đi.” Hấn đứng lên, đi trước lên lầu.

Nhìn bóng lưng của hấn, Bạch Oanh Man đột nhiên rùng mình một cái.

Cô cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng cô lại không biết là cái gì, chỉ có thể tự an ủi mình, ngày mai sẽ không có việc gì đâu, sẽ trở lại như ngày hôm qua, hôm kia,

Đêm qua, giấc ngủ của Bạch Oanh Man cũng không tốt lắm mà cũng rất tốt, rất tốt vì cô khó có được giấc ngủ ngon, không tốt lắm vì sáng sớm cô thấy người đàn ông bên cạnh vẫn chưa rời giường đi làm.

Hai người giống như vợ chồng, cùng rửa mặt, cùng ăn sáng ở nhà ăn.

Trứng chiên đơn giản, chân giò hun khói và hai miếng bánh mì nướng, nói thực ra, nguyên liệu không khác gì cơm rang trứng hôm qua, mà cô cũng nghe lời, làm cơm rang trứng tiện lợi.

Cô vốn cho rằng hấn sẽ không cao hứng quá, dù sao cũng ăn thứ giống nhau nhưng xem ra Trạm Vãn Thiên lại có tâm tình rất tốt, điều này làm cô không khỏi chìm xuống.

Cô không hài lòng với thay đổi này, điều này không hợp với phương châm mà cô duy trì cuộc hôn nhân này... Có lẽ cô nên lạnh lùng hơn một chút.

“Ăn no?”

Hấn mở miệng nói chuyện, cắt đứt suy nghĩ của Bạch Oanh Man, cô sững sốt một chút mới gật đầu, “Ừ.”

“Đợi lát nữa anh đưa em đi làm.” Lời vừa nói xong, Trạm Vãn Thiên cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà trải qua buổi tối hôm qua, hấn phát hiện mình muốn hiểu rõ vợ hơn một chút.

“Không cần đâu, em có xe.”

Có tiến bộ, trả lời sáu chữ.

Hấn không đổi sắc mặt, nói: “Đem đi bảo trì rồi, em chỉ có thể ngồi xe của anh.”

“Bảo trì?” Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ sau lưng hấn, chiếc xe màu hồng nhạt của cô vẫn ở trong gara.

“Em có ý kiến sao?” Hấn nhướng mày, chờ cô cãi nhau với mình.

“Không có, chỉ là em cho rằng không cần phải làm như vậy.” Cô từ chối hấn đưa đón, không muốn ỷ lại vào hấn.

Hấn không vui nặng giọng: “Thỉnh thoảng cũng phải làm dáng một chút, để người ta cho là hôn nhân của chúng ta rất mỹ mãn chứ?”

“..... Em biết rồi, làm phiền anh vậy.” Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Để cho hấn xuất hiện ở Xuân Dương cũng tốt, dù sao danh hiệu tổng giám đốc của Nhật Nguyệt thuyền vận dùng cũng đang cần dùng đến, đại khái có thể làm cho đám người Tổng giám đốc không tìm cô gây phiền toái, cây già lên mặt nói cô năng lực không đủ, ý muốn cô nên sớm thoái vị.

Cô đã không trông cậy một người chồng có thể vì cô ra mặt, bởi vì trái tim của Trầm Vấn Thiên đã sớm cho em gái đáng yêu không tỳ vết của cô rồi, hôn nhân của bọn họ chẳng qua vì ích lợi. Nhưng cô vẫn ảo não, ngay đêm tân hôn nghe hấn gọi tên em gái, cô lại để ý vô cùng. Cô rốt cuộc đã hiểu mình không nên hy vọng xa vời, cho rằng một ngày nào đó hạnh phúc sẽ đến với cô, sự thật chứng minh, kết quả chỉ càng làm cô phiền muộn.

Hiện tại cô thậm chí phải chinh đốn Xuân Dương cho tốt, chuyện khác không để vào lòng, thật sự cũng không dư thừa tâm trí để vừa ứng phó chồng yêu người khác và tranh cãi với chú.

Nếu tim của Trầm Vấn Thiên không ở trên người cô, cô cũng không cần phải tìm khổ, cuộc sống bình yên tĩnh lặng là thứ cô đang cần bây giờ.

Cô cố tình muốn hoàn thành hiệp nghị với Đinh Thắng Phong, chẳng qua phải cần năng lực, đành phải chờ đợi tài chính ổn định, dùng lãi suất cao hơn ngân hàng mượn tiền theo giai đoạn.

Đây là con đường cô tính toán, chồng không nằm trong kế hoạch của cô, cô tin rằng, không có cô hấn sẽ có cuộc sống thoải mái hơn.

“Em chỉ có một câu đó sao? Không có gì khác hỏi anh à?” Hiện tại hấn cho cô cơ hội, cô nên hiểu mà nắm chắc.

Cô quay đầu nhìn về phía hấn, đôi mắt lạnh lùng thoáng khổ hiểu, không đếm xỉa đến ám hiệu của hấn, “Cần sao? Không phải chỉ là làm bộ ân ái?”

Tất cả đều là giả dối..... Trầm liên thủ lừa gạt người này cô càng diễn càng hay.

“Làm bộ ân ái...” Hấn lặp lại lời cô, ánh mắt trầm xuống, ngọn lửa trong lòng ầm ầm thiêu đốt.

“Thời gian không còn sớm, nên đi thôi. Buổi sáng em phải họp, không thể tới trễ” Bạch Oanh Man chăm chú nói. Cô phải làm gương cho cấp dưới, làm tấm gương tốt mới có thể được nhân viên tôn trọng.

Ở công ty cô là CEO, cho dù ban giám đốc có kiềm chế nhưng dựa vào ưu thế cổ phần của công ty thì phân lượng cũng không giảm nhẹ. Chỉ có điều với lực lượng của một mình cô muốn thay đổi cục diện vẫn là khó khăn nặng nề, có người núp trong bóng tối kéo chân cô, cho dù cô phòng ngừa mật vẫn có chút bất tiện.

Trầm Vấn Thiên không thể chịu được thái độ khinh mạn của cô nữa, sắc mặt khó coi, nắm lấy tay cô, “Không cho phép em tiếp tục dùng thái độ lạnh nhạt đó đối với anh, anh là chồng em, không phải người ngoài.”

Cô lặng yên nhìn hấn một lúc, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, “Đây không phải là cuộc sống anh muốn sao? Em chẳng qua phối hợp với anh thôi.”

“Em.....” Hấn không phủ nhận, không cam lòng hừ một tiếng, “Hừ! Không cần phải quá nhiệt tình nhưng anh không muốn vừa về tới nhà lại thấy thái độ lạnh lùng của em.”

Cô coi như hiểu ý, gật đầu một cái, “Em hiểu rồi, từ nay về sau em sẽ thường tặng ca, không thấy mặt em anh cũng không phức tạp nữa.” Người xa lạ ở cùng một mái nhà, nếu có thể không chạm mặt thì không chạm mặt, cô nghĩ điểm này mình có thể làm được.

Nghe vậy, sắc mặt của hấn càng trầm xuống, “Em dám để anh về nhà không thấy em, thì đợi cho Xuân Dương trở thành công ty con của Nhật Nguyệt đi.”

“Có ý gì?” Cô nhíu mày, cái này thật sự là khó hiểu.

Bọn họ đã sớm thỏa thuận, làm một đôi vợ chồng không tình yêu, hôm nay cô không nói hai lời làm tốt ước định, chưa bao giờ tỏ ra không kiên nhẫn, để cho người ngoài phát hiện là bọn họ bằng mặt không bằng lòng, thời gian cũng qua một đoạn, hiện tại hấn phản ứng negativa là thế nào?

Trải qua ngày hôm qua, hắn phát hiện mình không bao giờ thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, hắn có chút cố ý muốn chọc giận cô, muốn nhìn thấy “cô” đã bị cô che giấu. “Ý là, anh không muốn tìm phụ nữ khác bên ngoài, em là vợ của anh, nhất định phải có cạnh bất cứ lúc nào để thỏa mãn dục vọng của anh.” Cô đã xảo quyết nuôi hắn quen không vị, ngoại trừ cô, hắn không đối với người nào có “tính” được.

Đều là do cô sai, trên đời này có thể vượt qua cô xác thực ít, cô thông minh mà không gây sự, có tài có mạo lại không nhiều lời, nhất là phối hợp trên giường làm hắn thỏa mãn mười phần, gần như không tìm được khuyết điểm của cô.

Vẻ đẹp của cô sâu sắc, tươi đẹp mà không tục, quyến rũ mà không ngán, hồn nhiên, khí chất lạnh như băng làm xao động lòng người, không một người nào, không một đàn ông nào không động lòng, muốn chinh phục cô, biến cô thành của mình.

Tuy hắn chỉ là một ông xã ở bên ngoài, hắn tuyệt đối không làm cho cô biết ý nghĩ của mình, hắn muốn cô lúc nào cũng phải để tâm, chú ý đến chồng mình.

Chỉ là. Hắn tựa hồ dùng sai phương thức .

“Thân là một người vợ max điểm, em sẽ không ủy khuất anh, nếu như lúc em không ở cạnh, anh cần cứ gọi cho em, em nghĩ em có thể giúp anh tìm phụ nữ để thỏa mãn.” Chỉ cần hắn không phiền cô, cô cũng không cướp đoạt tự do hưởng lạc của hắn.

“Em...” Hắn không tin vào tai mình, nhú mắt lại, ánh mắt sắc lạnh.

“Em thật sự sắp nuột rồi, nếu như anh thay đổi chủ ý không muốn đưa em đi, em sẽ dùng xe “Đang bảo trì” tự đi.” Cô thật sự không ngại hắn đợi cô, bởi vì sau một đêm chết tâm kia, cô chưa bao giờ suy nghĩ xa với với hắn.

Vợ thật sự không cần mình, đã kích nặng nề đến lòng tự trọng đàn ông của Trạm Vãn Thiên, hắn trầm mặc đứng dậy, cầm chìa khóa xe đi trước.

Phát giác hắn đang tức giận, Bạch Oanh Man chỉ yên lặng đi theo sau, cho dù không hiểu được nguyên nhân, cô cũng không muốn mở miệng hỏi. Dù sao hai người ở chung càng ít thì cô bị tổn thương cũng càng nhẹ.

Cô sẽ không quên ngay đêm tân hôn hắn đã đâm một dao vào ngực cô, hạnh phúc của cô không ở trên người hắn, cô cần gì phải trả giá, để cho lòng mình bị thương, máu chảy đầm đìa?

Không qua tâm sẽ không thương tổn, cô tự nhủ với lòng. Bởi vì quá khứ bị dìm Châm châm ngòi, cô không biết đã đau bao nhiêu lần, giống như từng dao từng dao cắt vào lòng, cô đã học được cách tránh bị thương.

Xe chạy cực kỳ nhanh, ngồi trong xe, hai người đều không lên tiếng, không khí nặng nề như sự yên tĩnh trước cơn bão.

Trạm Vãn Thiên tức giận không nhẹ, không nghĩ tới hắn không đạt được mục đích – trông thấy diện mạo bất đồng của cô, còn phát hiện cô không muốn gần hắn, hắn nhấn mạnh ga, vượt mấy cái đèn đỏ, không để ý an toàn, cố gắng muốn cho vợ kinh hoảng, để cô chủ động cầu hòa.

Nhưng khi hắn đang suy nghĩ lại vì phản ứng của cô mà tức đến muốn giết người, Bạch Oanh Man lạnh lùng coi công văn, xem xét nội dung, đối với hành động của hắn không chút phật lòng.

“Đã tới chưa? Cảm ơn anh đưa em đoạn đường.” Cảm giác xe dừng lại, cô bắt đầu thu thập tư liệu, chuẩn bị xuống xe.

“Em có nhìn thấy công ty của em chưa? Phía trước xảy ra tai nạn, kẹt xe.” Hắn có chút hả hê nói, khoe miệng nhếch lên như đắc ý việc cô không kịp giờ làm việc.

“Kẹt xe?” Cô lo lắng nhướng mày, vươn người nhìn tình hình bên tắc trước xe.

“Làm chủ cũng có chỗ tốt, không cần tận lực làm việc, đi bộ tới chậm cũng không ai dám nói...” Đột nhiên, thần thái xem kịch vui biến mất vì hành động của cô, “Em đang làm gì?”

Bạch Oanh Man nhồi văn kiện vào cặp tài liệu, mở cửa xe, “Đi họp.”

“Đi họp?” Đôi mày hấn nhíu chặt.

Khó được hấn rảnh rỗi muốn làm một cuộc hẹn sau khi cưới để cô triệt để cảm thụ sức quyến rũ nam tính của hấn, ai biết lòng của cô đều ở công việc.

Một bước sai, từng bước sai, Trầm Vấn Thiên không khỏi có chút ảo não, hấn không ngờ chỉ vì nhất thời muốn trả thù mà nhận lấy ác quả, một câu “Nguyệt nhi” kia đã vạch ra khoảng cách giữa hấn với Bạch Oanh Man.

Dù vợ chồng hai người không có cảm tình thâm hậu nhưng mà hấn nghĩ không một người nào, không một cô gái nào có thể thờ ơ khi nghe thấy chồng kêu tên người khác trong đêm tân hôn....Xem ra nắm lửa kia cháy quá lớn rồi.

Hấn cũng không biết từ khi Bạch Oanh Man đến Mỹ, tiếp nhận sự chăm ngời và tẩy não của Lý Ngọc Chân, mặc dù có tình tỷ muội với em gái nhưng không tránh khỏi sinh lòng oán hận, cho rằng cha mẹ thật sự bên trọng bên khinh, mình là một đứa nhỏ không ai muốn, trong nội tâm có rất nhiều cảm giác không an toàn, đối với tình yêu sợ hãi nhiều hơn ước mơ.

Cô không muốn cưỡng cầu người đàn ông không thuộc về mình, bởi vì Lý Ngọc Chân chính là bằng chứng sống, dùng nửa đời người yêu một người không thương mình, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng. Cô không muốn mình cũng giống vậy, cả đời đeo lấy tình yêu vô vọng.

Mặc dù không biết những chuyện này nhưng có thể Trầm Vấn Thiên hối hận, nhất là qua buổi tối hôm qua...

“Đúng vậy, dù sao khoảng cách cũng không xa, chắc là không mất bao nhiêu thời gian.” Nói xong, cô không quay lại nhìn người đàn ông đang ngạc nhiên ngẩn ngơ, nhanh chóng xuống xe đi bộ.

Cô cứ như vậy mà đi?

Trầm Vấn Thiên trừng mắt nhìn bóng dáng xa xa, trong lòng tức giận không nên lời, ánh mắt lạnh lùng nhen nhóm ngọn lửa như muốn đốt người thành tro bụi.

Bạch Oanh Man, người phụ nữ đầu tiên dám uy hiếp hấn, lén tính toán hấn, dám xem thường sự tồn tại của hấn thậm chí vứt bỏ hấn... Tốt lắm, hấn đã tha thứ cho cô nhiều lần, lần này không thể nhịn nữa.

“Lão bà đại nhân, em thật sự xem anh là lông sao!” Là hấn quá dung túng đến nỗi cô quên rằng hấn là người có thù tất báo.

Vừa quay đầu lại, hấn lơ đãng nhìn thấy phần công văn trên ghế phụ, nhặt lên nhìn, khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười tà.

Thật sự là công chúa hồ đồ của Bạch gia.... Không, bây giờ là bà Trầm. Rõ ràng lại bỏ quên công văn trọng yếu nhất, cô nhất định đang lo lắng không thôi?

Vừa nghĩ tới vợ có thể lộ ra thần sắc lo lắng, tâm tình Trầm Vấn Thiên đặc biệt vui sướng, mặt mày hớn hở đặt tay lên vô lăng chậm chậm đuổi theo cô.

Dù sao từ khi hai người kết hôn tới nay, hấn còn chưa thăm Xuân Dương thuyền vận của vợ, lúc này vừa vặn là cơ hội, muốn nhìn xem gian phòng mà cô dù chấp nhận đám cưới chính trị cũng muốn giữ lấy.

Một lát sau, hỗn loạn phía trước giảm bớt, hấn chuyển tay lái chạy theo đường tắt, đến trước đại lâu văn phòng của Xuân Dương vừa thấy Bạch Oanh Man đi vào cửa thủy tinh, hấn trực tiếp đỗ xe trước cửa đại lâu, nghênh ngang đi tới chỗ bảo vệ, xuất trình địa vị rồi đi lên lầu.

5. Chương 5

“Học tỷ, sao giờ chị mới tới? Hội nghị sắp trễ rồi! Những con khủng long mất ở trên đỉnh đầu kia chờ đến mức sắp găm thết, trái một câu phải một câu nhắc đi nhắc lại không ngừng.”

Bởi vì lúc trước có một thư ký vừa nhát gan vừa sợ phiền phức, có vẻ như ở về phía của Bạch Cảnh Địa, nguyên tắc nghỉ người thì không dùng, dùng người thì không nghỉ, quản lý nhân sự Chu Tiểu Mi đem cô ta chuyển sang ngành khác, nhanh chóng tiểu học muội vừa thất nghiệp của các cô vào làm thư ký CEO.

Thư ký mới tới Đỗ Trọng Mai dáng người không cao, có một kiểu tóc dí dỏm, một cặp răng khểnh đáng yêu vào cận thị nặng, đôi mắt dưới kính không nhìn rõ, thỉnh thoảng lại nhận nhầm người.

Nhưng mà, tuy cá tính có chút mơ hồ nhưng sở trường lớn nhất của cô là đã gặp thì không quên được, cho dù một đồng tư liệu đặt trước mặt cô, cô chỉ cần xem qua một lần có thể lưu lại trong đại não, thuộc như lòng bàn tay.

Năng lực của thư ký này giúp ích cho Bạch Oanh Man rất nhiều, cô dựa vào cách này mà nắm bắt được không ít số liệu không hợp lý và những vấn đề trong tương mục.

Qua mấy lần dự đoán, cô có thể khẳng định trong công ty có người động tay động chân trên hàng chỉ là không xác định phương tiện là gì và kẻ nào gây nên.

Mấy ngày nay các cô bạn tới mất tối mũi cũng vì chuyện này, hôm nay kẻ chủ mưu đứng sau màn đã lộ sơ hở, chỉ còn thiếu chứng cứ nữa là có thể bắt được rồi.

Mời dự hội nghị sớm là một cách thử, thả thảo kinh xà, làm cho kẻ chủ mưu tưởng mình đã bại lộ, mà lòi đuôi rần ra.

“Cẩn thận một chút, CEO, đẳng thân vương của chúng ta ý không tốt gì đâu, nguyên một đám hung thần ác sát chuẩn bị công kích cậu. Có muốn mình bay đến Long sơn tự giúp cậu thỉnh bùa bình an không, để cậu có thể an toàn thoát thân từ miệng sói?” Chu Tiểu Mi lo lắng bạn tốt thế lực đơn lẻ, khó chống đỡ đám đàn ông kia.

“Chu học tỷ, có thể thuận tiện thỉnh giúp em một cái không? Em là hộ giá, cũng nguy hiểm như vậy.” Đỗ Trọng Mai mang vẻ mặt đau khổ nói.

Ồi..... Cô bị học tỷ lừa, bị lương cao dè chết. Sớm biết vậy cũng không tham tiền, nghĩ rằng vận may từ trên trời rơi xuống, không nghĩ tới vị học tỷ luôn cười lại lừa gạt người không đền mạng.

“Đỗ Trọng Mai tiểu muội muội, khi người ta giờ nắm đấm, em phải nhớ ngăn trước học tỷ, đừng có không nghĩa khí mà chạy trước. Lát nữa chị cho em ăn ngoan ngoãn, em phải ngoan một chút nha.” Chu Tiểu Mi khi dễ học muội rất quen tay, ngón út cong lên búng vào đầu cô.

“Không công bằng! Chu học tỷ, vì sao chị không đi vào ngăn đao? Học muội em đây còn chưa lập gia đình, không muốn chết sớm.” Ít nhất cũng phải cho cô đào hoa một lần, rồi kêu cô đi chết cũng có chút cam tâm. Đỗ Trọng Mai ai oán nghĩ thầm.

Chu Tiểu Mi híp mắt, cười thân thiện, “Bởi vì chị ở bộ phận nhân sự, không liên quan đến ích lợi của công ty, cho nên không có chỗ ngồi cho chị dự họp.”

“Em có thể không đi được không?” Đỗ Trọng Mai chờ mong, thần sắc như một tiểu cầu đang chờ ăn.

Chu Tiểu Mi dở khóc dở cười, chỉ ngón tay vào trán cô, “Có nghe nói thư ký nào không đi cạnh thủ trưởng không? Em đó, mạnh mẽ lên...”

Nghe hai người đối đáp với nhau, khuôn mặt căng thẳng của Bạch Oanh Man cũng buông lỏng một ít, bớt cảm xúc nôn nóng, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên một tia ấm áp.

Cô cảm thấy rất may mắn vì không phải cô đơn, còn có hai người bạn kẻ vai chiến đấu, nếu không, chỉ dựa vào sức một người, cô muốn làm nên chuyện cũng không dễ.

Tuy sớm biết sẽ gặp trận đánh ác liệt nhưng mà vừa vào phòng họp, Bạch Oanh Man không khỏi nhú mày. Những chủ quản đều tự ngồi vào vị trí của mình, khí thế khinh người, hoàn toàn không đứng lên chào hay gật đầu với vị CEO cô, ý vào địa vị ở công ty, không coi ai ra gì.

“Bạch tổng, ngài ngồi sai chỗ rồi, mời di giá.” Bạch Oanh Man nhìn chú đang ngồi ở vị trí của cô. Ông ta muốn ngồi ở giữa, còn phải xem cô có cho hay không.

Oa! Quá bội phục nha! CEO thực sự quyết đoán, lại kêu con heo đang bắt tréo chân kia.... Không, là tổng giám đốc trở về chỗ của ông ta.

Hai mắt Đỗ Trọng Mai chớp chớp hào quang, xem Bạch Oanh Man là thần tượng.

Bạch Cảnh Địa miễn cưỡng liếc mắt, cũng không nhúc nhích, “Ta quen ngồi ở chỗ này, bản thân cô tự tìm một chỗ ngồi đi.”

“Bạch tổng nói là công ty chúng ta không có quy củ sao? Tùy tiện đến mức ngay cả chó và mèo cũng có thể ngồi ở chủ vị.” Bạch Oanh Man mở miệng không buông tha người, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Bạch Cảnh Địa biến sắc, ngồi thẳng người, “Con nha đầu như cô thật không lớn không nhỏ, ta là chủ của cô, cô dám mắng ta là chó mèo trước mặt mọi người?”

Cô nhếch môi, “Cha tôi xương cốt vẫn còn mà chú lại ức hiếp cháu gái của mình, không sợ nữa đêm ông sẽ tìm ngài nói chuyện phiếm sao?”

“Cô khá lắm, dám chống đối ta? Ba mẹ cô cho cô nhiều lá gan lắm à?” Bạch Cảnh Địa trầm mặt, sắc mặt khó coi.

“Trời sinh tôi to gan lớn mật, cũng giống như Bạch tổng ngài. Chẳng qua, nói cho cùng chúng ta là người trong nhà, người làm chủ như ngài ắt hẳn sẽ không tổn hại điều lệ của công ty và tư cách địa vị của cha tôi, không để cho đứa cháu gái này mặt mũi sao?” Cô nói đến thân tình, muốn nhìn xem ông ta có thu liễm lại hay không.

Nhưng Bạch Cảnh Địa ngấp nghé Xuân Dương thuyền vận đã lâu, làm sao đơn giản buông tha, “Triển khai cuộc họp thôi chứ có gì mà so sánh, ngồi ở đâu cũng như nhau.”

Hắn nháy mắt, những kẻ kia hòa theo hát đệm, công kích Bạch Oanh Man không phóng khoáng, không làm được đại sự.

“Nếu không có gì so đo, vậy mời ngài nhường đứa cháu gái trẻ người non dạ này, người một nhà nên hiểu thương lượng mới không tổn hại hòa khí.” Cô dùng lời của ông ta chặn miệng ông ta.

“Cô...” Bạch Cảnh Địa á khẩu không trả lời được, không nghĩ tới tiểu nha đầu này dám làm kho hắn, làm bẽ mặt hắn!

Bạch Oanh Man không để hắn ta tiếp tục ngông nghênh, ngay lúc hắn muốn nói cô đã lên tiếng trước.

“Tôi vốn không muốn vạch mặt các vị, nhưng mà nghiệp vụ tháng này phí tổn quá cao, nếu có ai chọc tôi không vui, có lẽ tôi sẽ thức trắng đêm không ngủ để tra tình tường xem rốt cuộc tiền đi nơi nào.”

Vừa nghe tới cô chuẩn bị thanh tra, những chủ quản làm việc trái lương tâm đều cảm như hén, ngậm miệng lại, sợ người tiếp theo bị khai đao sẽ là mình.

Bạch Cảnh Địa nhìn cô mặt không thay đổi, cuối cùng, không tình nguyện dời sang vị trí bên trái, sắc mặt khó coi, làm người ta vừa nhìn đã biết hắn tức giận Bạch Đại tiểu thư thế nào.

“Rất cảm ơn mọi người phối hợp, không làm cuộc diện quá căng thẳng, tôi còn tưởng phải tốn nhiều lời mới thuyết phục được các ngài.” Cô lạnh lùng liếc nhẹ phía những người đang xấu hổ kia.

Ngay từ đầu, không ai xem trọng Bạch Đại tiểu thư mới từ nước ngoài về, cho rằng cô chỉ là một quả hồng mềm, ngoài trừ xinh đẹp, chẳng có bản lĩnh gì, hoàn toàn không xem cô là đối thủ.

Cho đến khi giao thủ mấy lần, bọn họ mới phát hiện mình đánh giá thấp vị băng sơn mỹ nhân này, cô hiển nhiên thừa hưởng khả năng của Bạch Cảnh Thiên, tinh táo thông tuệ hơn nhị tiểu thư đơn thuần kia rất nhiều, tuyệt đối là một chương ngại khó đối phó.

Chỉ là, một tay không thể vỗ thành tiếng, một đám nhân viên cũ ý vào nhiều người, chiếm hết ưu thế, tính toán liên kết đối phó cô, xem cô cho dù muốn cũng khó như lên trời, đừng nói với việc vận ngã bọn họ.

“Bớt nói lời vô ích đi, cô triệu tập mọi người họp, không phải để tỏ uy phong chứ?” Bạch Cảnh Địa kiêu căng lớn tiếng, liếc xéo cô.

Bạch Oanh Man nhìn ông ta một cái, môi anh đào khê mở, lên tiếng, “Bạch tổng quá lời rồi, các vị đều là nhân tài kiệt xuất, tôi học tập giỏi thế nào cũng không dám lỗ mãng trước mặt các vị, nhưng mà...”

Một câu “Nhưng mà” này của cô làm mọi người có đủ loại cảm giác, khó thể ngồi yên, nín thở chờ xem cô định nói điều kinh người gì.

“Tôi phát hiện ra hàng thiếu ba rương, trên mặt có chữ ký và tên của Dương Kinh lý, xin hỏi ông có thể cho tôi một giải thích hợp lý không?” Cô tiếp tục nói, giọng điệu không cao nhưng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh thấu xương.

“Hả? Cái này... Tôi cần coi lại một chút, có lẽ là nghĩ sai rồi.....” Quản lý nghiệp vụ chột dạ không thôi, liên tiếp nhìn về phía Bạch Cảnh Địa đang thờ ơ lạnh nhạt, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Nếu ngay cả văn kiện ông tự mình xét duyệt lại xuất hiện sai lầm, chẳng phải biểu hiện năng lực của ông không đủ để đảm nhiệm chức vụ quản lý, ông có muốn giải thích rõ ràng không?” Cô lạnh lùng, ánh mắt sắc bén làm người phát run.

“Tôi.....tôi....” Ở đâu ra sai lầm? Căn bản chính là đổi trắng thay đen, vận chuyển hàng cấm sang Hongkong

Quản lý nghiệp vụ tay đổ mồ hôi, miệng không nói nên lời.

“Sai thì cũng đã sai rồi, làm gì mà truy cứu nguyên nhân? Bọn họ đều là những nhân viên cũ mấy chục tuổi đầu rồi, cô hoài nghi bọn họ cái gì? Bây giờ tùy tiện chọn một người cũng đã lớn tuổi hơn cô, sao cô lại sợ bọn họ kiếm tiền riêng, phá công ty?” Bạch Cảnh Địa khinh miệt, lớn tiếng dọa người, giọng to lớn như muốn dùng khí thế áp đảo cô.

“Sai lần thứ nhất có thể thông cảm, dù sao các người lớn tuổi, sức yếu, tai mắt không rõ..... nhưng mà hai lần, ba lần? Công ty là chuyện mưu cầu lợi nhuận, không chịu nổi tổn thất từng hạt cát xây nên thành.” Bạch Oanh Man nhìn mọi người chung quanh, hy vọng nhìn được chút áy náy, nhưng mà, cô thất vọng rồi.

“Cũng không phải bao nhiêu tiền, làm gì nhỏ nhen tính toán chi li như vậy, chỉ có đứa con nít không hiểu chuyện mới có tầm mắt hạn hẹp như vậy.” Bạch Cảnh Địa trào phúng cô không có rộng lượng của người chủ trì.

“Hiện tại, trong một tháng công ty ước chừng tổn thất trăm vạn kim ngạch, một năm mười hai tháng chính là chênh lệch hơn ngàn vạn, xin hỏi Bạch tổng muốn ai sẽ bù vào số người còn thiếu? Là ông sao? Tất cả mọi người đồng ý khấu trừ tiền của các vị sao?” Cô lấy một chồng biên lai, mỗi phần nội dung đều làm người lú lú, mỗi tấm đều chỉ rõ tổn thất của công ty.

Vừa nhắc tới tiền, mỗi người đều thay đổi biểu lộ, bọn họ biết hành vi của mình làm tiền lời của công ty có chút hao tổn, nhưng không ngờ kim ngạch lại khổng lồ như vậy, mà cô ta một đứa con gái có sức ở đâu mà đào ra một đồng biên lai?

Đáng tiếc, dụng tâm khổ cực của Bạch Oanh Man lại không thức tỉnh được lương tâm của những người này, vì bảo vệ lợi ích cá nhân, bọn họ lại mơ hồ, làm theo mưu kế của Bạch Cảnh Địa, chĩa mũi dùi về phía cô, đổ mọi trách nhiệm về tài chính là do bố trí sai lầm của cô.

Tính huống nhanh chóng mất không chế, những lão già không biết xấu hổ kia dùng ngón tay chỉ vào mặt cô, muốn cô chịu trách nhiệm.

Đỗ Trọng Mai bên cạnh rút cổ, lặng lẽ nuốt nước miếng, muốn ra ngoài tìm cứu binh, lại nhìn thấy thần sắc thủ trưởng bình tĩnh không đổi, cô đang đi tới cửa thì dừng lại, không biết tiến thoái thế nào.

Đang lúc cô bó tay không có cách, lo lắng không thôi thì cửa phòng họp mở ra, một bóng dáng cao to đi thẳng tới Bạch Oanh Man—

“Đánh chó cũng phải nể mặt chủ, các người không biết cô ấy là vợ của tôi sao? Một đám người như chó điên chặn đường cô ấy, chán sống rồi à? Tôi không ngại việc có thêm mấy bao cát bằng thịt để luyện nắm tay.”

Trạm Văn Thiên vừa lên tiếng, không ai dám mở miệng nữa, khuôn mặt vốn kiêu ngạo bây giờ tái ngắt, kinh hãi lui về sau mấy bước, bị khí thế lạnh lùng của hắn làm kinh sợ.

Bọn họ nên sớm nhớ Bạch đại tiểu thư gả cho người tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường, lãnh diện ma sư Trạm Văn Thiên. Vừa nãy bọn họ đã quên sau lưng cô có tòa núi lớn này làm chỗ dựa, ngọn núi này đã xuất hiện, bọn họ nào dám diêu vũ dương oai, chỉ thiếu mở cửa chạy trốn thôi.

Chẳng qua đối mặt với Trạm Văn Thiên, có một người không ngại không sợ, đôi mi thanh tú khẽ liếc hắn.

“Em không phải chó, đừng đánh đồng em với súc sinh.” Bạch Oanh Man bổ sung một câu, tổn hại “chó điên” ở đây lần nữa.

“Bà xã, anh có lòng tốt giúp em đánh chó, sao em lại khó chịu với anh?” Khuôn mặt lạnh lùng của Trầm Vấn Thiên khi nhìn vợ âm ập thêm mấy phần.

Tuy cô luôn to gan lớn mật hết lần này đến lần khác chọc giận hắn nhưng mà nếu là vợ của mình, hắn sẽ không để mặc người khác khi dễ cô. Bởi vì, cùng cô giao chiến là quyền lợi của hắn, ai cũng đừng hòng đoạt.

“Anh nghĩ nhiều rồi, ông xã, em chỉ là sợ anh tức giận quá, làm những công nhân cũ của công ty chúng ta sợ tới mức đoán mệnh thôi.”

Bạch Oanh Man đứng lên, đưa bàn tay hơi lạnh đặt vào tay hắn, hắn lập tức yêu thương kéo cô vào ngực.

“Em cũng sợ?” Hắn nhướn mày, cố ý nhẹ giọng bên tai cô, thần thái thân mật.

“Lớn tuổi rồi, khó tránh khỏi lá gan nhỏ lại.” Đáy mắt cô hàm chứa vui vẻ, cùng hắn đối đáp.

“Già rồi nên về hưu, chẳng lẽ em không có đủ tiền trả lương hưu sao? Thiếu anh giúp em bù vào, dù sao tài sản là của vợ chồng, anh không ngại chia sẻ với em.” Hắn cố ý làm chỗ dựa của cô, trước mặt mọi người bày ra động tác chồng thương vợ.

“Gi? Em không muốn chuyện này.” Bạch Oanh Man nghiêm túc hỏi, để lòng lời nói của hắn.

Lúc trước cô đám cưới với hắn chỉ vì muốn bảo hộ công ty của cha và em gái duy nhất, cũng không muốn nhiều như vậy.

“Không cần quá vọng tưởng, anh đưa cho em mới là của em, anh chưa đưa, vẫn là của anh.” Nhìn thấy mắt cô có nét khác thường, hắn có chút buồn cười, nhỏ giọng nhắc nhở.

Khuôn mặt xinh đẹp khê cứng, cô tự giễu, nửa thật nửa đùa, “Thì ra em gả ột ông chồng keo kiệt, khó trách em liều chết làm việc nuôi sống bản thân, còn bị những lão công nhân của cha vây phủ như vậy.”

Nhắc tới người đã qua đời Bạch Cảnh Thiên, không ít người ở đây cảm thấy thẹn, cúi mặt xuống, tránh đi ánh mắt chỉ trích của cô.

Bọn họ không phải là cầm thú vô lương tâm, vong ân phụ nghĩa, chỉ là lợi ích trước mặt, ai cũng khó tránh khỏi tham lam, có tiền càng muốn có thêm, không cho phép có người ngăn cản tài lộ của mình, cho dù không muốn cũng chỉ lo cho bản thân.

“Ai có lá gan lớn như vậy, dám làm phiền em, mượn mấy năm tuổi thọ của Diêm Vương? Tôi cũng không ngại xem xương cốt của các người chắc tới mức nào.”

Ánh mắt Trầm Vấn Thiên sắc bén, mọi người ở đây hít một hơi lạnh, ai cũng không có can đảm lên tiếng, co rúm tại chỗ.

Những người này khi dễ cô gái yếu đuối tuyệt không nhân nhượng nhưng mà thiện sợ ác vốn là thường tình, một khi có đối thủ mạnh hơn đứng ra, bọn họ tự phải bo bo giữ mình.

Chẳng qua còn có một hai người không sợ chết, muốn khiêu chiến quyền uy của vua sư tử, chẳng hạn như Bạch Cảnh Địa tràn đầy dã tâm, hắn muốn tìm được quyền thế, không cam lòng làm một đứa con riêng không thành tựu.

“Tôi nói cháu rể à, cậu tròng mắt muốn dọa ai? Tốt xấu trong này đều là trưởng bối, cậu cũng nên thu bớt đáng vẻ, đừng để người ngoài chê giễu.” Hắn có chút không vui, oán giận tên Trình Giảo Kim này.

Nhú chặt mày, Trầm Vấn Thiên liếc xéo hắn: “Ông là ai? Tôi hình như không nhớ đã gặp ông?”

Nghe vậy, trong mắt Bạch Cảnh Địa thoáng nét bị nhục nhã, “Ngay cả chủ ruột của vợ mà cậu cũng không nhận ra? Không khỏi bất kính quá rồi, người Bạch gia ở đây chỉ có tôi.” Ý của hắn là muốn làm gia chủ, dùng tư cách trưởng bối để ức hiếp tiểu bối, không xem con mồ côi của anh trai vào mắt.

Chính xác mà nói, hần căn bản không xem hai chị em Bạch Oanh Man ra gì, nếu không phải bọn họ còn nắm gần một nửa cổ phần của công ty, hần đã sớm nắm được Xuân Dương thuyền vận, cô ta làm sao có thể phá hỏng nhiều chuyện tốt của hần.

“Chú ruột?” Trạm Vãn Thiên lộ vẻ mặt không rõ, nhướn mắt nhìn phía vợ, “Cha vợ còn có anh em khác?”

Nếu không phải tình huống không cho phép, Bạch Oanh Man nhất định lớn tiếng phủ nhận, “Chưa giám định DNA, đại khái là vậy. Bạch tổng và cha em coi như anh em cùng cha khác mẹ, lúc còn trẻ ông nội hái hoa ngắt cỏ, nhiều loại hoa quá khó tránh tốt xấu lẫn lộn.”

Bạch Cảnh Thiên, Bạch Cảnh Địa tên của hai anh em, hai người chênh lệch bảy tuổi, bởi vì lúc cha sắp mất Bạch Cảnh Địa mới đến nhận thân nên thân tình vô cùng mỏng.

Đương nhiên, có người từng hoài nghi thân thế của Bạch Cảnh Địa, cho là lai lịch hần không rõ, xuất thân bất lương, nhưng Bạch Cảnh Thiên rộng lượng vẫn y theo di chúc của cha, không cần bất cứ chứng minh gì liền nhận hần là em, thiết tình đối đãi, cho hần một phần công tác, đảm nhiệm vị trí quan trọng trong công ty, không chút lo nghĩ, chỉ mong anh em đồng lòng.

Cho nên lúc Bạch Cảnh Thiên còn sống, Bạch Cảnh Địa ít nhiều vẫn có chút kính trọng, không dám không coi anh trai ra gì, cho đến khi Bạch Cảnh Thiên ngoài ý muốn qua đời.

“Thì ra không phải sinh ra từ chỗ chính thống, khó trách anh không có ấn tượng. Ông ta hần là cũng không tham dự hôn lễ của chúng ta, phải không?” Trạm Vãn Thiên nói. Nếu có, nhìn sắc mặt ti tiện đó, hần không dễ quên.

Bạch Oanh Man lạnh lùng nhún vai: “Bạch tổng bận rộn chuyện nhà, không thể tham gia, huống chi ông ấy cũng không biết nên mang vị thím nào để đi tham dự.” Cô cố ý châm chọc, muốn Bạch Cảnh Địa khó xử trước mặt mọi người.

“Vất vả thật, trêu vào nhiều phụ nữ thật là chuyện phiền toái.” Cho nên hần cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Anh không hâm mộ sao?” Cô nửa thật nửa đùa hỏi. Phàm là đàn ông đều muốn trái ôm phải ấp, cô không cho rằng hần là ngoại lệ.

Trạm Vãn Thiên mắt thoáng ánh cười, dùng sức nhéo tay cô một chút: “Hâm mộ ông ta bị nghiền ép sao? Không được, anh có em đã đủ rồi. Nuôi bà xã phải cố hết sức, ngoài lo lắng cô ấy chịu lạnh chịu đói ra, còn phải quan tâm cô ấy, nếu không bị người khi dễ, ông xã như anh đây cũng không dám nhìn người.”

Bất luận hần nói xuất phát từ thật tâm hay chỉ là diễn trò, lúc này hành động đứng trước làm lá chắn che mưa che gió cho vợ cũng làm sợ hãi trong đáy mắt Bạch Oanh Man chậm chậm rút đi, một tia tình cảm lặng lẽ bay lên trong lòng.

Một mình đối chọi rất tốn sức, cô cũng muốn nghỉ một lát, dự trữ năng lượng cho trận chiến tiếp theo.

“Vãn Thiên, đây là lần đầu tiên em phát hiện lập gia đình là một lựa chọn không sai, chọn đúng người đàn ông gia tài bạc vạn hơn em thật trọng yếu, anh làm cho em cảm thấy mình như một cô gái nhỏ được bảo vệ.” Cô nhin không được nói lời thật lòng.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của cô thoáng nở một nụ cười như đóa phù dung, tim Trạm Vãn Thiên khẽ rung động, thiếu chút nữa cúi người hôn lên cánh môi của cô.

“Đừng khách khí, chúng ta là vợ chồng, để em an tâm không lo là trách nhiệm của anh.” Nói những lời này rồi, hần có chút ngạc nhiên, bởi vì hần phát hiện mỗi lời nói đều xuất phát từ đáy lòng, hần thực sự coi cô là vợ, không hề để ý tới chuyện cô tính toán hần.

“Vợ chồng nha...” Ánh mắt cô mềm mại, lần đầu có cảm nhận làm vợ người ta, cảm giác như hàng rào trong lòng sụp đổ, được rót vào một chút ấm áp.

“Các người đủ chưa? Nơi này là công ty, không phải nhà các người, chủ quản các cấp còn phải trở lại công tác, chúng tôi khổ cực chờ đợi, rốt cuộc hội nghị này là mở hay không?” Bạch Cảnh Địa nhin không được

lên tiếng. Quả thực quá xem thường bọn họ, đem phòng họp làm nơi yêu đương, không xem bọn họ vào mắt.

Tuy Trầm Vấn Thiên và Bạch Oanh Man biểu hiện chẳng qua thân thiết hơn ở nhà một chút nhưng trong mắt người ngoài, cử động của bọn họ lúc này chính là khoe ân ái. Hai người diễn viên không thấy thần sắc ôn nhu của mình nhưng người bên ngoài lại nhìn rất rõ ràng.

“Ông đang vội sao? Vừa rồi một đám người vây quanh vợ tôi hô to gọi nhỏ sao không thấy ông ra mặt ngăn lại?” Trầm Vấn Thiên khinh thường nhìn về Bạch Cảnh Địa, vừa rồi hắn ta dẫn đầu làm loạn, khuôn mặt hung ác muốn ăn tươi nuốt sống bà xã.

Bạch Oanh Man đang muốn mở miệng nhưng người đàn ông bên cạnh vừa trách móc, lại đem cô kéo vào ngực, trong nháy mắt, trông ngực cô đập liên hồi.

Bạch Cảnh Địa mở trừng hai mắt, trợn mắt nói dối, “Đây chẳng qua là thảo luận, giọng nói khó tránh khỏi hơi lớn, cậu không phải người của Xuân Dương, không có tư cách nhúng tay vào hội nghị của chúng tôi.”

Trầm Vấn Thiên cười lạnh, nhếch môi, “Được thôi, vậy cho tôi một cái ghế, để tôi im lặng ngồi một bên đợi.”

“Cậu..... Cậu quá làm càn! Đây là cơ mật của công ty, há có thể để lộ ra ngoài? Trên thị trường, cậu chính là đối thủ cạnh tranh của chúng tôi.” Bạch Cảnh Địa đỏ mặt, nghiêng rằng.

“Hừ! Nếu không phải nể mặt bà xã của tôi, Xuân Dương thuyền vận đã sớm nhập vào Nhật Nguyệt thuyền vận rồi, các người còn có thể ở đây kéo dài hơi tàn sao.” Trầm Vấn Thiên không hề khoa trương, nếu hắn muốn, Xuân Dương đã bị thu mua.

Phong hào “Lãnh Diện ma sư” của hắn cũng không phải hư danh, lúc vừa nhậm chức tổng giám đốc, dứt khoát khai trừ hơn trăm nhân viên không cần thiết, điều chỉnh toàn bộ cơ cấu.

Đối nội hắn làm việc quả quyết, đối ngoại càng thủ đoạn hơn, người nên liên kết hắn sẽ lôi kéo, ngược lại thì ra tay nhanh, chuẩn, hung ác.

Bởi vì lúc trước dụng ý của hắn là tìm được Bạch Oanh Nguyệt bởi vậy ra tay còn ba phần tình cảm, không đuổi tận giết tuyệt Xuân Dương thuyền vận, bằng không muốn nắm Xuân Dương để như trở bàn tay, Bạch Oanh Man nhiều lắm cũng chỉ có thể cầm cự với hắn mà thôi....

Cô tìm tới Đinh Thắng Phong cũng là quyết định thông minh, đám cưới đối với hai nhà đều có lợi, không chỉ giá cổ phiếu tăng cao như bão tố, thế lực phía sau càng kinh người, hai nhà đương nhiên độc bá thị trường biển của Bắc bán cầu.

“Cậu... Cậu thật sự quá tự đại rồi, ăn nói hàm hồ! Xuân Dương thuyền vận của chúng ta là thứ cậu có thể nuốt trôi sao?” Đối mặt với khí phách của Trầm Vấn Thiên, Bạch Cảnh Địa kinh sợ, gồng mình trút giận lên cháu gái nhà mình: “Cô đó, chính là cô, gả cho thằng chồng gì vậy, một chút lễ độ cũng không có!”

“Lễ độ?” Bạch Oanh Man nhìn người đàn ông đang tức giận đỏ mặt tía tai, lại nhìn người chồng xuất sắc bên cạnh, nội tâm đã sớm nghiêng về một bên. “Bạch tổng nếu không mất trí.... Hắn là nhớ kỹ là tôi lấy tiền bổ khuyết thâm hụt tài chính, tiền là do ông ngoại của chồng tôi hỗ trợ, các người không đưa một xu.”

Mắt Trầm Vấn Thiên lóe lên một vòng sáng, che giấu thần sắc kinh ngạc, hắn không nghĩ tới cô lại đường hoàng nói ra chuyện lấy tiền từ chỗ ông ngoại, hắn cho rằng cô sẽ cẩn thận giữ bí mật chứ không phải tuyên bố trắng trợn.

Cô không sợ hắn nổi giận sao? Là vì yên tâm có chỗ dựa vững chắc, dù sao cũng đã kết hôn, không sợ hắn đổi ý, hay là cô căn bản không sợ người khác biết, có lẽ việc này cũng không phức tạp như hắn từng nghĩ....

Trầm Vấn Thiên suy đoán, đồng thời cũng âm thầm tán thưởng, sự can đảm và thông minh của cô không thua sắc đẹp, là một giai nhân làm cho người ta không muốn buông tay.

Bạch Cảnh Địa nghe vậy, ngừng một lát, tức giận nói: “Cô mới là người phụ trách của công ty, tài chính thiếu hụt đương nhiên do cô tự mình xoay sở, những công nhân viên làm trâu làm ngựa như chúng tôi đâu có nghĩa vụ lấp những lỗ thủng đó.”

“Nếu Bạch tổng đã chính miệng thừa nhận tôi là người phụ trách của công ty, vậy Bạch tổng có nên đặt tâm tư vào chuyện của Tổng giám đốc, đừng vượt quyền, nhúng tay vào công tác của CEO. Tôi biết rõ mình nên làm chuyện gì, không phiền Bạch tổng chỉ giáo.” Hấn làm thái thượng hoàng quá sáng khoái rồi, cần phải gạt bỏ nhuệ khí và thế lực.

“Cô muốn đoạt quyền?” Bạch Cảnh Địa nheo mắt, giọng điệu âm trầm.

Bạch Oanh Man nắm nhẹ tay chồng, từ lòng bàn tay của hấn, tiếp nhận sức mạnh, “Lời này của Bạch tổng thật không có đạo lý, bất luận là tư cách, địa vị hay là cổ phần, tôi đều là người phụ trách của công ty, sao lại nói đoạt quyền? Cho nên, dù Bạch tổng có chức vị cao tới đâu cũng không nên qua mặt dùng chức quyền của CEO.”

“Tôi là chủ của cô.” Bạch Cảnh Địa cắn răng nói, cặp mắt vẫn đục muốn nuốt chửng cô.

“Chú có thân cũng không thân bằng cha con, cho dù ngài có đầu thai lần nữa cũng không làm nổi con trai của cha tôi. Căn cứ vào pháp luật hiện hành của Đài Loan, quan hệ huyết thống trực tiếp mới có quyền kế thừa, họ hàng không có quyền tranh tài sản, trừ khi tôi mất.” Bạch Oanh Man nhàn nhạt nói.

“Bà xã, đừng nói những lời không may với ông ta.” Trầm Vấn Thiên không vui.

Mất Bạch Cảnh Địa hình như có chút suy nghĩ, trong mắt hiện ra một tia gian xảo, lầy lội làm tiến, giả tạo khuôn mặt tươi cười, “Được rồi, người trong nhà không gây thù, con là CEO, lớn nhỏ trong công ty do con phụ trách, toàn quyền xử lý.” Chẳng qua chỉ là tạm thời, uy phong của mày cũng không duy trì bao lâu đâu. Hấn âm thầm nghĩ.

“Bạch tổng thật là người hiểu chuyện, nhưng trước khi hội nghị tiếp tục, tôi có chuyện muốn nói rõ, chồng tôi nhìn Xuân Dương thuyền vận không vừa mắt, nhưng nó là bảo bối của tôi, ai muốn cướp từ trong tay tôi, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào để hủy kẻ đó.” Lời nói của Bạch Oanh Man làm rất nhiều người rung động, thể hiện quyết tâm bảo vệ sản nghiệp Bạch gia, một câu hai nghĩa nhắc nhở nhưng kẻ âm thầm giở trò quỷ đừng có hy vọng xa vời, bởi vì phụ nữ là độc, một khi toàn lực phản kích có thể khiến người chết trong nháy mắt.

Nhìn thần thái kiên quyết và ánh mắt kiên cường không chịu thua của cô, Trầm Vấn Thiên càng rung động, hấn thấp giọng cười, trước mặt mọi người hôn lên môi thơm, dùng sự dịu dàng mà chính hấn cũng chưa phát giác, một góc trong lòng cũng đã len vào một bóng hình xinh đẹp.

6. Chương 6

“Oa! Chồng học tử thật là lợi hại nha! Anh ấy vừa xuất trận như thiên lôi chém vậy, hào quang tỏa sáng, khí thế hùng vĩ như thiên thần giáng thế, mọi người gặp phải sợ hãi, kính nể ba phần, thiếu chút nữa giờ hai tay lay.....” Đỗ Trọng Mai khoa trương tường thuật cho Chu Tiểu Mi.

Ở cái hội nghị đó, Trầm Vấn Thiên xuất hiện xác thực giúp các cô giảm bớt không ít phiền toái, làm ột đám đàn ông không dám làm loạn, khi đôi mắt sắc bén của hấn “Quan tâm”, cuối cùng Bạch Oanh Man cũng thuận lợi hoàn thành hội nghị.

Chẳng qua hấn chỉ là mất hứng, vừa nghe vừa nhíu mày, môi mỏng mím lại, cơ hồ không chịu ngồi yên, muốn ra mặt can thiệp hội nghị, để bà xã của hấn im lặng.

Nếu nói là hạp, hội nghị này càng giống đại hội thanh toán, cô điểm mặt từng chủ quản, không lưu tình vạch thẳng khuyết điểm, hơn nữa còn trừng phạt.

Lúc này cô đề cập quyền kế thừa Bạch Cảnh Địa đã lộ ra ánh mắt nguy hiểm, bây giờ trực tiếp chỉ những sai phạm, một đám người lộ ra ánh mắt phẫn nộ, cô đúng là đem đao chém vào cổ mình, thật sự quá lỗ mãng rồi.

“Em nói quá thần kỳ đó, uống nước bình tĩnh lại đi, chưa thấy qua hội nghị lớn nên bị choáng váng à, nói năng lộn xộn. Uống nước miếng của chị để an ủi, bảo đảm một giấc đến sáng.” Chu Tiểu Mi lắc đầu cười nói, đưa tới một ly nước.

Vốn đang nói đến khát, Đỗ Trọng Mai đang uống nước, nghe nói ly nước có nước miếng của học tỷ, mặt đỏ lựng, phun nước ra ngoài.

“Nè nè nè! Dơ quá. Chị kêu em uống nước, không phải súc miệng, nhìn em phun ra CEO nhà em kìa.” Chu Tiểu Mi nhảy qua một bên, may mắn mình phản ứng kịp.

“Học tỷ... Không, CEO, em không cố ý, Chu kinh lý hù em, em mới không cẩn thận phun trúng chị, thật xin lỗi.” Đỗ Trọng Mai vội tìm giấy lau cho Bạch Oanh Man nhưng đã có người nhanh hơn cô.

“Không cẩn thận? Sao cô không có không cẩn thận làm mất đầu, để nó yên ổn trên cổ cô?” Giọng nam lạnh lùng khiển trách.

Cô thư ký nhỏ hổ thẹn cúi đầu, “Thực xin lỗi, chồng học tỷ, em lần sau không dám nữa, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho em một lần.”

“Hai chữ tha thứ nói nghe dễ lắm, nhưng mà cô có cam đoan sẽ không tái phạm không?” Trầm Vấn Thiên rất hoài nghi, cô gái này nôn nôn nóng nóng, khó chắc sẽ không có lần tiếp theo.

Đỗ Trọng Mai lắc đầu lia lịa, sắc mặt kinh hoảng, vội vàng nói: “Em dùng lông mày của Chu học tỷ thề, tuyệt không tái phạm.”

Dùng lông mày của cô để thề?

Chu Tiểu Mi cười ngọt ngào, đôi mi thưa thớt cong lên, ôm cổ học muội, “Em biết trời sinh chị lông mày ít, mỗi ngày phải vẽ mấy lần mới ra hình, dám lấy lông mày của chị ra đùa?” Thật sự là chán sống rồi!

“CứuCứu mạng! CEO, Chu kinh lý muốn..... giết người.....” Trời! Thật khổ sở, cô sắp thở không nổi.

Đỗ Trọng Mai hối hận lúc trước lại bị lợi dụ dỗ, kết quả là lên làm thuyền giặc, hiện tại biến thành tiểu nha hoàn bị nghiền ép.

“Buông ra đi, Tiểu Mi, bây giờ không phải lúc để đùa, lỡ dọa cô ấy chạy mất, cậu tìm đâu tìm một thư ký trung thành lại nghe lời?” Bạch Oanh Man nói. Nếu đối người khác, khẳng định chưa tới ba ngày đã bị thu mua.

Chu Tiểu Mi gật đầu, “Nói cũng phải, nể mặt CEO, sau này chị sẽ thương em.” Còn nhiều thời gian, thực nữ báo thù, ba năm không muộn.

Cũng không thể không cần sao? Chu học tỷ “yêu thương” sẽ đau chết người. Đỗ Trọng Mai tránh được một kiếp tranh thủ thoái lui, muốn trốn sau lưng Bạch Oanh Man.

Chỉ là cô vừa mới dựa gần một chút đã thấy ánh mắt sắc lạnh nhìn mình, làm cô cả kinh, nhút nhát dừng bước, không dám lại gần phạm vi của Ma vương lão đại.

Ô... Chồng học tỷ nhần tâm quá, chỉ lo bà xã, mặc kệ sống chết của những người khác, không có tình cảm sâu đậm, yêu ai yêu cả đường đi, cô nhìn lầm hẩn rồi.

“Nhưng mà Trầm tiên sinh làm sao lại rảnh mà quang lâm tệ công ty? Nhật Nguyệt thuyền vận không có việc sao?” Chu Tiểu Mi rõ ràng không thân thiết, đối với chuyện bạn tốt vì lợi ích xí nghiệp mà đám cưới, từ đầu tới cuối cô luôn phản đối.

Thanh xuân và may mắn của phụ nữ là vô cùng quý báu, không nên làm hỏng, hôn nhân không nên thành lập trên lợi ích.

Trầm Vấn Thiên lạnh lùng phản ứng: “Tôi tới thăm vợ tôi cần cô đồng ý sao? Cô quản trời quản đất cũng không quản được tôi.”

Kiểm chuyện không đâu, Chu Tiểu Mi cười như không cười: “Thì ra anh còn biết mình là người có vợ à? Vậy thì tốt với cô ấy một chút, đừng suốt ngày nhớ tới cô gái khác. Đã cưới cô chị thì đừng tham lam nghĩ tới cô em, đừng có mơ tới chuyện một mũi tên trúng hai con nhạn.”

Cô em? Trầm Vấn Thiên nhíu mày, nghĩ nửa ngày cũng nhớ không nhớ nổi hình dáng cô gái mình đã từng muốn kết hôn. Không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hần gần như đã quên sự tồn tại của Bạch Oanh Nguyệt, ngược lại chỉ vì thái độ xa cách của vợ mà ảo não.

“Đừng nói nữa, Tiểu Mi.” Bạch Oanh Man dùng ánh mắt ngăn lại bạn tốt, phương thức ở chung hiện tại cô đã rất hài lòng, không muốn nhắc lại nỗi đau tận đáy lòng.

Không yêu sẽ không bị thương, cô nhất định phải nhớ kỹ điều này, không thể yêu người đàn ông không thương mình, cô không muốn trở thành dì Chân thứ hai.

Tình yêu lệch lạc của dì Chân làm cô lùi bước trước tình yêu, tình yêu với cô mà nói là một vùng cấm, cô sợ hãi, không tin tưởng mình có thể có được hạnh phúc, cho nên cô luôn hâm mộ em gái có dũng cảm để theo đuổi tình yêu.

Ước định trong quá khứ với em gái, cô chắc là thất hứa rồi, thiên nga đen là nhân vật bị thương, màu lông đen đại biểu cho bất hạnh, cho bóng tối, nàng không thể được cứu vớt, bởi vì trong mắt vương tử vĩnh viễn cũng chỉ thấy được thiên nga trắng xinh đẹp ưu nhã.

“Không nói anh ta làm sao biết được hành vi của mình tàn nhẫn cỡ nào? Rõ ràng đã kết hôn với cậu lại tìm tin tức của Nguyệt khắp nơi, trong lòng hần nghĩ gì còn chưa rõ ràng sao?” Trong lòng Chu Tiểu Mi, Trầm Vấn Thiên quả thực là một người đàn ông bại hoại, hần vọng tưởng tới Bạch Oanh Nguyệt, căn bản là hành vi của cầm thú.

“Chờ một chút, cô lên án thật sự quá hoang đường, tôi làm chuyện cô nói khi nào? Đừng nhục mạ nhân cách của tôi.” Trầm Vấn Thiên nhíu mày, không cho cô ta vu oan, giống như hứa hẹn của hần với Bạch Oanh Man lúc trước, hần cực kỳ tôn trọng hôn nhân, cho dù bọn họ vì lợi ích mà kết hôn cũng vậy.

“Ông ngoại anh nói với Man Man, có người đang tìm tin tức của Nguyệt, còn ai chấp nhất với nó như vậy? Ai sẽ tìm đến mức –” Thanh âm của Chu Tiểu Mi đầy mỉa mai, cô hoảng sợ nhìn về phía bạn tốt đang trắng bệch mặt.

“.....Là dì Chân.” Bạch Oanh Man cảm thấy dạ dày nóng rát, một cảm giác buồn nôn xông tới.

“Man Man, cậu nghĩ bà ta có thể...” Chu Tiểu Mi cũng đoán được, người đàn bà độc ác kia không phải là người tốt, luôn làm một âm hồn bất tán, không cho ai sống yên.

Bạch Oanh Man lắc đầu, phủ nhận nghi ngờ vô căn cứ của bạn tốt, biểu lộ lãnh mạc nhưng bối rối, “Không đâu, dì Chân đã đáp ứng với mình, dì ấy sẽ bỏ qua Nguyệt.”

“Phải không? Tốt nhất bà ta tuân thủ hứa hẹn, bằng không....” Bằng không một khi Nguyệt rơi vào tay bà ta, hậu quả không thể tưởng được. Chu Tiểu Mi nhíu mày, không dám nói hết.

Bạch Oanh Man nghe vậy, lông mày càng nhíu, cô biết rất rõ tâm tính lệch lạc và hận ý của dì Chân không cách nào thay đổi được, nhất định sẽ tìm cơ hội tổn thương em gái cô, cho nên cô mới ở cạnh bà ta, bảo vệ em gái.

“Tôi không biết tình huống mà các người nói là thế nào, nhưng nếu em cần anh giúp đỡ thì cứ mở miệng, chỉ có điều, anh hy vọng em hiểu được, tuy anh không muốn giải thích nhiều nhưng cũng không muốn em hiểu lầm. Như anh đã nói, khi đã kết hôn, anh sẽ không ly hôn, lại càng không lăng nhăng khắp nơi, cho nên, từ lúc đồng ý đám cưới với em, anh đã thu tay lại, không có bất kỳ gút mắc nào với em gái của em.” Trầm Vấn Thiên nói rõ lập trường của mình.

Nói đến Bạch Oanh Nguyệt, hần chỉ cảm thấy cô là người vợ tốt, tuy thường thức sự thiện lương và nhiệt tình của cô nhưng hần cũng không khuynh tâm vì cô.

Ngược lại, cá tính Bạch Oanh Man lại ngoài ý muốn khiêu khích dục vọng chinh phục của hần, hần không cảm thấy chán ghét sự phản kháng của cô, ngược lại cảm thấy thưởng thức sự mạnh mẽ và thông minh đó. Bởi vì, chỉ có người phụ nữ có thể chống lại hần mới có thể xứng đôi với hần.

Hướng hồ, từ sau đêm tân hôn, Bạch Oanh Man cố gắng lạnh lùng, hần biết được cô cũng để ý hần như vậy, nếu không sẽ không vì hần kêu tên em gái cô mà không thoải mái, hần tin rằng, chỉ cần hần chủ động

thân thiện, cô sẽ không có lý do gì do dự. Bạch Oanh Man kinh ngạc, sửng sốt một chút, nắm nhẹ tay hắn, “Vấn Thiên, cảm ơn anh.”

Sự quan tâm của chồng làm cô cảm động, quá khứ, sự chấp nhất của hắn với em gái cứ như một cái gai trong lòng cô, tuy cô tự nói với mình đừng để ý, cô gắng cách xa hắn nhưng cái gai đó vẫn đâm trong lòng, chỉ cần một cái chạm nhẹ cũng đau không chịu nổi.

Hắn nắm chặt tay cô, ánh mắt trở nên sắc bén, “Cho nên, có phải các người nên nói cho anh biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra không? Nói rõ ràng, không được giấu diếm.”

“Điều này.....” Bạch Oanh Man do dự, môi nhẹ mở rồi khép lại.

Cô rút lui, tuy Trạ Vấn Thiên biểu đạt lòng mình, cô tin tưởng hắn hơn một chút nhưng vừa rồi nghĩ tới chuyện hắn và em gái, cô không khỏi cảm thấy bất an.

“Đừng quên anh là chồng em, chuyện của em anh sẽ không bỏ mặc.” Hắn nắm tay cô, ý đồ trấn an hoảng loạn trong lòng cô.

Nhưng mà cô vẫn do dự, cô không cách nào vượt qua chướng ngại được, lắc đầu khổ sở nói: “Không có gì, em có thể tự xử lý.”

“Không cần anh giúp?” Sao cô lại đẩy hắn ra ngoài? Trạ Vấn Thiên nheo mắt, một cổ tức giận ẩn trong ngực.

“Chuyện nhỏ trong nhà thôi, chuyện của anh còn nhiều hơn em, sao em lại có thể phiền anh.” Đây là lý do của cô.

Hắn cúi thấp đầu, lạnh lùng nhìn cô thật gần, “Em coi anh là người ngoài sao? Vì sao chuyện nhà của em lại không có anh trong đó?” Cô tốt nhất nên giải thích rõ ràng, tại sao hai người phụ nữ này có thể tham dự chuyện nhà cô, mà người chồng là hắn đây lại không được?

Bạch Oanh Man nhìn hắn đang tức giận, nội tâm tràn đầy chua xót. Cô làm sao có thể nói cho hắn biết, dù hắn có hứa hẹn với hôn nhân, bọn họ cũng chỉ có nghĩa vụ, không có tình yêu.

Thấy cô trầm mặc, Trạ Vấn Thiên càng giận dữ, hắn không hiểu được tâm ma của cô cho nên luôn tức giận cô bài xích hắn. Nhìn lại vợ đang vẻ mặt khó xử, hắn đẩy cửa rời đi.

— BỔ SUNG THÊM —

Hắn ảo não, đi thật nhanh, thầm nghĩ mau chóng rời khỏi nơi làm hắn bực bội này, sau đó phát tiết tức giận này giờ.

Lúc này, có một người đuổi theo hắn.

“Đợi một chút!” Chu Tiểu Mi giữ chặt hắn.

“Có việc sao?”

“Anh không hiểu Man Man chút nào, dựa vào gì mà tức giận cô ấy?” Chu Tiểu Mi nổi giận nói.

“Cút!” Đây là chuyện vợ chồng hắn, người ngoài tốt nhất bớt quản.

“Nếu như tôi cút, anh cũng đừng hối hận.” Người đàn ông này có thái độ gì vậy? Không coi lại mình xem, nhiều người chán ghét, nếu không phải vì Man Man, cô chẳng muốn nói làm gì, “Những chuyện có liên quan tới Man Man lúc trước, tôi nghĩ anh nên biết một ít.”

Trạ Vấn Thiên không kiên nhẫn nhìn về phía Chu Tiểu Mi cũng đang không có sắc mặt tốt, bước chân dừng lại, ánh mắt chăm chú.

Quán café này buôn bán cũng không tốt, mặc dù gần văn phòng lớn nhưng vẫn kém, có thể trụ được bởi vì mặt bằng của mình, không tốn tiền thuê và một số khách cần yên tĩnh.

Chu Tiểu Mi chọn quán này để ít người biết.

Cô và Tràm Vắn Thiên ngồi đối diện, nhưng mà tâm tình lại khác nhau, trên mặt Tràm Vắn Thiên đầy sự bức mình và không kiên nhẫn, ngược lại, Chu Tiểu Mi rất nhàn nhã như uống trà trưa.

Cô đưa tay ngoắc phục vụ, chọn café inh, nghiêng đầu hỏi, “Anh muốn uống gì không?”

Hắn trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng lắc đầu.

Nhún vai một cái, cô đưa menu cho phục vụ, “Lấy cho vị tiên sinh này một ly nước đá, thật nhiều đá, cậu nhìn đó, anh ta cần hạ hỏa.”

Phục vụ cứng người, không dám biểu lộ, vội vàng rời đi.

“Nếu như cô giống như thủ trưởng của cô, chuyên môn đến kiểm chuyện chộc tôi tức giận, thứ không phụng bồi!” Tràm Vắn Thiên không vui đứng lên.

“Anh muốn đi?” Cô gượng cười hai tiếng, “Khó trách Man Man lại cảm thấy việc nhà không cần cho anh biết.”

Chau mày, hắn bức mình nói: “Cô nói lời này có ý gì?”

“Ý của tôi là, loại đàn ông không có tính nhẫn nại như anh, khó trách không có cách nào để Man Man xem là người nhà, Man Man cô ấy.....” Nói được một nửa, cô thấy phục vụ đến, liền dừng lại.

Tràm Vắn Thiên rất không cam lòng ngồi xuống, nhưng lần này không thúc giục đối phương, bởi vì hắn rất muốn biết lời nói kế tiếp.

Uống vài ngụm cà phê, Chu Tiểu Mi nói tiếp: “Man Man cô ấy, kỳ thật không kiên cường giống như biểu hiện đâu, cô ấy rất yếu ớt.”

“Yếu ớt?” Tuy nhìn thấy nhiều diện mạo bất đồng của vợ nhưng Tràm Vắn Thiên chưa từng nghĩ tới từ này là hình dung về cô.

“Thận trọng, miễn cảm, phòng bị rất nặng, không dễ dàng tin người khác, thậm chí, tốt với cô ấy một chút, cô ấy sẽ tránh rất xa, lạnh giọng lạnh mặt, làm cho người ta cảm thấy phí tâm.” May mắn là cô quen Man Man từ nhỏ rồi, nếu không cũng không làm nổi cái chữ bạn này “Nhưng kỳ thật Man Man là người trọng tình trọng nghĩa, cô ấy đó, chính là quá nặng tình mới có thể bức mình trở thành như vậy.”

“Bức? Nghĩa là sao?”

“Anh biết dì Chân chứ?” Thấy đối phương gật đầu, Chu Tiểu Mi mới nói tiếp: “Anh biết dì Chân, chỉ biết là dì của Man Man, tôi biết dì Chân, là người gần như giết tất cả tình cảm của Man Man!”

Nghe vậy, hắn nhăn mày, mặc dù không lên tiếng nhưng biểu lộ rất nghiêm túc.

“Năm đó, dì Chân và chị của bà ấy cùng yêu một người đàn ông, nhưng cuối cùng người đàn ông này cưới chị của bà ấy, sau đó sinh ra Man Man, sau khi chị mình chết, dì Chân đã nghĩ, chính bà ta sẽ có cơ hội làm mẹ kế của Man Man, đáng tiếc... ba ba của Man Man lựa chọn bạn của dì Chân, sinh ra em gái của Man Man....”

“Thì ra còn có mối quan hệ này.” Nghĩ lại hắn thật sự không rõ lắm các quan hệ của vợ..

“Tôi và Man Man quen từ khi còn nhỏ, anh không có cách nào tưởng tượng được đâu, kỳ thực cô ấy rất thương Nguyệt, từ nhỏ, em gái muốn cái gì, cô ấy sẽ cho cái đó, đối với cô ấy mà nói, từ sau khi mất mẹ, cô ấy càng ỷ lại tình thân với em gái hơn cả với ba mình...” Giọng nói thâm oán, cô có chút nén giận, trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện. “Anh không biết là, tình huống của nhà cô ấy, cưỡng chế đưa Nguyệt đi so với đem tới Nhật Nguyệt thuyền vận đi đổi tiền, cái nào có lời hơn? Anh thật sự cảm thấy kế thừa Xuân Dương thuyền vận bây giờ tương đối tốt sao?”

“Tôi.... Tôi lúc ấy không nghĩ tới những điều này.” Tràm Vắn Thiên nắm chặt tay mình, nói đến đây, hắn có chút tự trách, lúc ấy hắn chỉ dùng lập trường của mình để suy nghĩ, không biết có làm tổn thương người hay không?

“Cho nên, không phải cô ấy không muốn nói cho anh chuyện của Nguyệt, chỉ là trước khi hoàn toàn xác định đối phương có đứng cùng một phía với mình không, Man Man sẽ không dễ dàng nói đến Nguyệt.”

Nghe vậy, hắn có chút tức giận, “Tôi là chồng của cô ấy!”

“Dì Chân là dì ruột của cô ấy!” Chu Tiểu Mi cũng lên giọng, “Lúc cô ấy rời Đài Loan, phải chiếu cố dì Chân bệnh hoạn kia, cô ấy tin rằng người thân thật sự cần cô ấy, kết quả là gì chứ? Kết quả là dì Chân hận cả nhà chú Bạch, muốn lợi dụng Man Man đả kích bọn họ.”

Uống một ngụm, hắn dừng một chút mới hỏi: “Cô ấy.. Tại sao không trở về Đài Loan?”

“Bởi vì cô ấy không biết là mình được yêu. Lúc ở nước ngoài, mỗi ngày dì Chân đều nói với cô ấy, kỳ thật ba của cô ấy không muốn chăm sóc con vợ trước, muốn cùng người vợ yêu mến và đưa con gái nhỏ cùng sống với nhau, cho nên mới thông đồng dì Chân ném cô ra nước ngoài, đương nhiên, lúc đầu cô ấy cũng không tin, nhưng nhiều năm vẫn không nhận được liên lạc của ba, cô ấy bắt đầu cho rằng mọi người thực sự thờ ơ với mình...”

Cô thở dài tiếp tục nói: “Cho đến khi cha mẹ phát sinh bất hạnh, luật sư đem di chúc của cha cô ấy đưa tới tay, Man Man mới phát hiện, mấy năm này mình đã trách lầm người nhà của mình.”

“Thì ra chú Bạch và dì Tảo căn bản không có không quan tâm cô ấy, thư và điện thoại của bọn họ đều bị dì Chân chặn lại, thậm chí chú Bạch đã tự mình đến Mỹ nhiều lần để gặp cô ấy nhưng mà đều bị dì Chân bày kế lừa gạt, mới có thể tạo hiểu lầm lớn như vậy.”

“Trong di chúc chú Bạch để lại cho cô ấy, giữa những dòng chữ đã thể hiện sự quan tâm và thương yêu với đứa con gái nhiều năm không gặp, chú ấy đã an bày cho hai hôn ngọc quý của mình thích đáng, để cho Man Man quản lý tài sản của Nguyệt cho tới khi Nguyệt có năng lực tự quản lý.”

“Anh có thể tưởng tượng được không? Sau khi cha mẹ bất ngờ chết đi, ngoài sự tự trách, bất lực vì bao nhiêu năm bất hiếu, còn phải nhận rõ sự phản bội của người dì ruột, cảm giác bị lợi dụng đó, anh biết được không?” Chính cô nghĩ đến cũng thay bạn đau lòng.

“Tôi không biết.... Tôi không biết cái gì.....” sau khi biết những khổ sở mà Bạch Oanh Man phải chịu đựng, Trầm Vấn Thiên càng thương vợ gấp bội, thậm chí có chút hối hận vì những lời nói làm tổn thương lúc trước, “Nhưng sau cô ấy không rời khỏi dì Chân?”

“Tôi đã nói Man Man trọng tình rồi, nếu như anh là người xa lạ, muốn cô ấy quan tâm nhiều hơn một câu cũng khó khăn, nhưng nếu cô ấy đã xem anh là người mình, muốn cô ấy dốc hết tất cả cũng không sao. Tốt xấu gì thì cô ấy và dì Chân cũng là người nhà nhiều năm, muốn Man Man hoàn toàn bỏ qua thật là khó khăn và giằng co, hơn nữa, cô ấy cảm thấy dì Chân hận Nguyệt như vậy, có cô ấy ở cạnh trông coi, sẽ đỡ xảy ra chuyện.” Nói ngắn gọn, bạn tốt của cô chính là một người ngu ngốc chỉ biết nghĩ cho người khác.

“Tôi sẽ trở thành người nhà của cô ấy!” Hắn nói như thề.

Rất tốt, người đàn ông này cuối cùng cũng thông suốt một chút. Chu Tiểu Mi mỉm cười, “Nếu như anh có quyết tâm trở thành người nhà của cô ấy, tích cực một chút. Bởi vì dì Chân, Man Man không dễ dàng trả giá cảm tình với ai, anh biết cô ấy nghĩ thế nào không? Cô ấy cảm thấy, nếu như ngay từ đầu mình không trả giá thì không cần sợ bị người khác tổn thương. Như vậy rất ngốc, nhưng đây là cách Man Man bảo vệ mình.”

Trầm Vấn Thiên cũng cười, hắn đứng lên, “Cám ơn cô, tôi đã biết nên làm thế nào rồi!”

Cô không đứng lên theo, chỉ nhìn bóng đối phương đi về phía quầy hàng, “Nè, phải nhớ đó, tôi giúp anh một đại ân.”

Kỳ thật cô cũng có tính toán, hắn cũng giúp cô đại ân, cô thật sự không đành lòng nhìn bạn tốt chịu khổ, cô hy vọng người đàn ông kia có thể cho Man Man hạnh phúc.

Trong căn phòng còn sót lại dư vị hoan ái, hai diễn viên lại là một tổ hợp đáng kinh ngạc – Bạch Cảnh Địa và Lý Ngọc Chân.

Lúc này, hai người tự làm việc riêng, không giống như sự lưu luyến khó bỏ sau cuộc mây mưa, ngược lại, lạnh nhạt tựa cạnh giường, tâm tư khác nhau.

“Cô thật sự là con đàn bà tốt mã rã đám, rõ ràng có bộ dạng xinh đẹp, lại mang lòng dạ rắn rết. Chắc hẳn lúc ấy Bạch Cảnh Thiên nhìn thấu sự ác độc của cô nên mới không dám muốn cô.” Bạch Cảnh Địa tùy ý nằm ngửa, ánh mắt dò xét về phía người phụ nữ đang đốt thuốc ở cạnh, ung dung mở miệng.

Nhiều năm trước, hai người này đã cấu kết với nhau làm việc xấu, hiện tại liên thủ đả kích cặp chị em nhà mình, Bạch Cảnh Địa cần vẫn như cũ là tiền và Xuân Dương thuyền vận, còn Lý Ngọc Chân chính là lòng tranh đoạt.

“Bớt nói lời vô ích đi, gần đây động tĩnh của nó thế nào? Có phát hiện dị trạng gì không?” “Nó” mà Lý Ngọc Chân nói chính là Bạch Oanh Man, chi dù là cháu gái, bà ta cũng vẫn đề phòng.

Có một số việc, cho dù là đàn ông Bạch Cảnh Địa cũng không dám đi làm, mục đích của bà ta nhất định phải đạt được, chẳng trách Bạch Cảnh Địa bảo bà là “Ác độc”.

Nghe nhắc tới người làm mình mệt mỏi ứng phó gần đây, Bạch Cảnh Địa nhíu mày, rồi gắt một cái, “Aizz! Tôi nói cô đó, không có việc gì dạy nó thông minh như vậy làm gì? Hiện tại nó nhìn chăm chăm vào tôi, bảo tôi làm thế nào đây?”

“Nó phát hiện anh buôn lậu vật cấm phi pháp?” Lý Ngọc Chân hí mắt, lộ ra mấy phần xinh đẹp, nhả khói.

“Chưa tới mức đó, nó tra được thiếu mấy đợt hàng và biên lai xuất nhập cảng không hợp, nếu muốn tìm được chỗ yếu của tôi, chỉ sợ nó chưa có năng lực đó thôi.” Bạch Cảnh Địa đắc ý cười, có chút âm hiểm.

“Anh cũng đừng xem thường nó, con nha đầu đó cũng khá tinh ranh. Càng biểu hiện nghe lời, càng có nhiều ám chiêu, nếu không cẩn thận không biết bị nó đâm bất cứ lúc nào.” Lý Ngọc Chân nghĩ đến điều này, càng nói càng không cam tâm.

Cũng như lúc muốn đuổi Bạch Oanh Nguyệt, Bạch Oanh Man biểu hiện lãnh huyết vô tình nhưng trên thực tế muốn cho em gái rời xa đấu tranh ở Bạch gia. Những điều này không phải bà không thấy, chỉ vì hợp tác, cố ý không vạch trần, bà cảm thấy ảo não chính là nhiều năm qua tẩy não cháu gái cũng không chặt đứt được tình chỉ em của hai đứa nó.

“Nó không phải khó giải quyết, gọi mấy đứa gây chuyện là được. Tôi kiêng kỵ là chồng của nó, chỉ nhìn cũng làm người ta không thoải mái.” Nếu thẳng này đến làm rối, bọn họ chỉ sợ không ổn.

“Anh nói Trầm Vấn Thiên?” Ánh mắt Lý Ngọc Chân hoài nghi. Bà không tin cặp vợ chồng hồ này có thể thế nào.

“Bằng không còn ai nữa? Nghênh ngang xâm nhập hội nghị của Xuân Dương, cứ như phòng bếp nhà mình, còn biểu hiện ủng hộ kiều thê, giúp nha đầu kia làm khó bọn ta.” Hẳn có dự cảm, Trầm Vấn Thiên là chương ngại vấn lớn nhất.

“Anh nói hẳn che chở Man nhi? Điều này sao có thể chứ?” Bà không tin cháu gái lại có thể lôi kéo thành công Trầm Vấn Thiên.

“Đúng vậy, cái bộ dáng bệ vệ như vậy, nói rõ là vợ hẳn không được tức giận, ai làm nó không tốt, hẳn trả lại gấp bội.” Nói xong, thấy bà ta lộ ra vẻ khó tin, hẳn lại nói: “Đừng nói cô không tin, nếu không phải chứng kiến bọn họ khinh khinh ta ta trước mắt, tôi không không tin cặp nam nữ nguội lạnh này lại phóng ra lửa.”

“Bọn họ thật sự thân mật như vậy?”

“Không giả được, chính là bộ dáng ngọt ngào như tân hôn, tôi mới vội tới tìm cô nghĩ kế đây.” Bạch Cảnh Địa nhìn có vẻ như ngoan ngoãn phục tùng Lý Ngọc Chân, trong lòng lại tính toán, nếu như chuyện bại lộ, sẽ đổ toàn bộ trách nhiệm lên người ả.

“Nè, trong bụng anh tồn tại cái ý nghĩ gì đừng tưởng là tôi không biết, nếu như anh dám tính toán sau lưng tôi, tôi là người đầu tiên không buông tha anh.” Lý Ngọc Chân hung ác nói, ngay cả Bạch Cảnh Địa cũng bị ánh mắt của bà ta làm sợ hãi.

“Sao lại nói vậy? Anh đâu có cái gan đó. Bây giờ nói xem cách nào để đối phó nha đầu kia đi, nó thật sự quá vương bận, chỉ bằng đem nó diệt trừ, chúng ta đỡ phải....A...” Ở hội nghị Bạch Oanh Man rõ ràng khiêu

khích, nếu nó chết, bớt việc rất nhiều. Hấn chưa dứt lời, một cơn đau đớn lan tràn.

“Nghe kỹ, không được đụng đến nó! Nó là tâm huyết tôi bồi dưỡng nhiều năm, cũng là quân cờ quan trọng của tôi, chỉ có tôi có thể quyết định sống chết của nó, ai cũng không thể hủy nó trước tôi.” Lý Ngọc Chân nắm mạnh tóc hấn, hung dữ uy hiếp.

“Biết rồi Em mau buông tay đi, anh cam đoan, tuyệt đối không tùy tiện động nó....” Bạch Cảnh Địa vì cầu được thoát khỏi tay ma nữ nên nói qua loa.

“Tôi nói thật, về Trầm Vấn Thiên và Man nhi cứ giao cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách làm cho bọn nó sinh ra hiềm khích. Chờ lúc bọn nó giương cung bạt kiếm, tôi không tin Trầm Vấn Thiên có thể giúp nó.”

“Cách gì?” Bạch Cảnh Địa hiểu kỳ, có cách nào phá hư ân ái của cô dâu mới chứ.

Chỉ thấy Lý Ngọc Chân cười âm hiểm, lấy điện thoại bên cạnh, bấm số, nói một loạt tiếng Anh, “Cindy, tôi là dì Lance, Jayson có đó không? Tôi có tin tức về Sophia muốn nói cho cậu ấy, phiền cậu ấy tới nghe điện thoại....”

7. Chương 7

“Ừa? Sao anh lại ở chỗ này?” Bạch Oanh Man có chút kinh ngạc, nhìn về bóng người cao lớn đang đi về phía mình.

Từ chỗ tối ngoài hành lang, một người đàn ông sắc mặt không vui đi tới, chính là Trầm Vấn Thiên.

“Không ở đây thì ở đâu? Anh đã nói từ nay về sau đưa đón em cùng đi làm, em tốt nhất đừng nói là em đã quên đó?” Hấn chẳng qua tới trễ một chút lại phát hiện cô định trốn đi, hấn có chút không vui.

Bởi vì khí thế của hấn, cô không tự chủ xuất hiện thần sắc đau lòng, “Em chỉ nghĩ anh chẳng qua thuận miệng nói, dù sao anh có rất nhiều chuyện phải xử lý, làm sao có thời gian rảnh.”

“Em cho là anh sẽ ở lúc em sắp chết, kéo chân tất cả chủ quản, khiêu khích bọn họ sau đó lại bỏ em một mình? Anh không ngờ như em vậy.” Chó cùng sẽ rước hậu, hấn biết cô làm việc quả quyết nhưng cũng không đồng ý cô không đúng mực như vậy, làm việc nguy hiểm như vậy, hấn từ chỗ Chu Tiểu Mi đã biết vì sao cô nóng vội, bởi vậy không thể để cô mạo hiểm.

Bị người giáo huấn, Bạch Oanh Man không giận, ngược lại nhẹ nhàng nói, “Kỳ thật anh không cần tới đón em, em biết đường về nhà. Huống chi taxi đầy đường, gọi là có, nếu không còn có xe bus mà.”

“Em đang chê anh nhiều chuyện hả?” Trầm Vấn Thiên nhìn vợ không biết tốt xấu, thật không hiểu nên biểu đạt quan tâm cô thế nào, cũng không hiểu vì sao cô lại cự tuyệt sự giúp đỡ của mình nữa.

“Không phải, em chỉ không muốn kéo anh vào quyền lực đấu tranh trong công ty em, quá nguy hiểm, anh không cần mạo hiểm vì em.” Thời gian này mỗi ngày hấn đều đưa đón cô, cô biết rõ hấn đang lo lắng cho an nguy của mình, nhưng mà hấn là người thừa kế duy nhất mà ông ngoại coi trọng, không thể có một tí sơ xuất.

Trầm Vấn Thiên chịu đựng cảm giác muốn rống vào mặt cô, kìm nén nói nhỏ, “Đã biết nguy hiểm còn lấy thân mạo hiểm, em cho là anh đã chết rồi sao?” Vì sao không lợi dụng hấn, ỷ lại hấn?

“Vấn Thiên.....” Bạch Oanh Man khó hiểu, hấn tức giận gì vậy, cô chỉ không muốn có người vì mình mà bị thương thôi.

Kỳ thật, ở hội nghị cô cố ý làm như vậy, cô nghĩ trong thời gian ngắn giải quyết vấn đề nội bộ, không muốn người giúp mình bị bất cứ uy hiếp gì, cho nên mới bí quá hóa liều.

Cô muốn cho ám hiệu để những người có hành vi không hợp pháp hoảng loạn, người hoảng hốt dễ xuất hiện sơ hở, một khi cô nắm được, có thể nắm được con sâu làm rầu nồi canh.

Trước khi làm chuyện này, cô cũng đã suy tính rất lâu, ngay cả Chu Tiểu Mi cũng khuyên cô nghĩ lại, nhưng mà vừa nghĩ tới Nguyệt nhi, cô nhà mà không thể về, cô đem tất cả sợ hãi vứt sau lưng.

Nhưng thái độ của TrạM Vãn Thiên hôm nay cô rất ngoài ý muốn, cô cho rằng hắN sẽ không nhúng tay vào việc này, ai ngờ hoàn toàn không phải như vậy.

“Không cần kêu tên anh, em có đối đãi anh như chồng của em không? Tự chủ trương vứt anh sang một bên, nếu một ngày nào đó cảnh sát kêu anh tới nhận xác, anh có phải là nên cao hứng bừa bừa đi tìm thầy phong thủy, tìm một ngôi mộ tốt cho em không?” Bởi vì tức giận, giọng nói của hắN có chút nặng nề.

Ngày đó hắN ngồi trong phong hợP mà phát run, nhiều lần muốn cắt đứt lời cô. HắN biết rõ, nếu không phải mình ở đây, cô đã sớm bị đám ác bá đó ăn tươi nuốt sống, không thể toàn thân trở ra.

Vì thế, hắN vẫn muốn nói chuyện với cô, hết lần này đến lần khác bị trì hoãn.

“Anh đang tức giận?” Cô giật mình mở to mắt, như là Columbo phát hiện vùng đất mới.

TrạM Vãn Thiên cười đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Thì ra em không bị mù, nhìn được anh đang tức giận.”

Bạch Oanh Man không hiểu lắm, thật sự không dám hỏi, bởi vì cô cảm giác mình làm sai việc gì đó, “Vì sao? Hôn nhân của chúng ta cũng không phải dựa trên tình yêu, ngoại trừ việc phù hợp trên giường, xuống giường gần như chúng ta không cùng xuất hiện.”

“Cho nên anh đang sửa đổi.” HắN lạnh lùng nói.

“Dạ?” Tim cô đập loạn nhịp.

Thấy miệng cô mở rộng, nhìn ngốc ngốc, hắN nhìn không được muốn cười, “Bởi vì anh bắt đầu cảm thấy em rất đáng yêu.”

Cô thích cây mạnh, vì bảo vệ người nhà mà không tiếc hy sinh, nói xấu người nhà của cô, cô sẽ dùng cảm đối nghịch với hắN, những điều này từng chút từng chút một thấm sâu vào đáy lòng sắt thép của hắN, làm hắN không thể không để ý.

“Anh..... Anh uống lộn thuốc, nói năng bậy bạ gì đó?” Hai má cô đột nhiên ửng hồng, ánh mắt không được tự nhiên, xoay đi chỗ khác.

“Anh tưởng em làm từ khối băng, không ngờ cũng thẹn thùng.” HắN trêu chọc, sờ nhẹ hai má đang nóng lên của cô, khuôn mặt lạnh lùng thoáng ấm áp.

Lại bị giễu cợt, đầu lưỡi Bạch Oanh Man như bị mèo ngậm mất, nhỏ giọng, “Băng.... Sẽ hòa tan...”

Á! Cô nói gì vậy chứ, nói lộn xộn rồi, hắN nhất định sẽ cười nhạo cô.

“Nói cho cùng, băng đúng là sẽ tan..... dùng nhiệt độ cơ thể của anh.” HắN phụ họa lời cô.

Cô lại bị lời của hắN chấn động, tim kinh hoàng không thôi, “Vãn Thiên, anh bị cái gì kích thích vậy, hay là sinh bệnh rồi? Sao trở nên.... Có chút là lạ?”

Trước kia, hắN cũng sẽ không dùng mắt để nhìn cô, khéo môi luôn nhếch lên chế nhạo, coi cô như một món đồ có cũng được không có cũng chẳng sao, thái độ lạnh nhạt cứ như cô chỉ là người phụ nữ làm ấm giường, không đáng được nhắc tới.

Có thể từ sau buổi tối thần kỳ đó, tất cả đều bất đồng, hắN bắt đầu chú ý tới cô, dành thời gian đưa đón cô, nói chuyện phiếm với cô, thỉnh thoảng làm cô có cảm giác được nuông chiều....

“Chỉ là anh đã hiểu rõ một việc.” HắN nói. Vợ chồng cả đời, còn rất dài, tra tấn lẫn nhau chỉ là thể xác và tinh thần mỗi một, không bù được những thứ mất đi.

Mặt lạnh lòng mềm, đây là lời bình luận của Chu Tiểu Mi về bạn tốt. Nghe cô ấy nói về những điều hắN không biết về Bạch Oanh Man, biết được chịu đựng của vợ, hắN đau lòng thay cô, sợ dĩ cô biểu hiện vô tình, cũng bởi vì cô không có quyền được mềm yếu.

HắN hiểu được cô không phải là người lòng dạ ác độc, ngược lại có một trái tim mỏng manh đơn thuần cần chăm sóc, lạnh lùng xa cách chỉ là vỏ bọc để cô tự bảo vệ mình, cũng bảo vệ người cô quan tâm.

“Việc gì?” Nụ cười bí hiểm của hắN làm lòng cô phát run.

Hắn cười không đáp, kéo cánh tay cô, “Về nhà thôi.”

“Về nhà.... A! Đau quá...” Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, bộ dạng đau đớn.

“Làm sao vậy?” Hắn tái mặt, cuốn tay áo của cô lên, quả nhiên ở khuỷu tay cô bị bầm tím một vết to.

“Không cần thận trọng phải.... Không có gì đáng ngại, hai ngày nữa sẽ bớt sưng mà.” Nếu như hắn không kiểm tra, cô căn bản cũng không phát hiện mình bị thương nghiêm trọng như vậy.

“Em thành thật nói anh biết, có chuyện gì?” Hắn nhíu mày, nghiêm mặt hỏi.

“Anh....” Thấy hắn trầm mặt trừng mình, Bạch Oanh Man cười khổ, thở dài, “Giữa trưa lúc ở đầu cầu thang chỗ nhà hàng công nhân viên, em bị người đụng từ sau lưng, thiếu chút nữa lăn xuống lầu, chỗ này là lúc đụng vào lang cang.” Cô không nói cho hắn biết, nếu không phải mình nắm tay vịn kịp chỉ sợ cũng bị rớt xuống lầu.

“Người đụng em là ai?” Sắc mặt hắn càng đen, trầm giọng hỏi.

“Không thấy rõ, em vừa quay đầu lại chỉ thấy một bóng đen trốn vào lối thoát hiểm.” Lúc ấy cô bối rối, chân đứng không vững, đành phải dựa vào tường ngồi xuống, để tim được bình tĩnh.

Cô thật sự bị hù chết, lần đầu tiên cảm nhận cái chết gần mình như vậy, thiếu chút nữa cô đã rời khỏi thế gian này.

“Cứ như vậy?” Hắn lạnh lùng nhướn mày.

Cô im lặng, không hiểu hắn còn muốn biết gì nữa.

Trong lúc đó, Trầm Vấn Thiên mạnh mẽ ôm cô vào lòng, há miệng cắn cái cổ non mềm của cô, “Nhớ kỹ, em không phải chỉ có một mình, em có chồng, ngực của anh lúc nào cũng hoan nghênh em. Muốn khóc cứ thoải mái mà khóc, anh cam đoan không ai dám cười nhạo em.”

“Em.....Em không phải là quỷ khóc nhè....” Bỗng dưng, cô cảm thấy hốc mắt ngấn nước, mũi cũng mỗi nhừ.

“Ai nói thích khóc mới có thể khóc! Lúc đó em nhất định là rất sợ phải không?” Hắn đau lòng ôm cô, để cô dán chặt vào ngực mình.

Tuy Bạch Oanh Man rất cao hứng sự an ủi của hắn, phảng phất chính mình rất cuộc cũng có thể dựa vào người khác, nhưng mà.....

“Vấn Thiên, đừng đối xử với em quá tốt như vậy.”

“Tại sao?”

“Em không thể ỷ lại anh..” Cô sợ hãi mất đi lần nữa, bị người vứt bỏ còn đáng sợ hơn chết.

Hắn cảm nhận được sự sợ hãi trong lời nói của cô, trong lòng thất lại, “Em không tin chồng em có năng lực bảo vệ em sao?”

Bạch Oanh Man vui vẻ cười, hốc mắt lại đỏ: “Nhưng mà anh có thể bảo vệ em bao lâu? Một tháng, hai tháng, hay là một năm, hai năm, khó nói trước được, đến một ngày, anh sẽ không phiền chán mà bước đi..” Đến lúc đó, cô đã quyến luyến nhiệt độ cơ thể hắn, làm sao có thể một lần nữa thích ứng cuộc sống đơn độc?

“Em không thể tin anh một chút sao? Đã cưới em, em chính là trách nhiệm của anh, anh sẽ không buông tay không để ý tới.” Đây là hứa hẹn của hắn, hắn cũng không đơn giản tiếp nhận người khác.

“Vấn Thiên...” Rất nhiều tình cảm xông lên đầu, cô không biết nên nói gì.

“Cần thận!”

Nói một nửa, bên tai đột nhiên vang lên tiếng động cơ ầm ầm từ xa đến gần, Bạch Oanh Man đang muốn quay đầu xem xét, người đã bỏ nhào trên mặt đất, lớp xe trượt qua bao da của cô trong gang tấc.

“Cái này.... Đây là ngoài ý muốn sao?” Mũi run run, nhớ tới lúc sắp té xuống thang lầu, toàn thân cô không ngừng phát run, nhìn chiếc xe dần dần chạy xa.

“Em thấy xe sắp xếp gọn gàng chứ?” Về mặt hấn hung ác nham hiểm, thần sắc cảnh giác ôm lấy cô.

“Hấn muốn đụng em?” Cô cố bình tĩnh, là ai táng tận lương tâm như vậy?

Trạm Vấn Thiên cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, “Em nói ngoài ý muốn sao? Trong hội nghị em nói những câu không muốn sống đó có nghĩ tới hậu quả chưa?”

“Ông xã...” Tay cô nắm lấy áo hấn, lúc này mới cảm thấy rõ ràng mình đã quá lỗ mãng.

Hấn tức giận trừng cô, “Biết mình làm sai chưa? Nhưng mà không sao, em còn có anh. Em cứ tận lực lợi dụng anh, hiện tại anh có thể bảo vệ em mỗi lúc, có rảnh tìm phiền toái chi bằng dồn tâm tư trên người anh.”

Lúc này Bạch Oanh Man mới nín khóc, vùi sâu mặt vào hõm vai của chồng.

“Xin hỏi đây là chuyện gì? Tôi có phải đi nhầm công ty rồi không? Hay là Xuân Dương thuyền vận quyết định sáp nhập vào Nhật Nguyệt thuyền vận, đối phương mới đến thanh toán tài sản..”

Nhận được nội tuyến lấp bấp của Đỗ Trọng Mai, Chu Tiểu Mi cho rằng có chuyện lớn, bối rối vội vàng chạy tới văn phòng CEO.

Nhưng mà lúc mở cửa, cô lập tức há hốc mồm sững sốt tại chỗ.

Đợi cô chậm rãi lấy lại tinh thần, vẫn không thể tin tình cảnh trước mắt, thiếu chút nữa là cướp kính cận của Đỗ Trọng Mai để mang.

Quả nhiên là xảy ra chuyện lớn, cô đã nhìn thấy một thứ “Sinh vật” không nên tồn tại, như người ngoài hành tinh, chiếm cứ văn phòng CEO mà cô quen thuộc.

“Chu học... học tỷ, đây không phải ảo giác, chị không có nhìn lầm.” Lúc Đỗ Trọng Mai nhìn thấy cũng sợ hãi kêu một tiếng.

“Em lại đây.” Chu Tiểu Mi ngoắc một ngón tay.

“Dạ.” Đỗ Trọng Mai khờ khờ chạy tới, không hề đề phòng.

“Để chị nhéo một cái.” Đầu ngón tay Chu Tiểu Mi bay thẳng tới quai hàm của học muội mà véo.

“OA!” Đỗ Trọng Mai không phòng bị, lập tức chảy nước mắt.

“Đau không?”

“Rất đau...” Cô thư ký nhỏ đau đến khuôn mặt nhăn nhúm.

“Đau thì không phải là mộng...” Chu Tiểu Mi nhẹ nhàng thở ra, nụ cười hoa đào quen thuộc lại trở về.

Không phải cô hoa mắt nhìn lầm, cũng không phải ảo giác, xác thực, Vậy thì cô yên tâm rồi.

Cô nhìn bộ salon gỗ cạnh bàn làm việc, hôm nay nhìn có chút đáng yêu, vị CEO bắt mắt dĩ nhiên cô.

“Anh ấy... À, đến mượn vài ngày...” Aizz, Bạch Oanh Man thật sự không phản bác được, không biết nên nói gì cho phải.

“Vài ngày?” Chu Tiểu Mi nhướn mày. Từ quá trùu tượng.

“Vài ngày” có thể là ba, năm ngày hoặc hơn mười ngày, cũng có thể là không có kỳ hạn.

Giọng nói Bạch Oanh Man có chút khó nhọc: “Văn phòng của Nhật Nguyệt thuyền vận đang tu sửa, anh ấy sợ ồn ào, ảnh hưởng làm việc, cho nên tạm thời dùng chung văn phòng với mình.”

“Anh ta nói?” Lý do vô sỉ xấu xa.

“Không cần trừng mình, cậu tự ngăn cản anh ấy đi.” Cô và anh ấy câu thông hơn nửa đêm, kết quả....

Nhớ tới ban đêm xuân quang kiều diễm, Bạch Oanh Man nghiêng mặt, không muốn người ta chú ý tới da mặt đang nóng lên cả đêm.

Tư mật trong khuê phòng thật sự làm người ta đỏ mặt, tối hôm qua, hai người không biết tại làm sao lại “câu thông” đến trên giường, hấn tinh lực tràn đầy giăng co cô một đêm, thẳng đến trời sắp sáng mới cho cô nghỉ....

“Mắt cậu có quầng thâm, cậu biết không vậy?” Chu Tiểu Mi ngoài miệng nói vậy, ánh mắt lại không nể tình nhìn ẩn kín trên cổ bạn tốt.

Phát giác ánh mắt của bạn, Bạch Oanh Man khẽ giật mình, có chút giấu đầu lòi đuôi, ho khan một tiếng, “Mình.... Ngày hôm qua mình xem công văn quá muộn, cho nên... À, khuya mới ngủ.”

“Thật là “khuya” à!” Chu Tiểu Mi khoanh tay trước ngực, không khách khí vạch trần cô.

“Chu kinh lý...” Bỗng sơn mỹ nhân đỏ mặt, thần sắc xấu hổ.

“Tuy CEO còn trẻ tuổi nhưng mà tưng dục quá độ sẽ rất thương thân, mời ngài bảo trọng nhiều hơn, đừng để cầm thú thiếu nhân tính bên ngoài làm hỏng, hủy đi hình tượng bằng thanh ngọc khiết trong lòng mình.” Chu Tiểu Mi trêu chọc. Tội nghiệp bạn học cũ, tám phần bị chồng ăn gấu gao rồi.

Điều này Bạch Oanh Man dứt khoát giả chết, không phản ứng, nhìn qua cô gái đang cười đến đáng giận kia.

Cô cũng không nghĩ tới một người đàn ông lại ngoan cố đến như vậy, đã quyết định thì không nghe bất cứ lời nói nào, khư khư cố chấp không cho người ta cự tuyệt, còn ngang ngược dùng “tự thử nghiệm” để thuyết phục cô.

Giường mất nhìn phòng làm việc to như vậy lại chen vào một bộ sofa nhập từ Ý, một bàn gỗ và ba cái tủ hồ sơ cao gần hai mét, làm nội thất trong phòng làm việc của cô trở nên hỗn độn. Ngay cả bộ sofa bằng vải bông mà bình thường cô đãi khách cũng bị đẩy vào góc khuất nhất, muốn ngồi phải vượt qua một cái bàn trà.

Không may, cô không ngăn cản được thay đổi như vậy, bởi vì người đàn ông nào đó căn bản là phát xít, hấn chỉ cho cô hai con đường để chọn, một là từ chức, ở nhà làm bà chủ gia đình, nhưng hấn đồng ý cho cô dùng máy tính chat webcam để không chế công ty, hai là đến công ty hấn làm, để hấn có thể quản lý mọi lúc.

Từ chức là không thể, cô có trách nhiệm của cô, cái sau càng khó chịu, dù sao cô có công ty nhà mình không làm, chạy đến chỗ địch công tác làm gì, dẫn đến một đồng thêm mắm dặm muối.

Thấy cô không chọn cả hai cái, cuối cùng đành phải chọn phương án trung bình, do hấn “chịu thiệt” nhường nhịn, đem mặt mũi đàn ông để sang một bên, phụ xướng phụ tùy, đến làm ở Xuân Dương.

Cô vốn dĩ có thể không chấp nhận quyết định vớ vẩn này, chẳng qua nghĩ đến hấn vì bận tâm an toàn của mình mới đến chen chúc cùng cô trong văn phòng nhỏ này, cô không cách nào mạnh mẽ phản đối được.

“Cô nói đủ chưa? Có việc gì cứ hướng về tôi, không cần chỉ cây dầu măng cây hòe. Tại tôi không có điếc, nghe thấy tiếng kêu của gà mẹ.” Ngắc đầu khỏi văn kiện, Trầm Vấn Thiên lạnh lùng nhìn cô.

Chu Tiểu Mi trừng mắt liếc hấn, còn nói cô là gà mẹ?

Cái tên đàn ông này....

Được, cô nhịn.

“Trạm tổng giám đốc, tôi nghĩ với tình huống tài vụ của quý công ty, không khó để thuê một phòng làm việc tạm thời, nếu anh không có tư liệu thuê phòng, tôi nguyện ý giúp đỡ.”

Nhịn cũng không được, Chu Tiểu Mi cũng muốn phát tát, nhưng khi hai ánh mắt sắc bén nhìn tới, cô vẫn phải nén giận.

“Cô có biết bà xã của tôi thiếu chút nữa té xuống lầu không? Ngay ở đầu bậc thang nhà hàng công nhân viên của Xuân Dương thuyền vận.” Trầm Vấn Thiên đột nhiên nói, giọng bình thản như đang thảo luận thời tiết, nhưng mà nội dung là làm tìm kẻ khác thất lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Chu Tiểu Mi kinh ngạc hỏi, lập tức bị dời đi chú ý.

Hắn tiếp tục nói, nụ cười bên môi càng lúc càng làm người ta kinh sợ, “Sau đó là có một chiếc xe có ý đồ đâm vào cô ấy, còn che biển số xe, cô nói xem đây là có chuyện gì xảy ra?”

“Man Man, cậu....” Chu Tiểu Mi giật mình, đây không phải là chuyện đùa!

“Mình không sao, đừng lo lắng, lúc ấy may mà Văn Thiên phản ứng kịp, người đó mới không thực hiện được.” Bạch Oanh Man vẫn còn sợ hãi, không muốn nhớ lại khoảnh khắc nguy hiểm đó.

“Anh ta cứu cậu?”

Ánh mắt Bạch Oanh Man mềm mại, nhìn về chồng ở bên cạnh, “Ừ, là anh ấy bảo vệ mình, mình mới có thể không bị thương, tránh được một kiếp.”

Chu Tiểu Mi thở ra, nở nụ cười hiền lành, “Tôi vẫn nghĩ Trầm tổng giám đốc máu lạnh vô tình, xem ra là tôi nhìn nhầm.” Xem ra có thể yên tâm rồi, hẳn ta có nghe được lời nói lần trước của cô, cái đám cưới thương mại này của bạn tốt cũng không tệ, hôm nay lại có cảnh tốt đẹp.

“Tôi rất độ lượng với những người hiểu lầm.” Hắn cũng không tính toán chi li như phụ nữ.

Con mắt nhú lại, Chu Tiểu Mi lại cảm thấy hắn đáng giận, “Trầm tổng giám đốc tự tin là chuyện tốt, nhưng mà một người đàn ông bảo vệ vợ mình là chuyện đương nhiên, cũng không có gì đáng đặc ý.”

“Tôi có đặc ý sao? Mở to mắt của cô mà nhìn kỹ đi, mấy cô gái như các cô đã muốn đấu với những lão già âm hiểm kia, mới thật là đặc ý đó.” Nói chuyện chính, nụ cười của hắn tắt ngay.

“Tôi.... Bọn tôi... Bọn tôi không nghĩ tới đối phương lại mất nhân tính như vậy...” Các cô nghĩ tới quá ngây thơ rồi. Chu Tiểu Mi lúng túng trả lời, ít khi khiếp sợ khí thế của đàn ông, thiếu sự chanh chua thường ngày.

“Tự cho là đúng là vết thương trí mệnh, các cô nghĩ rằng chiếm thượng phong, vạch trần bọn họ, người khác nghĩ thế nào? Vì tiền tài, lòng dạ ác độc của bọn họ vượt qua sức tưởng tượng của các cô nữa kia.” Hắn bực mình sự khinh địch của bọn họ.

“Anh đừng nói mát nữa, bọn tôi cũng biết phải phòng bị, nhưng mà hiện tại anh chiếm văn phòng CEO để làm gì?” Chu Tiểu Mi cũng không cam chịu yếu thế. Hiện tại hắn làm như vậy, đám người tổng giám đốc nhất định không bỏ qua cơ hội, cố ý sinh sự.

Huống chi cùng làm việc không phải là nhân viên nhỏ, không phải em trai đưa tiện lợi mà là Trầm đại tổng giám đốc tiếng tăm lừng lẫy, có ai lại để đối thủ cạnh tranh vào địa bàn mình chứ? Coi như là vợ chồng, làm việc cũng phải xem nặng nhẹ, hành vi của hắn không phải làm cho đám người kia kiểm chuyện sao?

“Ít ra cũng tốt hơn các cô, làm gì cũng không làm tốt. Có tôi ở đây, ít nhất đối phương sẽ làm việc cẩn thận, không dám tùy tiện ra tay.” Trận đấu này so nhân nại, ai mất kiên nhẫn trước sẽ rơi xuống hạ phong, chỉ cần đối phương có hành động, hắn có thể bắt được kẻ chủ mưu phía sau.

“Anh.....” Chu Tiểu Mi biết hắn nói không sai nhưng mà điều này cũng không thể hợp lý hóa việc hắn chiếm giữ Xuân Dương thuyền vận.

“Chu kinh lý, đừng phí lời nữa, Trầm tổng giám đốc chuyên chế cậu thấy rồi đó, muốn anh ấy thông cảm sự khó xử của người khác, còn khó hơn lên trời.” Tựa như đàn khảy tai trâu, Bạch Oanh Man đã thử qua.

Trong mắt bạn tốt có sự dung túng, Chu Tiểu Mi cũng hiểu vài phân, hôm nay đại khái là phu xướng phụ tùy, “Nhưng CEO sẽ giải thích với Bạch tổng thế nào? Ông ta đang tận dụng, chờ cơ hội tìm sai lầm của chúng ta.”

“Dùng lý do vừa rồi đó.” Đi một bước tính một bước, hành sự tùy theo hoàn cảnh, Bạch Oanh Man tin rằng luôn có biện pháp giải quyết.

“Lý do nát quá.” Chu Tiểu Mi lắc đầu. Ngay cả bọn mình còn thuyết phục không được, những lão gian thần kia làm sao có thể chấp nhận.

“Tiểu Mi....” Bạch Oanh Man chỉ có thể cười khổ.

Aizz, cô có một ông chồng bốc đồng, rõ ràng đã nói không can dự, trên thực tế lại can thiệp khắp nơi, cô phản bác chỉ uống phí thôi, kết quả luôn là nhân nhượng hẳn.

“Có vấn đề gì kêu bọn hần trực tiếp đi hỏi tôi, nếu ai quấy rầy bà xã của tôi, chuẩn bị tâm lý tốt đi. Tôi nói tiếng gió rồi, ai không biết mới là lạ.” Trạm Vãn Thiên lên tiếng lần nữa.

“Vãn Thiên, anh uy hiếp hả, hơn nữa hình như anh nhầm, em mới là người phụ trách của Xuân Dương.” Bạch Oanh Man không biết nên cười hay khóc, cảnh cáo hần dừng bao biện làm thay.

Trạm Vãn Thiên mím môi, cười như không cười một cái, “Bà xã, em hình như cũng quên một chuyện, anh là chồng em.”

“Công là công, tư và tư, không thể nói làm một.” Hần không phân biệt được công tư làm cô thật khó xử.

“Nếu như em không đẩy mình vào hiểm cảnh, thì anh có cần thế này không? Anh chưa bắt măn với cuộc hôn nhân của chúng ta đến mức thấy người ta chém em một đao mà không đi ngăn cản.” Cô không tự hỏi mình đi, gây ra hậu quả chỉ hần mới giải quyết được.

Trên thực tế, coi như vợ chồng, nếu gặp phải tình huống uy hiếp đến tính mạng cũng sẽ chần chờ, chim liền cánh nhưng đại nạn đến đều tự bay đi, huống chi không ai chấp nhận vô duyên cớ đánh rơi một cái mạng, vì một cuộc hôn nhân không phải yêu.

Trạm Vãn Thiên luôn miệng nói trách nhiệm, nhưng hần chưa thấy rõ lòng mình, hần cho là hần chỉ dùng tư cách là chồng, bảo vệ vợ, thấy cô gặp nạn ra tay viện trợ là chuyện tự nhiên, tuy nhiên nó đã vượt qua phạm vi của chồng đối với “vợ” này, mà giống như đối với người phụ nữ mà mình yêu, hần lo lắng, quan tâm an nguy của cô, không muốn cô tăng ca, thậm chí chủ động muốn giúp cô loại bỏ khó khăn, làm cho cô yên tâm công tác.....

Những việc hần làm, đã sớm không chỉ là trách nhiệm, trong sinh hoạt thân mật hằng ngày, trái tim cứng như sắt thép bất giác mềm mại, vì một người mà thay đổi.

Lại là trách nhiệm..... Ánh mắt Bạch Oanh Man thoáng tối, thở dài trong lòng, cô hiểu được hôn nhân của hai người không có yêu, hần vẫn chấp nhận quan tâm an nguy của người vợ như cô cũng đã là khó rồi.

Cô không biết ý muốn chân chính của Trạm Vãn Thiên là mong cô đừng quá kiên cường, nếu không người mệt mỏi chỉ là bản thân, cô có quyền lợi làm nũng với chồng, bảo hộ vợ cũng là trách nhiệm ngọt ngào.

Đáng tiếc hần nói không rõ ràng, không thể truyền đạt hết tâm ý, ngược lại làm cô hiểu lầm những trả giá hần làm cho cô xuất phát từ trách nhiệm bắt buộc, vốn là giải thích lại thành ra tự lấy dao, đâm một nhát vào tim cô, làm cho cô đau nhói, sắc mặt trong nháy mắt tái đi.

Bạch Oanh Man trước sau vẫn không mở được khúc mắt, cô vẫn cho rằng hạnh phúc hiện tại của mình là do trộm tới, không thuộc về cô, một ngày nào đó phải trả lại.

Em gái Bạch Oanh Nguyệt mới là người may mắn có được chìa khóa hạnh phúc, là người vợ lý tưởng của Trạm Vãn Thiên.....

Lòng của cô, bởi vì sự vô tâm của hần mà bị thương, lại kéo xa khoảng cách lần nữa.

8. Chương 8

“Cô có biết thân phận của mình là CEO của Xuân Dương thuyền vận không vậy? Lại để tổng giám đốc của Nhật Nguyệt thuyền vận vào như chỗ không người, cô cho những nhân viên bọn tôi là gì đây?” Bạch Cảnh Địa hung hăng trách mắng.

Bạch Oanh Man tốt thật lắm chứ, thậm chí ngay cả ông chủ của công ty đối thủ cũng mang vào công ty, lần này bọn có càn có cố kéo cô ta xuống đài.

“Đây chỉ là tạm thời, sẽ không quá lâu đâu. Còn nữa, xin mời ông không cần phải hô to gọi nhỏ, tai tôi không bị điếc, nghe được tiếng của ngài nói.” Bạch Oanh Man tỉnh táo, không nhanh không chậm.

“Cái gì gọi là sẽ không quá lâu? Cô còn dám tranh luận với trưởng bối! Địa vị của anh ta rất miễn cảm, thường đi tới công ty đã là không tốt rồi, bây giờ cô còn cho hắn dùng chung văn phòng, nếu văn kiện cơ mật trong công ty bị mất một phần, cô có thể toàn quyền phụ trách sao?” Bạch Cảnh Địa xuy một tiếng, phụ nữ chính là không thể làm được việc lớn.

Tiếng rống bên tai làm cho cô nhũn mày, “Trong công ty chỉ nói chức vị, không nói vai vế, Tổng giám đốc Bạch xin tự kiểm chế.”

“Còn tự kiểm chế cái gì? Hiện tại cả công ty sắp bị cô chấp tay dâng cho người ta rồi, chúng tôi còn có thể ỉn nhẫn sao? Nếu hôm nay cô không giải thích rõ ràng, chúng tôi không phục.”

Những ngày này, cặp vợ chồng luôn như hình với bóng, dính một chỗ, cùng vào cùng ra, cơ hồ ít có thời gian tách ra, làm cho người ta muốn tới gần Bạch Oanh Man cũng không được, bọn họ căn bản không có cơ hội tìm cô ta “lý luận”.

Lần này khó khăn lắm bọn họ mới dụ được người hầu Đỗ Trọng Mai, để cô ta đưa công văn, rồi nhốt cô ta trong thang máy, mới có thể để cho Bạch Oanh Man một mình đi ra tìm người.

Bạch Cảnh Địa không dễ mới có được cơ hội, lập tức tập hợp một đám chủ quản dùng lý do có việc thương thảo “mời” cô đến chỗ vắng người, ý muốn ý đông để lên án cô chẳng phân biệt được công tư.

“Những người không phục cứ viết một lá thư, lập danh sách đưa cho tôi, tôi sẽ hẹn từng người nói chuyện, nghe ý kiến của họ một chút.” Bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đê, Bạch Oanh Man đều có kế sách ứng đối.

Bạch Cảnh Địa vừa nghe, trừng to mắt, “Cô muốn bọn họ viết tên ra để cô tính sổ với từng người sao, cô cho rằng bọn họ có dũng khí đi vào văn phòng CEO? Gã đàn ông trong kia chính là dã thú ăn thịt người!”

“Dám làm thì dám chịu, không làm việc gì trái lương tâm thì sao phải sợ? Huống chi Trạ tổng giám đốc đã phân chia văn phòng với tôi, chính giữa còn cách một bộ sofa lớn, các người lo cái gì?”

“Ai nói lo, chúng tôi chỉ không muốn để cho người ngoài biết quá nhiều tin tức của công ty, cô hồ đồ nhưng chúng tôi không mù mẫm, hắn đang tính toán cái gì, lòng dạ Tư Mã Chiêu người người đều biết. Giang sơn mà cha cô vất vả tạo ra sắp trở thành của người khác rồi.” Bạch Cảnh Địa lộ ra vẻ mặt lo lắng, cố gắng làm lớn vấn đề.

Bạch Oanh Man không chịu được bộ dạng này của ông ta, ánh mắt bình tĩnh nhìn, “Tôi tự có chừng mực, ai cũng không thể đoạt được sản nghiệp của Bạch gia.”

“Hừ! Hắn ta là chồng cô, đương nhiên cô sẽ nói giúp cho hắn. Tên đàn ông đó xác thực có vài phần mị hoặc phụ nữ, cô đừng bị hắn cho ăn bùa mê mà choáng váng, cô phải biết rằng, lời nói trên giường là không thể tin.” Vợ chồng ân ái, phụ nữ sẽ quên hết, làm gì còn nhớ là đối thủ cạnh tranh.

Bạch Cảnh Địa vừa nói xong, tất cả mọi người mặt mày cười cười.

Đàn ông bởi vì cần, phụ nữ bởi vì yêu. Bởi vậy không ít phụ nữ yêu say đắm người sớm chiều ở chung.

Huống hồ với ngoại hình và quyền thế của Trạ Văn Thiên, phụ nữ không thương hắn là hiếm, hắn chỉ cần nói vài ba câu ngon ngọt, không phụ nữ nào không si mê hắn như điên, vì hắn làm trâu làm ngựa.

“Tổng giám đốc Bạch, nếu ngài chỉ vì chuyện đó mà ngăn tôi lại thì thứ cho tôi không tiếp, tôi còn có việc bận.” Bạch Oanh Man muốn rời đi.

“Trước khi chưa nói rõ ràng, cô không được đi.” Bạch Cảnh Địa chặn cô lại.

“Ông muốn cản trở tự do thân thể?” Cô lạnh giọng, khuôn mặt như có một tầng băng.

Hắn cười gian trá, để tay lên vai cô, “Mạn nhi, phụ nữ gả cho người nên chăm lo gia đình, đừng vì sự nghiệp mà làm suy sụp hôn nhân. Chú là người trong nhà, sẽ không hại con, nếu con không nỡ xa chồng thì về nhà đi, cho dù mệt mỏi một chút, chú sẽ giúp con coi sóc công ty, sẽ không để tâm huyết của cha con mất đi trong chốc lát.”

Chờ hồi lâu không thấy vợ trở lại văn phòng, Trạ Văn Thiên cảm thấy khác thường, buông công việc mới xong một nửa, đi ra ngoài, tìm Bạch Oanh Man mọi nơi, hy vọng không ai tìm cô gây phiền toái.

Nghe được tiếng cười nham nhở, hắn giật mình bước nhanh hướng nói giọng đó phát ra. Xa xa, hắn nhìn thấy một đám người vây lại ở hành lang, giữa một đám vest đen lộ ra một màu xanh nhạt.

Buổi sáng Bạch Oanh Man mặc chính là bộ âu phục màu này.

Hắn nhíu mày lại, đen mặt nhếch môi, một cơn lửa giận đốt trong ngực, bọn họ dám xem thường lời nói của hắn.

Không kiềm chế được cơn giận, hắn đang muốn tiến lên giải cứu cho vợ, đã có một bóng người nhanh hơn hắn, vượt lên một bước làm chuyện hắn muốn làm— người nọ đẩy Bạch Cảnh Địa ra, cánh tay thuận thể ôm lấy vai Bạch Oanh Man, động tác quen thuộc như đã làm mấy trăm lần.

Vợ của hắn Đang bị một người đàn ông tóc xù mắt lam ôm vào ngực.

Trạm Vãn Thiên cau mày, nghiến răng trước cảnh tượng này.

“Nhiều người đàn ông như vậy lại khi dễ một phụ nữ không thấy mắt mặt sao? Ta còn tưởng các người có lễ nghĩa, không ngờ còn không có phong độ bằng người dã man của nước Mỹ bọn tôi nữa.” Người đàn ông dùng trung văn không lưu loát lắm, xen lẫn khẩu âm ngoại quốc.

“Jayson?” Bạch Oanh Man có chút giật mình, sao hắn lại tới đây?

“Sophie đừng sợ, anh bảo vệ em, ai muốn thương tổn em, anh sẽ hện hắn quyết đấu.” Jayson chân thành nói.

“Anh không phải đang ở Đức khai phá công binh xưởng sao, sao lại đến Đài Loan? Chú Rada không cần anh hỗ trợ?” Cô biết tập đoàn Mia khuếch trương khắp nơi, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.

Công.... Công binh xưởng? Chế tạo vũ khí.....

Mọi người nghe vậy hít một ngụm khí lạnh, tái mặt, vội lui về sau hai bước.

“Anh không nghĩ nhiều như vậy, anh nhớ em, rất nhớ em...” Jayson ôm chặt giai nhân trong ngực, chân tình cúi đầu muốn hôn lên môi cô.

Hốc mắt Bạch Oanh Man hồng lên, lại kịp thời quay đầu, làm cho nụ hôn của hắn rơi vào má.

Một màn này làm cho người nào đó tức đỏ mắt, nắm chặt tay, con người đen như lưỡi dao nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm chặt nhau.

“Em cũng nhớ anh, Jayson.” Bạch Oanh Man trả lời, Jayson là người con trai đầu tiên nói với cô “Đừng sợ, anh bảo vệ em”- vào cái năm cô mười bảy tuổi đó.

Cô rõ ràng nói nhớ người đàn ông ngoài hắn, cô đem người chồng này đặt ở đâu? Trạm Vãn Thiên nghe thấy lời cô, sắc mặt tái nhợt, lửa giận ngút trời.

“Anh tới rồi, Sophie, anh sẽ không để cho em bị khi dễ nữa, anh là kỹ sư trung thành, vĩnh viễn phục tùng công chúa thiên nga đen.” Jayson nói, cô là bảo bối của hắn, là nữ thần trong sinh mệnh hắn.

Vừa nghe đến ba chữ “Thiên nga đen”, Bạch Oanh Man đang sầu não cũng buột miệng cười, “Thiên nga đen bị thương, bay không cao, em bây giờ là mụ phù thủy xấu xa, dùng chú ngữ nguyên rửa người không tốt với em.”

“Hồ thiên nga” từng là câu chuyện mà cô và em gái thích nghe nhất, quá khứ, các cô thường trù chửi, giả bộ mình là thiên nga bị phù thủy phù phép, người chạy ta đuổi rất vui vẻ.

Em gái ngây thơ vô tư, thích làm thiên nga trắng thiên lương xinh đẹp, cô đành phải tự nhủ là thiên nga đen, cố ý giả xấu hù dọa em gái.

Nào biết từ khi cùng dì Chân đến Mỹ, dưới dụng tâm giáo dục của dì Chân, cô thật sự càng lúc càng giống thiên nga đen trong truyện cổ tích, trở nên ít nói, độc lai độc vãng, không muốn tiếp cận với ai.

Mà Jayson lại phá vỡ phòng bị của cô, hắn có tính cách nhiệt tình và tiếng cười cởi mở, làm người khôi hài lại thẳng thắn, làm người tha hương như cô với bớt nỗi nhớ quê.

“Không phải, không phải, em vẫn là công chúa xinh đẹp nhất trong lòng anh, anh yêu em, trăm năm không đổi.” Jayson vội vàng thổ lộ, Sophie chính là cô gái hắn yêu nhất.

“Jayson...” Đối mặt với lời tỏ tình của hắn, Bạch Oanh Man dở khóc dở cười, có chút cảm động, hắn vẫn thẳng thắn như vậy, làm cho người ta cảm thấy rất sâu rất sâu ám áp.

“Tôi không ngại anh yêu cô ấy một trăm năm, nhưng mà xin mời anh trả vợ tôi cho tôi trước.” Trầm Vấn Thiên lạnh lùng không vui. Cô là người phụ nữ của hắn, ai cũng đừng hòng cướp.

Nhìn thấy hắn xuất hiện, nguyên một đám người Bạch Cảnh Địa và nhóm chủ quản lại càng hoảng sợ, lại thấy hắn tức giận như vậy, lòng bàn chân càng run.

“Vợ..?” Jayson mờ mịt, không hiểu ý hắn.

“Em kết hôn rồi, xin lỗi.” Bạch Oanh Man chậm rãi rời khỏi vòng tay của Jayson, đáy mắt có một tia áy náy.

“Em... Kết hôn?” Nụ cười sáng lạn trên mặt Jayson vụt tắt, thay vào đó là hoang mang khó hiểu.

“Đúng vậy.” Cô không có phủ nhận.

“Cùng anh ta?” Jayson chỉ hướng Trầm Vấn Thiên.

Cô gật đầu.

“Anh ta yêu em sao?” Jayson cố nói một câu, thần sắc đau lòng.

“Anh ấy... À...” Bạch Oanh Man lúng túng không nói ra lời, bởi vì trong lòng chồng cô không phải cô.

“Người phương Đông chúng tôi trước giờ hàm súc, không nói chuyện tình cảm ra miệng.” Thấy cô khó xử, Trầm Vấn Thiên mạnh mẽ chen giữa hai người, một tay ôm vợ về phía mình.

Jayson nhìn thái độ của hắn, lại nhìn vẻ mặt cô gái mình yêu, “Yêu không nói ra, làm sao cô ấy biết anh yêu cô ấy? Sophie không có cảm giác ác toàn, nếu tình yêu của anh chỉ để trong lòng, cô ấy sẽ cảm thụ không tới.”

“Đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, không tới phiên anh nhúng tay.” Không có cảm giác an toàn..... Hắn nhớ tới lời Chu Tiểu Mi đã nói., không ngờ được người đàn ông ngoại quốc này lại hiểu cô hơn hắn.

“Tôi yêu Sophie, muốn cô ấy được hạnh phúc, dù sự lựa chọn của cô ấy không phải tôi, tôi cũng không muốn cô bị thiệt thòi.” Jayson chân thành nói. Công chúa của hắn đáng được yêu, được che chở, phải đội vương miện kết bằng hạnh phúc.

“Anh yêu cô ấy.” Trầm Vấn Thiên gần như cắn răng mà nói mấy chữ này, “Đáng tiếc cô ấy đã là của tôi, chỉ có thể nói xin lỗi tình yêu của anh, không phiền anh hao tâm tổn trí, từ nay về sau tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

Jayson nhú mồm, “Sophie, em yêu anh ta sao? Nói cho anh biết, chỉ cần em có chút do dự, anh lập tức mang em đi.”

“Em.....”

Như sợ cô sẽ nói lời mình không muốn nghe, Trầm Vấn Thiên sắc bén cắt đứt lời cô, “Bà xã, ngấm lại thân phận của em, đừng làm người khác có suy nghĩ không an phận.”

Cảm giác trên vai đột nhiên đau đớn, Bạch Oanh Man cười khổ giải thích, “Jayson chỉ là bạn rất thân của em, từ trước tới nay anh ấy hơi hào phóng, nói chuyện trực tiếp.”

“Rất tốt? Có bao nhiêu tốt?” Trầm Vấn Thiên cực kỳ khó chịu, cái loại gì bạn khác phái lại tốt đến nỗi vừa thấy mặt đã ôm, thậm chí muốn trực tiếp hôn cô?

“Anh ấy—”

Bạch Oanh Man còn chưa kịp nói, một giọng nói mềm mại đáng yêu là người ta phát ngán đã thay cô trả lời.

“Man nhi chưa nói với cậu nó từng có một bạn trai sắp kết hôn sao?”

Lý Ngọc Chân cười giả tạo, khóe mắt lóe ra vòng sáng ác độc. Vừa nãy bà ta cùng tới với Jayson, luôn đứng ở ngoài xem diễn.

Lúc Bạch Oanh Man vừa đến Mỹ gặp người cởi mở vui vẻ như Jayson, nhưng lúc ấy cô rất lạnh nhạt, một lòng chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành việc học sớm trở về Đài Loan.

Nhưng mà, hần tựa như vai chính Tom trong , có trái tim hiếu kỳ vào sức kiên trì vô tận, cô càng lạnh nhạt, hần càng không từ bỏ ý định quần quýt lấy cô, cuối cùng còn lôi kéo em gái là Cindy đến đối diện phòng của Bạch Oanh Man, cho thấy quyết tâm muốn làm bạn với cô.

Tuổi tác lớn dần, dưới sự cách ly của Lý Ngọc Chân, cô nghĩ rằng cha không cần mình, cảm giác ngày càng cô đơn, ngoại trừ Jayson và Cindy, cô không sợ ai làm phiền, cô gần như không có bạn.

Tình bạn này cứ như vậy giằng co ba năm, cho đến lúc Lý Ngọc Chân sợ Bạch Cảnh Thiên tìm được bọn họ, vạch trần sự giấu diếm của mình cho nên mang cháu gái đến California, ba người lúc này mới cắt đứt liên lạc.

Những tưởng duyên phận đã hết, bọn họ lại gặp lại ở đại học, tựa như cô gặp được Chu Tiểu Mi, là ông trời trả lại cho cô những người bạn này, làm cho cuộc sống tịch mịch của cô có được chút ít ánh mặt trời.

Lúc này thân phận thật sự của Jayson cũng bị công bố, hần là người thừa kế của tập đoàn Mia Đạt, tổng giám đốc sản đứng trên top thế giới, mà cha hần, Rada Mia hằng năm quyên cho từ thiện vài ngàn đô la.

Vừa biết được bối cảnh kinh người của Jayson, Lý Ngọc Chân hưng phấn như đào được mỏ vàng, không những không bài xích bọn họ lui tới mà còn cố hết sức an bài, ước gì Jayson mê luyện thật sâu mỹ nhân đông phương.

“Bọn em quen nhau ba năm, anh ấy đối xử với em rất tốt, xem em như công chúa, che chở trong lòng bàn tay.” Hôm nay trong nhà, dưới sự truy vấn của Trầm Vấn Thiên, Bạch Oanh Man chỉ phải nói thật.

Nói cô không có cảm tình với Jayson là gạt người, thật sự cô thích sự nhiệt tình của Jayson, vì trên người hần, cô có thể thấy được bóng dáng của Nguyệt, sự quan tâm săn sóc của hần cũng làm cô cảm động.

“Thật sự không tệ đó, người lạnh như ngọn núi băng em cũng có người yêu, đầu năm nay chuyện lạ hơi nhiều. Trên giường hần cũng giống tôi làm em thỏa mãn sao?” Trầm Vấn Thiên chưa chát, không biết mình ghen, hần chỉ cảm thấy cơn giận trong người không có chỗ phát, chỉ có thể dùng lời nói đả thương người.

“Anh muốn cãi nhau với em sao?” Bạch Oanh Man lạnh giọng, mặt không biến sắc, cô che giấu rất tốt, không để hần thấy được cô bị tổn thương.

Hần mím môi hừ lạnh, “Tình nhân cũ đến đây sao không đi với hần? Nói không chừng còn có thể ôn chuyện cũ.”

“Nếu như anh không ngại,.. em rất muốn đi “ôn chuyện” với Jayson”. Cô cố gắng cường điệu làm lòng đổ kỵ của hần càng tăng.

“Em dám -“ hần hung hăng trừng cô.

Cô buồn cười nhếch môi, “Anh không phải muốn em và Jayson gặp nhau sao? Em làm như anh mong muốn, sao anh lại mất hứng?”

“Tôi là chồng của em, vì sao em không thể học cách thuận theo tôi? Tôi nói bảo vệ em thì sẽ không nuốt lời, em muốn tìm tên đàn ông khác làm gì? Em là trách nhiệm cả đời của tôi, tôi sẽ không ném chuyện của mình cho người khác.”

Trách nhiệm cả đời, trách nhiệm....

Đôi mắt đẹp của Bạch Oanh Man buồn bã. Thật đáng buồn thay hai chữ trách nhiệm, cô chỉ có thể là trách nhiệm của hần, là gông xiềng buộc chặt hần.

Trước đó không lâu hần đã quên, hần nói muốn bảo vệ cô, kết quả lại thương tổn cô. Dùng lời nói hung hăng cắt đứt hy vọng xa vời của cô, đánh cô trở lại địa ngục.

Cô đã từng cho rằng bọn họ có thể bình thản tiếp tục, cho dù hấn vẫn không yêu cô, nhưng trước mắt, hai người coi như vợ chồng thân thiết, làm cho cô có chút chờ mong, bắt đầu có cảm giác yêu thương, thậm chí nghĩ sẽ có một ngày hấn sẽ yêu cô, không hề nghĩ tới em gái nữa.

Nhưng mà sự thật chứng minh cô không nên rung động, bởi vì mặc kệ cô rất muốn cùng hấn làm một đôi vợ chồng chân chính, trong mắt hấn, cô vẫn chỉ là gánh nặng do đám cưới chính trị sinh ra, hấn có trách nhiệm phải bảo vệ, còn yêu.... Vẫn quá xa xôi.

“Em đã là vợ của tôi, thì đừng vọng tưởng khoe khoang phong tình, trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi không cho phép vợ mình trở thành dâm phụ, ai cũng có thể làm chồng.” Vừa nghĩ tới cô cùng tên đàn ông ngoại quốc kia có một ký ức ngọt ngào mà hấn không thể tham dự, hấn liền tức giận muốn giết người.

Lời của hấn lại đâm vào tim cô một đao, cô cười tự giễu, “Thì ra em còn có phong tình sao, được người có tâm mắt cao như anh tán thưởng, thật sự là quang vinh không kể xiết.”

Hấn không thèm để ý đến lời châm chọc của cô, chỉ lạnh lùng nói: “Từ ngày hôm nay, không có sự đồng ý của tôi, em không được gặp hấn.” Hấn muốn ngăn cách bọn họ, không cho phép hai người lén lút qua lại.

Hấn đang sợ, lại chậm chạp không biết mình sợ cái gì, lửa giận ngút trời, hấn cũng không muốn nghiên cứu xem tại sao mình lại để ý như vậy, chỉ muốn dùng thủ đoạn không chế vợ.

“Làm không được.” Bạch oanh man hờ hững từ chối.

Trạm Văn Thiên nheo mắt, “Em nói gì? Có can đảm nói lại lần nữa xem.”

Nhìn chồng chẳng biết vì sao tức giận, cô tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Người tới là khác, em không thể không để ý tới Jayson, những năm ở Mỹ anh ấy rất chiều cố em, em cũng nên báo đáp, tận tình làm chủ dẫn anh ấy du lịch.”

“Em không phải muốn làm việc cầu thả sau lưng tôi đó chứ?” Hấn bực tức nắm lấy hai cổ tay cô, kéo cô gần mình.

Suy đoán này thiêu hủy lý trí của hấn, phần nộ làm hấn không thấy được đau xót nơi đáy mắt cô, tự cho rằng mình mới là bên bị tổn thương, cô lựa chọn phản bội hôn nhân của bọn họ, chủ động hướng người khác.

“Anh không tin em, em giải thích nhiều nữa cũng vô dụng.” Cho tới nay, thiếu sót nhất giữa bọn họ chính là lòng tin.

Dù sao cũng là một cuộc hôn nhân không có tình yêu, hai người quen biết quá ngắn đã tiến tới hôn nhân, muốn lập tức hiểu nhau cũng không dễ dàng, huống chi bọn họ có hơn phân nửa thời gian giống như người xa lạ.

Cho nên, cô cần không gian để là, mà hấn cũng phải loại trừ thành kiến, đối đãi cô, nếu không đoạn hôn nhân này chỉ sợ không thể lâu dài.

Sự xuất hiện của Jayson chỉ là ngòi nổ, chỉ rõ nền tảng hôn nhân của cô yếu kém thế nào, chỉ một chút phong ba đã nghiêng ngả.

Có lẽ bởi vì mình không phải người Trạm Văn Thiên yêu. Nếu như hấn không có yêu, thì không có bao dung, sẵn sàng, và thông cảm.

“Em vẫn muốn đi gặp hấn?” Để ý thấy cô mặc trang phục ra ngoài, hấn khó nén tức giận, vội vã chất vấn.

“Bọn em hẹn dùng cơm với nhau, anh ấy đang ở nhà hàng chờ em. Anh buông tay ra, em không muốn trễ.” Hấn cố tình gây sự làm cô chậm không ít thời gian.

“Không được đi.” Hấn ra lệnh cho cô.

“Xin anh đừng tùy hứng như vậy, em có tự do bạn bè. Lúc kết hôn không phải anh muốn em ít quản anh sao? Em làm được, hiện tại em trả những lời này lại cho anh, hy vọng anh cũng làm được.” Lúc trước có nhiều đêm hấn đi không về, cô cũng không hỏi tới hành tung của hấn, sau đó nghe được trợ lý Dư nói hấn đi tụ họp bạn bè, cô cũng không nói thêm.

“Em nói tôi tùy hứng, tôi thấy là em không chịu nổi cô đơn thì có? Người trong lòng bay đến Đài Loan, không thể chờ được muốn tìm hấn, em có để anh vào mắt không?” Hình ảnh cô ôm lấy Jayson lại hiện rõ mồn một, làm hấn cảm thấy có cái gì đó nổ tung trong ngực.

Không biết là mỗi một, cảm xúc khó hiểu tràn ngập trái tim, làm ngực hấn đau đớn.

“Vấn Thiên, đừng phiền em lúc này, có chuyện gì chờ em về rồi nói, được không?” Bạch Oanh Man nhìn hấn, bọn họ cần tỉnh táo lại, lời nói lúc mất lý trí thường làm người ta hối hận.

Trong đầu đều là tình cảnh vợ và bạn trai cũ “hẹn hò”, Trạm Vấn Thiên căn bản không nghe cô nói cái gì, rõ ràng chẳng có chuyện gì xảy ra, hấn lại có cảm giác khủng hoảng vì bị cấm sừng, lòng đổ kỵ dâng lên, phút chốc tiến tới ôm chặt cô, một bàn tay khác dùng sức xé y phục cô, lộ ra nơi trắng nõn rất tròn.

“Anh Anh muốn làm gì.....” Bạch Oanh Man sợ hãi, không thể tin, không phải hấn muốn..... Không! Hấn không thể đối xử với cô như vậy, cô không phải kỹ nữ.

Hấn cười lạnh, đột nhiên dùng sức đẩy cô ngã lên giường lớn phía sau lưng, “Em muốn đàn ông, tôi cho em đàn ông, dù sao chúng ta ở phương diện này gần đây rất hợp, tôi cam đoan làm cho em dục tiên dục tử.”

“Dừng... Dừng tay, anh không thể ép buộc em, thả em ra, anh có biết mình đang làm gì không?” Cô dùng hết sức ngăn cản hấn, hai chân khép lại không cho hấn bừa bãi.

Nào biết cô càng phản kháng càng kích thích dục vọng chinh phục, hấn không giữ lấy cô không được, “Tôi làm sao không biết? Bà xã à, em là của tôi, tôi muốn, em chỉ cần ngoan ngoãn là được rồi.” Hấn tức giận không nói nên lời, trên thực tế hấn chỉ muốn cô cầu xin tha thứ, không đi gặp Jayson.

Thể chất của nam và nữ khác biệt, sự giãy dụa của Bạch Oanh Man căn bản là vô ích, hấn dùng một tay nắm hay tay cô giờ cao lên đầu, tay kia đè bụng cô, vuốt từ quần lót vuốt lên.

Bởi vì thấy cô kiên trì muốn ra ngoài, hấn chỉ có thể dùng hành động chứng minh cô vẫn là của hấn, không có bất cứ người đàn ông nào có thể cướp cô từ tay hấn, cả đời cô chỉ có thể thuộc về hấn.

“Anh đang cường bạo...” Tức giận lại thất vọng, Bạch Oanh Man dùng những chữ nghiêm khắc lên án hấn.

Nghe vậy, hấn dừng lại, “Nếu như em khóc cầu xin tôi.....”

“Anh muốn em hận anh sao?” Hốc mắt cô ngấn lệ nhưng vẫn kiêu ngạo không cúi đầu, chỉ mong hấn có thể dừng tay.

Một chữ “Hận” nặng nề làm hấn tối sầm mắt, “Hận càng dễ hơn yêu, em muốn hận thì cứ hận.....” Chỉ cần cô ở lại bên cạnh hấn, cô muốn hận hấn bao lâu cũng được.

Trạm Vấn Thiên không hiểu yêu là gì, cũng không rõ giữ lấy cũng là một loại yêu, sớm chiều ở chung, hấn đã sớm yêu Bạch Oanh Man mà không biết, chỉ có thể dùng chuyện chế khống chế cô.

Kỳ thật trong lòng của hấn khủng hoảng vì yêu, chỉ là hấn không muốn thừa nhận chính mình lại thành nô lệ của tình yêu, dưới sự giáo dục sắc thép của Đinh Thắng Phong, hấn không biết yêu, không biết cách để yêu người, Đinh Thắng Phong chỉ dạy hấn làm thế nào để vô tình, vô tình là kẻ mạnh, muốn hấn vứt bỏ cảm tình mềm yếu, bởi vì chỉ khi đủ lớn mạnh, hấn mới có thể tiếp nhận Nhật Nguyệt thuyền vận.

“Vấn Thiên.....Anh yêu em không?” Thấy hấn chỉ biết cướp đoạt, không thèm để ý đến cảm thụ của cô, Bạch Oanh Man đột nhiên hỏi vấn đề này, nước mắt bị thương chảy dài trên má.

Trạm Vấn Thiên giật mình, sửng sốt một lúc, ánh mắt phức tạp, trả lời, “Không yêu.” Chỉ là sau khi mở miệng, tim hấn lại xiết chặt.

Cô chủ động ôm hấn, đưa môi lên, “Rất công bằng, em cũng không yêu anh.” Cô quyết định, cô không cần yêu hấn, hứa hẹn với ông ngoại, cô làm không được.

“Em không thương anh....” Trạm Vấn Thiên thấp giọng lắm bầm, toàn thân chấn động, cảm thấy ngực trái rất đau, rất đau.

“Trạm Vấn Thiên, anh là người đàn ông đáng thương, em đồng tình anh, bị tình yêu vứt bỏ.” Nếu hấn đã không biết yêu, cũng không xứng có được tình yêu.

Câu “người đàn ông đáng thương” của cô như dòng điện mạnh, trong nháy mắt kích thích hần, hần lạnh mặt hạ eo, trong nháy mắt tiến vào chỗ sâu nhất của cô.

Hần cuồng loạn, con người đen nhìn chăm chăm vào nước mắt trên khóe mắt cô, ra sức xông tới không ngừng, tim lại càng cảm thấy hư không.

Một lần lại một lần giữ lấy, một lần lại một lần bộc lộ phần nộ trên người cô, cho đến khi tiếng thở gấp chấm dứt, hần mới buông tha cô. Trong mắt hần không có đặc ý, chỉ có đau lòng hối hận, bởi vì trong cặp mắt trống rỗng của cô, hần không nhìn thấy được sự xinh đẹp trong quá khứ, chỉ còn lại trống vắng vô tận.

“Man, anh.....” Hần thầm nghĩ, muốn xin lỗi nhưng lòng tự trọng đáng chết lại kéo lại.

“Đã xong chưa?” Bạch Oanh Man cạn nước mắt, quay đầu không nhìn hần.

Hần tách ra, miệng lại không nói được lời nào, cau mày.

“Tôi có thể đi được chưa? Trạ tiên sinh.” Ánh mắt của cô không có tức giận, chỉ nhìn về phía trước.

Trạ tiên sinh.... Lòng hần co thắt lại, đột nhiên cảm thấy đau, hần không thích bộ dáng hiện tại của cô, cho dù là lạnh lùng châm chọc hần cũng tốt hơn bộ dạng mất can đảm này.

“Đây là tôi tự tìm, anh cũng không cần tự trách, lúc trước là tôi vì cứu vãn Xuân Dương mà lựa chọn đám cưới, phải thừa nhận hậu quả mình gây.” Là cô đáng đời, đuổi Nguyệt để mình có thể kết hôn, miễn cưỡng hần làm chú rể không tình nguyện, cô nên gặp báo ứng.

Thấy cô cố hết sức ngồi dậy, hai tay mỗi một muốn mặc lên quần áo bị hần xé rách, Trạ Văn Thiên không khỏi áy náy muốn vịn cô.

Nhưng dù cho toàn thân vô lực, Bạch Oanh Man vẫn như công chúa kiêu căng, đẩy tay hần ra, “Không cần, tôi tự làm.”

“Bà xã.....” Trạ Văn Thiên phát hiện mình cũng có lúc kém cỏi, lời đã đến miệng cũng không nói được.

Bạch Oanh Man chậm rãi xuống giường, đến trước tủ quần áo, lấy một bộ y phục mặc vào, xoay người nhìn chồng trên giường.

“Jayson từng cầu hôn em, hứa chỉ yêu em một đời một kiếp, nhưng em cự tuyệt anh ấy. Bởi vì sau khi quen nhau, em mới phát hiện mình thích anh ấy nhưng không thể yêu.”

“Anh ấy chỉ có thể là một người bạn rất thân của em, cho nên em không thể ích kỷ, anh ấy xứng đáng có được một cô gái tốt thương yêu, mà người đó, không phải em.”

Bỗng dưng, trong cổ Trạ Văn Thiên dâng lên một cơn đau xót, chỉ có thể đau lòng nhìn cô ra khỏi phòng.

9. Chương 9

“Sophie, đến đây nếm thử cháo chính gốc đi, anh đi mấy con phố mới tìm được đây, nhất định ăn rất ngon, em ăn thử một miếng xem.”

“Sophie, bánh mặt trời của Đài Trung nè! Người Đài Loan bọn em thật là lợi hại, anh mua được ở Đài Bắc. Bên trong bao lấy đường, thật là làm người ta ăn một lần nhớ mãi.”

“Bảo bối, nữ thần của anh, em mau nhìn xem anh mua gì đây? Bánh bao nhỏ, màu vàng kim, hình như hơi mềm, giống hoa qua, còn nữa, kim mộc cát là ý gì?”

Ngủ gật, kim kết! Đó là mật phôi, không phải bánh bao nhỏ. Đỗ Trọng Mai bên cạnh trợn trắng mắt.

Một kẻ đàn cũng muốn theo đuổi học tử xinh đẹp, hần không mang theo đầu óc khi đi ra ngoài sao? Thật là không biết tự lượng sức.

Nhưng mà, lúc này thật sự rất kỳ quái, người ta đều đến địa bàn rồi, mà vị chồng học tử giữ vợ kia sao không có chút động tĩnh nào vậy, hai mắt chỉ nhìn màn hình máy tính, giống như bà xã bị theo đuổi cũng không liên quan.

Aizzz! Tư chất của cô kém thật ư, không hiểu mọi người đang trình diễn vở kịch gì nữa? Đầu Đỗ Trọng Mai nghĩ mãi sắp nổ tung mà vẫn không đoán ra được.

“Hào khí rất kém cỏi.”

“Ừ, thật sự nặng nề quá, em cũng không dám nói lớn tiếng, chỉ sợ đột nhiên có một con dao nhỏ bay tới mặt em thôi.”

“Vợ chồng cãi nhau?”

“Ừ, thoát nhìn rất giống, học tỷ không thèm nhìn chồng học tỷ, nhưng chồng học tỷ lại vụng trộm nhìn học tỷ, bị em nhìn thấy.” Chồng học tỷ luôn lạnh lùng cuồng vọng trở nên thật đáng thương, bộ dạng như muốn nói chuyện với học tỷ nhưng không dám.

“Người chồng trộm tình bị phát hiện?”

“Ừ, chắc là vậy, chồng học tỷ thoát nhìn rất đau lòng, anh ấy nhất định làm chuyện gì thực có lỗi với học tỷ.” Đàn ông thật là xấu, luôn không quản được nửa người dưới.

“Nói không chừng... Cô vợ vụng trộm?”

“Ừ, học tỷ vụng trộm..... Gì? Không đúng, không đúng, chị đừng nói lung tung, học tỷ không vụng trộm.....” Ách, đợi chút đã, ai nói chuyện với cô vậy? Cô không phải đang tự nói sao?

A! Chẳng lẽ có ma...

“Ma cái đầu em, tên ngốc, không thấy rõ người tới là ai mà cũng gật đầu ừ ừ không ngừng, chị thật là phục em rồi.” Chu Tiểu Mi không khách khí vỗ đầu học muội, quả thực khóc không ra nước mắt, con quỷ mơ hồ này tới bao giờ mới khôn được đây?

“A! Chu học tỷ, chị làm gì mà dọa Ôi.” Ừ, ăn ngon thật, khô mực. Đỗ Trọng Mai thoáng chốc bị đồ ăn mua chuộc.

Chu Tiểu Mi cười, nuốt vào miệng của học muội, tránh cho cô la quá lớn, “Hai người này vẫn không nói chuyện với nhau sao?”

“Uhm.. Kéo ra..... hết chỗ chứa....” Đừng nuốt nữa, cô sắp nghẹn chết rồi.

“Nói ma quỷ gì đó? Căn bản nghe không hiểu! Láu lỉnh, đi chỗ khác chơi, đừng làm ồn các tỷ tỷ.” Còn lại một cọng khô mực, Chu Tiểu Mi nuốt cho cô.

Sao lại như vậy? Rõ ràng là chị nuốt vào miệng em lại trách em mồm miệng không rõ, học tỷ thật là khi dễ người ta mà!

Đỗ Trọng Mai dùng sức nhai khô mực, lời kháng nghị chỉ dám lớn tiếng trong lòng.

“Này! Tiên sinh ngoại quốc, anh không biết CEO của chúng tôi đã lập gia đình sao? Chồng của cô ấy còn ngồi tại đó, anh không có việc ân cần làm gì? Cái người ngoại quốc bại hoại đạo đức anh không biết xấu hổ à?” Không ai muốn ra mặt đánh vỡ cuộc diện bề tặc, Chu Tiểu Mi dứt khoát làm sứ giả chính nghĩa lên tiếng.

Cô mắng đã đời, không hiểu sao Jayson lại chỉ nói vài câu, “Các người không phải có câu nói yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu sao? Tôi thích Sophie, tốt với cô ấy thì có gì không đúng?”

“Yêu mến không có sai, nhưng mà hành vi dừng quá mức, cô ấy là người đã có chồng.” Mắng xong bên này, Chu Tiểu Mi lại chuyển hướng bên kia, “CEO, xin cậu đừng có dụ dỗ người ngoại quốc, chú ý hình tượng phụ nữ phương đông chúng ta chứ.” Nếu như bạn tốt không cho cơ hội thì tên ngoại quốc này có cổ cũng vô dụng, một cây làm chẳng nên non.

“Nhưng chồng cô ấy không tốt với cô ấy, tôi tốt hơn.” Jayson nhận thấy, hai người này ngay cả ba chữ “I Love you” cũng không nói, căn bản không tính là vợ chồng.

Lời nói của Jayson chạm trúng chỗ đau của Trầm Vấn Thiên, hấn lạnh lùng trừng Jayson, tỏ vẻ không có gì, nhin xuống phản bác.

Một con vua sư tử không tức giận thật sự khó khăn, đáng tiếc hắn chưa tìm được cách giả quyết nên cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể buồn bực bị đánh, không còn cách nào.

Xem ra Bạch Oanh Man đã quyết tâm không để ý tới hắn, hai người phân phòng ngủ đã nhiều ngày, ngay cả đi làm chung cô cũng không chịu đi chung xe với hắn, hoàn toàn không nhìn hắn, xem hắn không tồn tại.

Trước kia, hắn không biết vợ chồng không nói chuyện lại khổ thế này, đến khi thành người lạ, hắn mới biết rõ, thiếu cô, cuộc sống của hắn có bao nhiêu cô đơn, đêm có bao nhiêu dài.

Chu Tiểu Mi chẳng muốn uốn nắn quan niệm của Jayson nữa, dù sao người ta làm hoàng đế còn chẳng lo, thái giám cô lo làm gì? Vợ chồng người ta phía sau cánh cửa, ai cho cô lăm miệng, nhưng mà.....

“Man Man, cậu và con sư tử kia làm sao vậy? Hắn cắn cậu, cậu không cắn lại à?” Tuy không quen nhìn người đàn ông kia chuyên chế ương ngạnh nhưng ở phương diện khác cũng coi như tốt.

Cổ nhân có dạy, khuyên hợp không khuyên cách, ít nhất bọn họ còn có chỗ hòa hợp, không phải sao?

Bạch Oanh Man vừa chồng cuốn sách lên vừa ngược mặt, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Cậu đừng quan tâm, trở về làm việc đi.”

“Cậu xem mình rảnh quá không có việc gì làm sao? Vợ chồng cãi nhau cũng có mức độ, trừ khi cậu không cần cuộc hôn nhân này nữa, nếu không phải học cách nhượng bộ và nhẫn nại.” Nhịn một lúc gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng, đây là những lời lẽ bình thường, đừng nói cô không biết.

“Có lẽ...” Bạch Oanh Man lạnh nhạt. Cần cuộc hôn nhân này không không phải một mình cô có thể quyết định, có lẽ hắn mệt mỏi sự lạnh lùng kiêu ngạo của cô, cần những cô gái khác dịu dàng nghe lời.

“Có lẽ?” Đây là ý gì, Man man chuẩn bị thỏa hiệp, hay là... buông tay?

“Mình cố gắng hết sức.” Cô đã làm những gì có thể làm, có thể không đạt được hiệp nghị với ông ngoại, không đạt được yêu cầu của ông, hiện tại chỉ mong thời hạn ba năm mau mau đến, để hắn và cô có thể giải thoát.

Cảm giác không khí nặng nề, Chu Tiểu Mi muốn nói mấy câu hóa giải... nhưng mà Bạch Oanh Man bỗng nhiên chấn động toàn thân, giống như bị sợ hãi rất lớn.

“Nguyệt.... Không!” Cô đứng dậy, vẻ mặt hoảng sợ tựa như nhìn thấy cái gì đáng sợ.

Mấy người ở đây đều giật mình, chỉ thấy một chồng ảnh tán loạn trên mặt bàn mà nhân vật trong ảnh không ai khác, đúng là Bạch Oanh Nguyệt, cô thập phần chật vật, trên mặt vết thương sưng đỏ, tay cũng có vết trói, không biết người nào thương tổn cô.

Lúc này, điện thoại của Bạch Oanh Man đúng lúc vang lên, cô bối rối nhắc máy, “Tôi là Bạch Oanh Man..... Dạ, ông ngoại, Nguyệt nó làm sao vậy? Là ai thương tổn nó? Nó bây giờ đang ở đâu Con muốn đi cứu nó...”

Vốn dĩ Bạch Oanh Man và Đinh Thắng Phong sớm có hiệp định, Đinh Thắng Phong cũng phái người bảo vệ Bạch Oanh Nguyệt, nhưng không biết cô lại bị người nào mang đi, Đinh Thắng Phong phái người tra xét một ngày cũng không tìm được tung tích, chỉ có thể áy náy báo cho cô biết.

Nghe ông ngoại và Bạch Oanh Man nói chuyện, Trầm Vấn Thiên lo lắng hỏi: “Ông ngoại nói gì?”

Nào ngờ cô cũng không để ý tới hắn, hoang mang lo sợ vươn tay, nắm lấy người đàn ông phía sau hắn, Jayson.

Cử động của cô làm máu toàn thân của Trầm Vấn Thiên như đông lại trong nháy mắt, nói không nên lời, đáy mắt nóng lên.

“Em cần anh, Jayson, vận dụng tất cả lực lượng của Mia Đạt giúp em tìm em gái, nó không thấy nữa...”

Cô cần hắn... Cô cần hắn... Nhưng “hắn” này lại không phải Trầm Vấn Thiên hắn, mà là người đàn ông khác, Jayson.

Về mặt Trầm Vấn Thiên kinh ngạc, lần đầu tiên có cảm giác bị đánh ngã, ngay thời khắc quan trọng nhất, vợ của hắn cũng không nguyện ý cầu viện hắn, lúc này hắn mới cảm thấy thật sâu, có khả năng giúp đỡ cô thì ra không chỉ có hắn, còn có người chờ cơ hội có thể yêu cô....

“Được, không thành vấn đề.” Ngày thường Jayson nhìn như một đứa trẻ lớn xác thoảng cái biến thành người đàn ông thành thục, bình tĩnh ổn trọng ôm lấy cô gái yêu mến, trấn an cô, làm người ta có cảm giác tin cậy.

Jayson nhanh chóng gọi vài cuộc điện thoại, triệu tập đội ngũ tinh anh tìm người, nhưng mà chỉ vài tiếng đồng hồ đã nhận được thông tin, một ngày trước Bạch Oanh Nguyệt nhập cảnh Ấn Độ, cũng nhập cảnh với cô là người thừa kế của tập đoàn Edward, Shere Ngải Ấn Đức, xem ra cô bình an vô sự.

Mặt khác theo ảnh vệ tinh chụp được thì hình ảnh Bạch Oanh Nguyệt bị bắt cóc là hai ngày trước tại biệt thự Lạc Đan, bị đưa đến khu nhà cao cấp nhưng sau đó đã được Shere Ngải Ấn Đức cứu đi.

Nhìn ảnh Bạch Oanh Man nhận ra Shere Ngải Ấn Đức chính là người đàn ông cùng em gái xuất hiện ở hôn lễ của cô, biết rõ hắn đều nghe lời Nguyệt, tuy quan tâm vết thương của cô nhưng đã yên tâm, song, khi cô nhìn địa chỉ khu nhà cao cấp thì tức giận tràn đầy mắt.

Đó là nhà cô!

Cô không ngờ dì Chân lại vi phạm ước định, thương tổn Nguyệt?

“Em muốn đi tìm người đó.” Cô kích động mở miệng.

“Anh đưa em đi –“

Trầm Vấn Thiên vừa nói một nửa, Jayson đã cầm tay vợ hắn đi ra ngoài, vừa đi vừa an ủi cô.

“Đừng sợ, anh bảo vệ em, anh đã điều máy bay đến, chúng ta lập tức bay qua, không chậm phút nào.”

Máy bay?

Đúng vậy a, máy bay thật là nhanh hơn xe nhiều.

Trầm Vấn Thiên cười khổ, chán nản thu tay, yên lặng cảm nhận trái tim bị gặm nhấm.

Đừng sợ, anh bảo vệ em.

Những lời này hắn là do hắn nói, tại sao lại để người khác nói....

Mà vợ hắn cũng không tin tưởng hắn, lại dựa vào ngực người đàn ông khác.

Nhìn bóng lưng gầy bó phía trước, lòng hắn đau đớn kịch liệt, cho đến lúc này hắn mới hiểu, thì ra hắn đã sớm yêu vợ hắn, công chúa thiên nga đen đã sắp bay đi khỏi hắn....

Bạch Oanh Man cuối cùng vẫn cự tuyệt yêu cầu của Jayson, tự cô lái xe trở về khu nhà cũ đã mấy chục năm, đang cho Lý Ngọc Chân ở tạm.

Vừa vào cửa, Bạch Oanh Man tức giận đẩy Lý Ngọc Chân vào tường, chất vấn tại sao bà ta lại thương tổn Nguyệt, nhìn thấy dì Chân đã điên cuồng, cô cũng không chút đồng tình.

Sau khi hai người chính thức quyết liệt, cô lệ rơi đầy mặt rời đi, ngồi xổm ngoài cửa khóc lớn.

Cô chưa từng hận một người đến như vậy, hận đến mức muốn tự tay giết chết.

Cô đuổi người thân nhất, mang tiếng xấu, đi vào cuộc hôn nhân không tình nguyện, thậm chí có người bất cứ lúc nào muốn mạng của cô, cô hy sinh tất cả chỉ muốn bảo vệ đứa em duy nhất, để nó tránh xa nguy hiểm.

Cô cho rằng chỉ cần không tiếp xúc em gái, không dính dáng gì hết, oán hận trong lòng dì Chân sẽ giảm bớt mà buông tha cho Nguyệt, nhưng người đàn bà tâm tính vụn vặt đã không phải người bình thường, là ma quỷ, không đáng tha thứ, lòng cô mềm yếu đã tạo thành một ác ma, cô nên sớm ngã bài với bà ta.

Jayson ở bên ngoài thấy thế, đau lòng ôm cô vào lòng, nghe cô lẩm bẩm tức giận và hối hận.

“Sophie đừng khóc, đừng vì loại người này mà thương tâm, em có linh hồn thiện lương cao quý, chúng ta buông tha bà ta cũng buông tha cho chính mình, được không?”

Trạm Vãn Thiên vừa đến đúng lúc nghe Jayson nói những lời cảm động đó, hắn dừng bước lại, nhìn vợ trong ngực Jayson, hai tay ôm chặt không buông, nước mắt nghẹn ngào.

Quá đau đớn, thật là khó chịu, trái tim như thắt lại, bị dao đâm từng nhát từng nhát, đau nhức đến không thể thở được....

Là ông trời trừng phạt hắn sao? Bởi vì hắn không biết quý trọng vận may của mình, đến lúc mất đi mới phát hiện mình yêu cô, nhưng đã không thể vãn hồi..

Sau này nghĩ đến tình cảnh đó, lòng Trạm Vãn Thiên càng đau đớn, hắn chưa bao giờ thấy Oanh Man khóc thương tâm như vậy, giống như đứa trẻ lạc đường, bất lực gào khóc, nghĩ tới cô nằm trong ngực người khác, hắn cảm thấy ghen ghét và đau lòng, thầm nghĩ dùng tất cả mọi cách để cô thôi rơi lệ, trở về bên hắn.....

“Hôn nhân không hạnh phúc cần nhanh chóng chấm dứt, cố chấp không buông tay chỉ làm hai người càng đau khổ, anh là người thông minh, hắn là đã nhìn được hai người không có tương lai, chỉ làm tổn thương nhau.”

Ai đang nói chuyện?

Trạm Vãn Thiên mở mắt ra, dời cánh tay che mặt, ánh nắng chiếu xuống làm hắn nhú mày, mơ hồ thấy hai bóng người trước mặt, che hơn phân nửa tầm mắt.

Một lát sau, bóng người dần dần rõ ràng, nhìn rõ đối phương, môi hắn càng mím chặt, thần sắc cũng lạnh.

Một người là ả đàn bà tâm địa rắn rết, một người là tình địch của hắn, hai người này cùng nhau tới tìm hắn là sao? Hắn chẳng qua muốn trong giờ làm việc đến công viên một chút, sao người ta không buông tha hắn?

Hắn khinh thường bĩu môi, một tay chống xuống cỏ, đứng lên, đi về phía đình nghỉ mát, không quan tâm hai người phía sau có đuổi kịp hay không.

“Bà còn muốn quỷ kế gì nữa? Làm tổn thương cháu gái mình chưa đủ sao mà còn muốn tìm đến tôi?” Trạm Vãn Thiên đứng trong đình, lạnh lùng nói.

Lý Ngọc Chân che miệng, cười khanh khách, “Cậu nói gì vậy, dì không muốn thấy các người khổ nên mới ra mặt khuyên bảo, nhân sinh ngắn ngủi, đừng lãng phí thời gian vào chuyện không vui.”

“Bà nên tránh xa vợ tôi một chút, đừng vọng tưởng gây bất lợi cho cô ấy. Tôi sẽ nhìn chăm chăm bà, để bà không thể làm tổn thương Man man.” Mắt bà mới lo làm chuông, hy vọng không muộn, ả đàn bà âm hiểm này như là cái gai trên lưng vợ, hắn sẽ nhổ xuống cho cô.

Lý Ngọc Chân cười gian trá. Mục tiêu lúc này của bà ta đúng là Trạm Vãn Thiên, ai bảo Man nhi lại vì tiểu tiện chúng mà quyết liệt với bà ta, không trả thù không được.

“Là cậu tổn thương nó nặng hơn a. Vốn nó đã ít nói ít cười, sau khi gả cho cậu càng trầm mặc, nhìn xem, nó bây giờ thành ra bộ dạng gì..... Cậu có thể nói bất hạnh của nó không phải do cậu làm hại sao?”

Trạm Vãn Thiên nghe vậy trầm mặt, thân thể cứng đờ, “Đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, không tới phiên bà mở miệng.” Hắn phản bác, trong lòng cũng hiểu lời bà ta không phải hoàn toàn không đúng.

Bạch Oanh Man thực sự bất hạnh sao? Bây giờ nhớ lại, quá khứ hắn đối với cô thực sự quá ngốc, hắn dùng thủ đoạn chuyên chế như thương trường, cho tới bây giờ hắn chỉ biết dùng phương thức của mình, hiện tại mới phát hiện, mình chưa bao giờ cho cô thứ cô muốn.

“A..... Những lời này cậu nói sai rồi, dì là người có tư cách nhúng tay vào nhất. Man nhi đến Mỹ học đều là do dì chăm sóc nó, nói dì là người mẹ khác của nó cũng không đủ.”

“Bắt cóc, thương tổn em gái của cô ấy, làm cô ấy đau khổ, đây là hành vi của dì ruột sao?” Mặc dù hẳn không hiểu lắm nội tình ân oán của Bạch gia nhưng hẳn nhìn ra được ả đàn bà trước mắt không chỉ ích kỷ mà còn ác độc.

Nói đến bắt cóc, Lý Ngọc Chân lạnh lùng, ánh mắt ác độc.

“Hiểu lầm thôi, dì là lo lắng Nguyệt nhi lưu lạc bên ngoài, cho nên mới sai người tìm nó về nhà, không ngờ đối phương hiểu lầm, tưởng nó thiếu nợ không trả nên ra tay hơi nặng.”

Mày không cho tao động em gái, tao bắt mày chống đỡ oán khí mấy chục năm của tao. Ánh mắt bà ta âm trầm, cháu gái phản bội không thể tha thứ được, vì vậy bà ta cũng muốn Bạch Oanh Man nếm thử đau khổ mất đi người đàn ông yêu mến.

Nổi hận hai mươi mấy năm, ai thiếu tao phải trả lại gấp ngàn lần, không ai có thể thoát khỏi!

“Lời nói không lương tâm sao bà vẫn mở miệng được vậy? Xem mọi người là kẻ ngốc sao?” Trầm Vấn Thiên mỉa mai, xem thường sự dối trá của bà ta.

Lý Ngọc Chân dừng một chút nhưng mặt không đổi sắc, cười nhỉnh nét, “Có gì đâu, hiểu lầm nhỏ mà để chi trong lòng? Cháu gái dì còn không so đo, cậu chú ý gì chứ? Dì với nó dù sao cũng là người một nhà!”

“Nhưng mà cậu không giống, tuy trên danh nghĩa cậu là chồng của Man nhi nhưng mà không có cảm tình thì chính là người ngoài, giữa vợ chồng có va chạm nó sẽ xem cậu như người xa lạ, dì tin cậu cũng có oán hận chứ?”

Người xa lạ..... “Rốt cuộc bà muốn gì? Trực tiếp nói rõ đi.” Trầm Vấn Thiên bực bội muốn rống to nhưng vẫn bình thản thong dong.

“Cậu dứt khoát, dì cũng không nhiều lời. Dì tin rằng cậu cũng nhìn được hôn nhân của các người có vấn đề. Thừa lúc bây giờ chưa vỡ lỡ, chấm dứt trước đi, miễn cho sau này hối hận.” Lý Ngọc Chân cười lạnh. Tao không chiếm được hạnh phúc thì người khác đừng mơ tưởng, nhất là con gấu của Bạch Cảnh Thiên.

Bà không chỉ hận con gái nhỏ Bạch Oanh Nguyệt do Trữ Tẩu Tẩu sinh, cũng hận đứa con gái mà chị ruột mang thai mười tháng sinh ra. Bởi vì tội nó như châm chọc bà tự mình đa tình, si tình cả đời nhưng không thể nào nở hoa kết quả.

Hai người vợ trước sau của Bạch Cảnh Thiên đều có thể ở trong lòng hẳn cười suốt ngày, mà bà chỉ có thể núp trong bóng tối khóc, trơ mắt nhìn bọn họ ân ái triền miên, trong lòng oán hận càng sâu.

Nếu như thương tổn con của bọn họ có thể có chút ít hạnh phúc, bà sẽ không nhân từ nương tay.

Bà ta nhìn được, Trầm Vấn Thiên đối với cháu gái rất không bình thường, nếu không, Man nhi làm sao vì hẳn mà cảm thấy thương tâm? Với cá tính của Man nhi, nếu như không phải rung động, sẽ tiếp tục sắm vai vợ chồng chứ không phải tránh né hẳn.

“Bà có ý gì?” Trầm Vấn Thiên nghiêm mặt, nhìn gương mặt đắc ý kia.

“Cậu đã không cần nó thì nhường lại đi, để người thật tình yêu nó, nuông chiều nó, cậu cũng nhẹ nhàng yên tĩnh.” Lý Ngọc Chân cười ác ý, liếc về phía Jayson, giọng điệu không nghe được một chút thật tình nào.

“Bà muốn tôi nhường vợ?” Trầm Vấn Thiên tức giận rống lên, không ngờ bà ta lại dám đưa ra đề nghị vớ vẩn này.

Cho dù hẳn và Bạch Oanh Man không thoải mái, cô không để ý tới hẳn nhưng hẳn chưa từng nghĩ sẽ buông tay, hẳn sẽ cố gắng tu bổ vết rách.

Hẳn là Lãnh Diện Ma Sư có ý chí cứng như sắc thép, há lại bị người đánh tan đơn giản như vậy? Từ lúc hẳn chưa phát hiện mình yêu cô đã quyết định muốn cùng cô đi hết cuộc đời, hưởng chi hiện tại hẳn yêu cô, càng không thể để mất đi.

“Không phải nhường, là tôi tới bảo vệ cô ấy, sự cô độc của Sophie chỉ tôi cho thể an ủi.” Nãy giờ không nói gì, Jayson cũng mở miệng, trong giọng nói toát ra say đắm.

“Anh?” Trầm Vấn Thiên cảm tức người đàn ông này, muốn nghiền hấn thành tro, nhìn đối phương xem có thể nói lời gì.

Chỉ có mình kích động, Jayson tỉnh táo trầm ổn, hấn không ghen, chỉ chắc chắn: “Anh không hiểu được vẻ đẹp của cô ấy, không biết cô ấy cần gì, không xứng có được cô ấy. Trước kia tuy Sophie có lạnh lùng một chút nhưng ít nhất cô ấy còn có thể cười, có chút yếu ớt nhưng lại ngọt ngào, làm người ta nhìn không được muốn ở cạnh cô ấy.”

“Cô ấy vẫn là vợ của tôi, anh đừng quên.” Trầm Vấn Thiên cắn răng nhắc nhở, không thích người đàn ông khác hiểu Bạch Oanh Man hơn mình.

Hấn biết mình ghen ghét, ghen ghét đối phương biết toàn bộ về cô, còn hấn chỉ đang tìm hiểu.

“Cũng bởi vì cô ấy là vợ anh, cho nên tôi mới đến tìm anh. Anh không thấy cô ấy gầy nhiều sao? Má hòm xuống, mày cũng nhều lại, không cười nữa, tuy còn sống nhưng lại không có một chút sức sống.” Jayson cảm thấy người hấn yêu đang không tiếng động cầu cứu.

Hấn đau lòng, hấn thật tâm yêu cô gái phương đông này, hấn vì cô khổ sở, vì cô trắng đêm khó ngủ, muốn cô sống tốt.

Bởi vậy, dù biết rõ di Lance tâm thuật bất chính, hành vi không đáng tôn trọng nhưng vì để cho cô gái thân yêu được vui vẻ, hấn vẫn bị bà ta thuyết phục, lựa chọn hợp tác với bà ta chỉ vì muốn giải cứu công chúa thiên nga khỏi lồng sắt hôn nhân, để cô có thể bay trên bầu trời.

Trầm Vấn Thiên mím môi, nén cơn tức, “Chỉ là tạm thời, chờ khi anh không còn là chướng ngại giữa chúng tôi, cô ấy sẽ trở lại là mình.” Hấn đang lừa mình dối người, hấn biết, nhưng hấn không muốn buông tay.

“Không trở lại được, Trầm tiên sinh, trong mắt cô ấy không có thần thái, chỉ có tĩnh mịch, anh còn muốn tổn thương cô ấy đến chừng nào? Người phụ nữ tôi yêu, không thể để anh tiếp tục thương tổn.” Jayson nói.

Cô ấy cũng là người phụ nữ tôi yêu! Trầm Vấn Thiên hét trong lòng, ngoài miệng vẫn lạnh lùng: “Tôi sẽ đền bù cho cô ấy, không nhọc anh hao tâm tổn trí.”

“Phụ nữ mảnh mai như hoa, cần che chở cẩn thận, anh bỏ đi còn muốn gắn lại là điều không thể, đền bù nhiều thế nào cũng không đền được thương tâm.”

“Vậy là sao, một cô gái tốt sau khi gả cho cậu, cậu không thương yêu nó, lại làm nó không chịu nổi sự tra tấn của cậu mà gầy gò, chỉ bằng cậu buông tha nó đi, coi như làm chuyện tốt, sau này mới có phúc.” Lý Ngọc Chân ở một bên châm ngòi.

“Vợ của tôi tự tôi có cách, các người có thể rút.” Trầm Vấn Thiên tức giận đuổi người, từ giờ trở đi hấn sẽ thay đổi cuộc sống của cô và hấn, không tự cho là đúng làm cô thương tâm nữa.

Lý Ngọc Chân phát phát tay, “Không cần hô to gọi nhỏ, cậu hô càng lớn càng làm người ta chê cười thôi. Nếu không thương nó, vậy thả nó ra, làm gì sĩ diện, kéo nó chôn cùng cậu trong phần mộ hôn nhân.”

“Ai nói tôi không thương cô ấy? Tôi -” Trầm Vấn Thiên rống, nói một nửa ngừng lại, không tiếp tục.

Hấn yêu cô, yêu đến mức để lại câu quan trọng này cho cô chứ không phải kẻ thứ ba muốn chia rẽ.

Nhưng mà sự ngừng lại của hấn làm Lý Ngọc Chân mượn cơ hội, trong lòng ghen ghét, bà ta không muốn người khác có kết cục tốt đẹp.

“Xem đi, không thương còn cầm lấy không buông, làm như người khác ức hiếp cậu vậy. Không lấy được em thì bắt chị để trả thù, loại người như cậu thật sự không được.” Bà ta cố ý nhắc đến đám cưới để công kích hấn.

Sắc mặt Trầm Vấn Thiên cực kỳ khó coi, ngay từ đầu xác thực hấn có ý nghĩ trả thù nhưng hấn thật tình hứa hẹn hôn nhân. Hấn là vô tình, cũng không mấu lạnh với vợ, nếu cô và ông ngoại không tính toán hấn trước hấn cũng không cố ý thương tổn cô, nếu không phải cô cố ý muốn gặp Jayson, hấn sẽ không vì lòng đồ kị mà muốn cô....

“Bà nói đủ chưa?” Nhưng bất kể thế nào, liên quan gì ả đàn bà này?

“Không cần dài dòng nữa, ký cái này. Cậu vui vẻ, nó giải thoát, từ nay về sau không liên hệ.” Tốt nhất đến chết không gặp lại, Lý Ngọc Chân ác độc nghĩ.

“Đó là cái gì?” Hấn nhúu mày hỏi nhưng khi thấy rõ thì mắt mở to.

“Đơn thỏa thuận ly hôn, Man nhi không cần gì hết, chỉ cần cậu buông tha, dù sao tập đoàn Mía Đạt giàu có bằng một nước, cha cậu ta, Mr Rada xem nó như con gái, không có cậu, cuộc sống của nó như cá gặp nước, còn nhiều người chờ chiếu cố nó.”

“Cô ấy muốn bà đưa tôi?” Trầm Vấn Thiên chậm chạp không nhận lấy đơn ly hôn.

Lý Ngọc Chân cố ý trách móc, “Đâu phải cậu không biết nó. Với cá tính của Man nhi làm sao có thể chủ động nói chia tay? Bề ngoài nó lạnh như băng nhưng là người tốt, thà rằng người ta phụ nó, nó cũng không muốn phụ người, cho dù chịu thiệt thòi cũng cắn răng mà nuốt vào bụng.”

“Cho nên, anh làm ơn thành toàn cô ấy, đừng khó xử cô ấy nữa.” Jayson đột nhiên dùng vẻ mặt thành khẩn nhìn về phía hấn, xoay người cúi đầu, xin hấn tha cô ấy.

“Anh, các người....” Trầm Vấn Thiên nắm chặt tấm giấy, tâm tình cực kỳ tệ.

“Anh không tốt với cô ấy, tôi tốt, anh không thương cô ấy, tôi yêu. Xin đưa cô ấy cho tôi, tôi sẽ dùng tính mạng bảo vệ cô ấy một đời một kiếp.” Jayson chân thành khẩn cầu, hy vọng có thể thuyết phục hấn.

Trầm Vấn Thiên miễn cưỡng nói: “Đây là ý của cô ấy sao? Cô ấy yêu anh?”

Jayson cười sáng lạn: “Sophie đương nhiên yêu tôi, chính miệng cô ấy nói không có tôi không được, cô ấy cần tôi bảo vệ, tôi là chỗ dựa duy nhất.”

“Là thế sao? Tôi hiểu rồi.” Hấn cảm thấy như mặt đất dưới chân vỡ ra một cái hố đen, nuốt chửng lấy hấn. Trầm Vấn Thiên đau lòng không thở được, hai tay ôm mặt, để hối hận ăn mòn hấn.

Hấn cho rằng không ai nhìn thấy, nhưng trước khi rời đi, Jayson quay đầu lại nhìn hấn một cái, đôi mắt màu lam kia đã nhìn thấy khóe mắt của hấn có lệ.

10. Chương 10

Xuân dương thuyền vận, văn phòng CEO.

“Anh....Đây là ý gì? Tại sao đưa em cái này?” Bạch Oanh Man kinh ngạc, thấp giọng hỏi, không dám tin.

Lễ vật khi chia tay, hy vọng có thể trả lại cho em nụ cười ngọt ngào xinh đẹp.

Trầm Vấn Thiên không nói ra lời tận đáy lòng, ánh mắt mềm mại phảng phất như nước, hấn lẳng lặng nhìn khuôn mặt không tỳ vết của cô, đem tất cả ý nghĩ yêu thương vào cái nhìn cuối cùng này.

Hấn nghĩ, rốt cuộc hấn vẫn không có cơ hội ôm lấy cô gái làm hấn rung động, là hấn ngu xuẩn, tự tay hủy diệt hôn nhân của mình, đem vợ đẩy vào ngực người đàn ông khác, mà ly rượu hối hận, hấn chỉ có thể uống một mình.

Tuy không thể dùng tư cách chồng để tiếp tục bảo vệ cô nhưng hấn sẽ chân thành chúc phúc, để cô đi về phía hạnh phúc mà cô muốn, từ nay về sau sẽ không phải rơi lệ nữa.

Lễ vật của hấn tới trễ, nhưng là thật tình, bởi vì yêu cô, cuối cùng hấn mới có thể buông tay, để cô tự do.

“Những ngày này anh đã làm nhiều chuyện thương tổn em, anh cảm thấy rất có lỗi, anh chỉ có thể đưa cái này để đền bù cho em.” Từ biệt, tình yêu của anh, cầu nguyện cho em mỗi ngày đều có thể cười vui vẻ.

“Đền bù? Một phần thỏa thuận ly hôn?” Hấn đang đùa với cô sao?

“Sau khi ly hôn, em không cần lo lắng tài chính của Xuân Dương sẽ có vấn đề, trên thỏa thuận, anh đồng ý đem một nửa tài sản làm phí phụng dưỡng cho em, hơn nữa, cam đoan Nhật Nguyệt thuyền vận sẽ không ác ý cạnh tranh với Xuân Dương thuyền vận, sau này em có thể yên tâm phát triển sự nghiệp thuyền vận.” Còn hấn sẽ lặng yên hậu thuẫn cho cô.

“Anh muốn..... Ly hôn?” Bạch Oanh Man cầm tờ thỏa thuận, tay khẽ run.

“Đúng vậy, anh muốn ly hôn.” Như thế mới có thể thành toàn tình yêu của cô và người khác.

“Sao lại đột nhiên như vậy? Em cần một lý do.” Thái độ của hắn chuyển biến không báo trước, làm cô trở tay không kịp.

“Bởi vì anh không thương em.” Hắn cười lạnh, trong lòng lại đau thấu xương.

“Anh không thương em...” Cô lẩm bẩm, thần sắc ảm đạm, “Em đã sớm biết, kỳ thật anh yêu Nguyệt.”

“Không, anh không thương cô ấy, cũng chưa bao giờ có yêu cô ấy.”

Người anh yêu là em, Trầm Vấn Thiên trốn đi ý nghĩ yêu thương, không để cô phát hiện.

“Vậy tại sao còn phải...” ly hôn với cô? Tuy câu trả lời của hắn làm Bạch Oanh Man kinh ngạc nhưng cô càng khó hiểu nguyên nhân hắn ly hôn với mình.

Nhưng mà sự kiêu ngạo làm cô không thể hỏi nghi hoặc tận đáy lòng, cô nghĩ, cho dù không phải Nguyệt, đổi lại là những cô gái khác xuất hiện, hắn cũng sẽ không chút do dự mà đưa ra yêu cầu ly hôn, bởi vì.... Hắn căn bản không thương cô.

“Bảo trọng, bà xã, đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy.... Chúc em hạnh phúc.” Vợ của hắn.... Đã không thuộc về hắn nữa.

“Hạnh phúc ~” cô có sao? Đây vốn là kết quả tốt nhất trong dự liệu của cô, ai ngờ hôm nay thật sự đến, làm cô hoảng loạn, không muốn lại do dự.

“Có thể cho anh một cái hôn được không? Xem như lễ vật chia tay.”

Bạch Oanh Man trống rỗng, mờ mịt gật gật đầu.

Một cái hôn khẽ rơi vào má, cô kinh ngạc ngược mắt, nhìn đôi mắt đen thăm thẳm của hắn, ở đó, cô thấy được ấm áp và dịu dàng chưa từng có, cùng với ánh ngược bi thương của mình. Cô không vui, chẳng lẽ kết cục này với cô không phải tốt nhất?

“Nhất định phải hạnh phúc, biết không? Dừng cảm theo đuổi tình yêu, Jayson sẽ là người bầu bạn lý tưởng của em.” Tuy không cam lòng nhưng Trầm Vấn Thiên hiểu được Jayson có thể cho cô hạnh phúc.

Hắn muốn đi sao? Bạch oanh man kinh ngạc nhìn hắn.

Vì sao lòng cô đau quá? Cô không muốn hắn rời đi sao?

Nếu như cô gọi hắn một tiếng, hắn có thể quay đầu nhìn cô không?

Nhìn chữ ký cứng cáp trên tờ thỏa thuận ly hôn, ánh mắt cô bịt kín một tầng hơi nước, giữ không được bóng dáng dần xa của hắn, hạnh phúc của cô cũng dần dần theo hắn.

Nhưng mà, vì sao trước khi đi hắn lại nhắc đến tên Jayson? Chẳng lẽ đến cuối cùng hắn vẫn không tin cô, cho rằng Jayson là người cô gặp ở ngoài?

Thôi, việc đến nước này không cần phải tìm tội nữa, hết thấy cũng không còn ý nghĩa. Hôm nay hắn có thể dứt khoát lựa chọn buông tha cho cuộc hôn nhân này, tỏ vẻ duyên phận vợ chồng của bọn họ đã hết. Hắn bỏ được, sao cô lại không bỏ xuống?

“Em khóc?”

Tiếng đàn ông phía sau làm Bạch Oanh Man hoàn hồn, cô bối rối sờ má, thật sự có lệ.... “Anh nhìn lầm rồi, mồ hôi, em không khóc.”

“Em không nỡ để anh ta đi sao?” Jayson hỏi. Cô đứng đây trông thật đau lòng, làm lòng hắn cũng quặn thắt.

“Bây ... Nói bây bạ gì đó? Sao em lại không nỡ? Em chỉ bị dị ứng, không thoải mái chút thôi.” Nếu không có Trầm Vấn Thiên, cô vẫn nên đứng thẳng lưng, tiếp tục đi trên con đường của mình.

Nhìn cô khổ sở, tim Jayson cũng không chịu nổi. Hắn thừa nhận, là hắn dùng thủ đoạn lừa Trâm Vãn Thiên, kỳ thật đúng là Bạch Oanh Man nói với hắn cô không có hắn không được bởi vì với sức một mình cô không thể tìm thấy em gái, cô cần sự bảo vệ của hắn, bởi vì hắn giống như người thân, là chỗ dựa duy nhất của cô, cô cũng không muốn mất đi người bạn tốt nhất.

“Nói cho anh biết, Sophie, em yêu anh không?” Hắn muốn được khẳng định. Jayson nâng mặt cô, ánh mắt kiên định nhìn cô.

“Sao đột nhiên anh lại...”

“Không cần tránh né, anh muốn nghe lời chân thật.” Để hắn triệt để hết hy vọng.

“Em không yêu anh, Jayson, anh là người bạn em thích nhất.” Hắn là người tốt nhất trong cả đời cô.

“Chỉ là bạn sao...” Nghĩ tới lời nói của cô khi đó, Jayson cười, vuốt đầu cô, “Có thể làm người bạn duy nhất để em dựa vào cũng không tệ.... Đuổi theo hắn đi.” Hắn đã sớm nhìn thấy, cô yêu người đàn ông kia, hắn chỉ không cam lòng, muốn một cơ hội mà thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ làm cô khổ sở.

“Cái gì?” Sự tình chuyển biến quá nhanh, Bạch Oanh Man phản ứng không kịp.

“Em thương anh ta, không phải sao?” Bởi vì yêu người kia, cho nên mới có thể rơi lệ vì hắn.

“Em mới không –“

Jayson dùng sức ôm chặt cô, chặn lời cô, tay gõ nhẹ lên đầu, “Không cần phủ nhận vội vã như vậy, hỏi lòng em một chút. Vì kiêu ngạo mà buông tha người quan trọng nhất trong lòng, có đáng hay không.”

“Em.....” Thì ra, kỳ thật là cô thương hắn sao?

“Nhìn xem, chữ viết trên này nhòe hết rồi, vì nước mắt của em đó, em còn dám nói em không thương hắn?” Jayson cầm đơn thỏa thuận ly hôn trong tay cô đưa đến trước mặt, sự thật ở đây, không được phép nói dối.

“Đúng, em yêu anh ấy...” Bạch Oanh Man hiểu rõ, thì ra nỗi đau trong lòng cô vì cô đã yêu hắn.

“Anh tin, anh ta cũng yêu em.” Jayson thẳng thắn nói, hai người yêu nhau không nên tách ra.

“Jayson.....” Cô cho rằng hắn đang nói đùa.

Nhìn cô trừng mắt, Jayson cười khổ: “Muốn đánh cược không? Em nói với anh ta, nếu anh ta thừa nhận yêu em, em sẽ ở lại, làm vợ anh ta, xem thử thế nào.”

“Điều này.....” Cô không có tự tin, tuy trước khi chia tay, thái độ của Trâm Vãn Thiên làm cô không tưởng tượng được nhưng cô nghĩ chẳng qua là biểu hiện thiện ý của hắn, không phải cái dạng cô hy vọng.

“Sophie, cố lên, em là công chúa dũng cảm nhất mà anh đã thấy. Hiện tại hạnh phúc đã ở trước mắt, em vươn tay là có thể nắm lấy, còn chờ gì nữa?” Công chúa thiên nga thân yêu sắp bay về phương xa rồi, Jayson có chút cô đơn, thực sự vì cô mà vui vẻ.

Bạch Oanh Man nghe được hắn cổ vũ, suy nghĩ một lúc, chậm rãi gật đầu, “Được rồi, em sẽ thử xem, dù sao nếu bị mất mặt thì trở lại khóc lóc trong ngực anh.”

“Được thôi, ngực của anh lúc nào cũng hoan nghênh em.” Jayson dang rộng hai tay, tỏ vẻ ngực hắn vĩnh viễn có chỗ cho cô.

Tình yêu chân chính là hy vọng đối phương có thể hạnh phúc, Bạch Oanh Man cảm động rơi lệ, bởi vì Jayson, cô cảm nhận được niềm vui được yêu, càng cảm kích ông trời cho cô có được người bạn tốt này.

Cô cười với hắn, vùng tay lên, lập tức dũng cảm theo đuổi tình yêu. Nếu Jayson đã ủng hộ cô như vậy, cố nhất định phải hạnh phúc cho hắn thấy.

“Nhìn anh có được trí tuệ như vậy, tiếp tục cố gắng nha! Mặc dù mùa đông đến nhưng mà nhanh chóng sẽ tới mùa xuân thôi.” Một bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ vai Jayson, an ủi.

Jayson cười khổ quay đầu nói. “Tôi thất tình rồi, cô có muốn làm bạn gái kế tiếp của tôi không? Hiện tại tôi rất cần an ủi.”

Chu Tiểu Mi giả cười cong môi, “Xin lỗi nha, bản tiểu thư thích dùng hàng nội, không có xu hướng theo đuôi ngoại quốc.”

“Hả, ngay cả cô cũng cự tuyệt tôi? Thật sự là một đả kích lớn, tôi đã yếu ớt lắm rồi.” Nụ cười của hắn có chút ưu thương nhưng hắn tin sớm muộn gì mùa xuân của mình cũng tới.

“Nể tình anh biến thành người tốt, bản tiểu thư phá lệ mời anh uống một chén, tôi mời khách, anh trả tiền.”

“Vì sao tôi trả tiền? Cô khi dễ người ngoại quốc!” Jayson bắt măn hô to gọi nhỏ để hòa tan nỗi mất mát.

Chu Tiểu Mi nhướng mày, chống nạnh “Bởi vì anh là kẻ có tiền, còn tôi chỉ là công nhân viên quèn lãnh lương tháng, tôi bán mạng cả đời cũng không bằng số lẻ tài sản của anh, anh muốn nghiền ép người cùng uống rượu giải sầu với anh sao?”

Cô thư ký Đỗ Trọng Mai cuối cùng cũng không may, bị nắm đi cùng, ba người nâng cốc, say đến sáng không dậy nổi.

Trở lại bên kia, Bạch Oanh Man vội vàng chạy xuống lầu, kịp thời ngăn lại Trầm Vấn Thiên đang muốn lên xe, hai người yên lặng không nói gì, cô nhìn hắn, khẩn trương lại bất an, cố gắng nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn.

“Em.....”

“Em...”

Hai người gần như cùng mở miệng, lại gần như ngừng lại nhường đối phương nói trước, tình cảnh này làm cả hai cười xấu hổ.

Hành động kế tiếp của Trầm Vấn Thiên làm Bạch Oanh Man đỏ mặt, trống ngực liên hồi, hắn nhẹ nhàng vén lại tóc may của cô, đầu ngón tay hữu ý vô tình chạm vào gò má non mịn của cô, lưu luyến không thôi, nhẹ vuốt ve.

Chạm nhẹ như yêu thương, lại như không nữ, làm Bạch Oanh Man tin tưởng, nắm tay hắn.

“Nói anh yêu em.”

Hắn kinh ngạc nhíu mày, nhưng vẫn không thu tay.

“Chỉ cần anh nói một câu anh yêu em, em cho anh ở lại.” Cô đỏ mặt.

“Bà xã...” Trong mắt Trầm Vấn Thiên xuất hiện một tia sáng rạng rỡ, phảng phất như lời của cô làm hắn hồi sinh.

Cô khó nén ngượng ngùng, “Mặc dù em yêu mến Jayson nhưng anh ấy chỉ có thể là anh em của em, bạn bè của em nhưng không phải tình nhân, hay chồng em. Đến nay, em chỉ yêu một người đàn ông.” Chính là anh.

Hắn nâng nhẹ khuôn mặt xinh đẹp, lẩm bẩm, “Kỳ thật, lúc này anh nói dối... Anh yêu em, chỉ yêu một mình em.”

“Rất công bằng, em cũng lừa anh. Hiện tại, em muốn anh yêu em, bởi vì trừ anh ra, em không biết mình còn có thể yêu ai.” Hắn là toàn bộ của cô.

“Bà xã, em là của anh.” Hắn cười, trên mặt có niềm vui sướng mất mà tìm lại.

“Ông xã, anh cũng là của em.” Cô cũng cao hứng khóc, nước mắt hạnh phúc lập lòe.

Trầm Vấn Thiên cúi người, hôn lên đôi môi của vợ, cánh tay mạnh mẽ ôm ấp trần bảo mà suýt chút nữa mình đã đánh mất.

Từ giờ phút này, hắn sẽ không bao giờ buông tay cô nữa.

“Mau mau, nhanh lên, đưa đồng hàng này lên thuyền, thừa lúc không ai chú ý nhanh lên, đừng chậm chạp, khách đang chờ hàng, làm xong vụ này, chúng ta nửa năm không lo ăn mặc....”

Vài bóng người lén lén lút lút ở kho hàng ở hải cảng, trời không trăng, thoáng âm u, bọn họ mò mẫm làm việc, lén lút mang vài rương hàng hóa không rõ lên tàu hàng.

Đó là thuyền viễn dương của Xuân Dương, tên công ty sơn màu đỏ, thân thuyền trắng bạc không gây chú ý lắm giữa các thuyền.

Bởi vì trong hội nghị lần trước Bạch Oanh Man nói lời nói kia, làm ột số người sợ gây chuyện đều lựa chọn rời khỏi, vì thế hành động lần này đành phải do Bạch Cảnh Địa tự thân xuất mã.

Nhưng mà, ngọn đèn trên thuyền buôn lậu bỗng chốc sáng ngời, rọi vào boong thuyền làm những người đang định lẩn trốn không thể ẩn nấp, bọn họ bối rối ném hàng hóa sang một bên, liều chạy thực mạng.

“Các người đang làm gì? Tắt đèn, tắt đèn mau, không được chiếu về hướng này!” Bạch Cảnh Địa la hét.

Hàng của bọn họ! Ngàn vạn không được thất bại.

“Hải tuần sở đây, không được nhúc nhích, giơ hai tay lên đầu, không cần phản kháng.....”

“Cái gì, hải tuần sở?” Bạch Cảnh Địa vừa nghe, hai chân lập tức mềm nhũn, quắt lên.

Nhân viên hải tuần sở mặc cảnh phục màu xanh cầm vũ khí trong tay, từng nhóm nhảy lên thuyền hàng, tìm được một lượng lớn thuốc lắc và vũ khí hạng nặng, tất cả đều là hàng cấm.

Nhân viên hải tuần sở nhanh nhẹn bắt lấy những người có ý đồ chạy trốn, xếp thành hàng, ngăn ngừa bọn họ đào thoát.

“Đội trưởng Trần, anh vất vả rồi.” Một người đàn ông anh tuấn từ chỗ tối đi ra, bắt tay với đội trưởng hải tuần sở.

“Đâu có đâu có, đây là việc chúng tôi phải làm. Nếu không được thông báo của các anh, tôi cũng không biết mất bao lâu mới bắt được mấy con cọp này nữa.”

Hai tay bị trói phía sau, Bạch Cảnh Địa không cam lòng bị tịch thu, hấn vất vả lắm mới tạo được đường ống phát tài này, giờ bị hớ rồi, từ nay về sao không còn cơ hội Đông Sơn tái khởi rồi, hấn không cam lòng!

Hai nhân viên hải tuần sở áp giải hấn đi qua sau lưng đội trưởng, hấn neho mắt, phát hiện người bán đứng mình chính là cháu gái Bạch Oanh Man và chồng cô Trầm Vấn Thiên.

Hấn nổi giận dừng bước, ý đồ dùng thân thể xông tới hai người, chửi ầm lên, hận không thể há miệng cắn xuống.

“Mày giỏi lắm! Mày lợi hại! Dám báo cảnh sát bắt người nhà? Tao là chú ruột của mày mà mày cũng hại được, mày có phải là người hay không? Máu lạnh đến nỗi lục thân không nhận!” Hấn thực hận lúc trước không sớm chút giết cô ta, lại lưu lại mầm họa.

“Tôi máu lạnh vì bảo vệ công ty mà cha tôi để lại, không thể để nó bị hủy trong tay ông, huống chi, tôi có máu lạnh đi nữa cũng không thể nào bằng ông, thời gian trước ông làm những chuyện như vậy với tôi, chẳng lẽ không máu lạnh?”

Sau khi Trầm Vấn Thiên âm thầm điều tra, phát hiện những chuyện Bạch Oanh Man gặp phải đều do ông ta phái người làm, cũng tra được hấn sắp làm buôn bán lớn, bọn họ mới báo cảnh sát mai phục bắt người.

“Ha! Cha mày?” Hấn ngửa đầu cười to, tiếng cười giữa đêm yên tĩnh có vẻ đặc biệt thê lương. “Mày nên đến hỏi người đàn bà ác độc Lý Ngọc Chân kia, cha mày và Trữ Tẩu Tẩu chết thế nào.”

“Bọn họ không phải ngoài ý muốn rơi xuống biển?” Bạch Oanh Man nghe vậy giật thót người.

“Rơi xuống biển, thật là ngoài ý muốn? Từ đầu tới cuối ở chỗ đó rõ ràng nhất.” Cho dù hấn có chết cũng muốn kéo một cái đệm lưng, sẽ không để cho ả yêu phụ đó được hời.

“Cái gì? Chẳng lẽ lúc ấy dì Chân ở đó?” Cô lão đảo một bước, trợn to hai mắt.

Bạch Cảnh Địa không trả lời, trước khi bị giải đi lại để một manh mối không ngờ được. Vì tìm kiếm đáp án, Bạch Oanh Man không trở về chỗ ở của Trầm Vấn Thiên, mà cùng chồng tới nhà mẹ đẻ, nơi tràn ngập kí ức thuở nhỏ.

“Các người sao lại tới đây? Có việc à?”

Vừa mở cửa, liếc thấy đôi vợ chồng tay trong tay tới, Lý Ngọc Chân khẽ giật mình, khó hiểu vì sao hai người không vì bà ta chầm ngồi tách ra, đẩy mắt nhen nhóm đổ kỵ, ghen ghét bọn họ không như sắp xếp của mình, trở thành kết cục vợ chồng chia lìa.

Giờ phút này, bà ta chỉ lo oán hận, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện xấu mình làm sắp bị vạch trần.

“Dì Chân, con chỉ hỏi dì một chuyện, cha và mẹ hai của con chết thế nào?” Bạch Oanh Man vừa bước vào cửa, quay đầu lại hỏi.

Tim Lý Ngọc Chân trầm xuống, “Không được phép kêu nó là mẹ, con tiện nhân Trữ Tẩu Tẩu kia không xứng làm nữ chủ nhân của Bạch gia, cô quên nó cướp cha cô, giết đây ông ta không nhớ cô sao?” Trữ Tẩu Tẩu chết tiết, ngay cả chết rồi cũng có thể tác quái.

“Bọn họ không phải không quan tâm tôi, là dì chặn thư, chặn điện thoại không cho chúng tôi liên lạc, lại nói nhà đã không còn chỗ cho tôi.” Khi đó tuổi nhỏ, cô chỉ biết tin lời nói dối của dì Chân, hờn dỗi, chặt đứt liên lạc với người nhà.

“Sao các người lại biết những chuyện này, ai nói cho cô?” Lý Ngọc Chân cả kinh, khuôn mặt bắt đầu dữ tợn.

“Chú An, chú ấy đã nói hết những chuyện dì làm cho tôi biết.”

An Thịnh Sinh, một trong những tình nhân của Lý Ngọc Chân, đồng thời cũng là quản gia của bà ta ở Mĩ, vì không nhận được Lý Ngọc Chân ly gián một nhà Bạch Cảnh Thiên, sau khi vợ chồng Bạch Cảnh Thiên đột ngột mất, lương tâm cắn rứt đã nói cho Bạch Oanh Man biết chân tướng.

“Lão già chết tiết!” Lý Ngọc Chân nổi điên, An Thịnh Sinh, hần dám phản bội ta!

“Lúc trước chú An không nói là vì sợ tôi đau lòng, chú ấy không muốn tôi biết người dì mà tôi xem như mẹ ruột lại làm chuyện xấu sau lưng tôi.”

“Hừ! Xem như mẹ ruột? Bộ đáng chất vẫn bây giờ của cô có giống như con gái sao? Trước kia cô còn hung dữ uy hiếp tôi.”

“Đó là vì dì không giữ lời hứa, thương tổn Nguyệt, tôi mới giận mất lý trí,” Khi đó cô thậm sự rất hận tất cả những gì dì Chân làm, là dì Chân làm tim cô thành ma quỷ, may mắn Vãn Thiên đã mang cô ra ngoài.

Lý Ngọc Chân cười lạnh, vung tay lên, “Bớt nói những lời đường hoàng này đi, cô đã sớm xem tôi không vừa mắt rồi, chắc là ước gì tôi chết sớm một chút, đỡ phải trông nom đông trông nom tây, làm cô như tượng gỗ bị trời tay chân, mất hết tự do.”

“Tôi chưa từng nghĩ như vậy.....” Đàm phán tối kỵ nhất là mất bình tĩnh, Trầm vãn Thiên nhẹ bóp tay cô, ý bảo cô đừng kích động, Bạch Oanh Man hít sâu, tâm trạng bình ổn mới hỏi lại: “Dì Chân, tôi muốn chân tướng, mời dì giải thích cho tôi biết, cái ngày mà cha tôi và mẹ hai gặp chuyện ngoài ý muốn, dì làm gì trên thuyền?”

“Nói hươu nói vượn, ai nhìn thấy? Lúc ấy rõ ràng là tôi đang nghỉ phép ở Pháp.” Lý Ngọc Chân chột dạ biện bạch, ánh mắt đảo điên.

“Dì Chân, dì còn muốn tiếp tục giả ngốc sao? Chỉ cần xem thông tin xuất nhập cảnh, lời nói dối của dì tự nhiên sụp đổ.” Chứng cứ có thể nói.

Lý Ngọc Chân vừa nghe, then quá hóa giận, cao giọng: “Cho dù lúc đó tôi ở trên thuyền thì sao? Không lẽ tôi không thể lên thuyền rời bến cầu cá sao? Bờ biển là của cô à, quản nhiều thật!”

“Lời nói của dì không hợp với sự thật, khó tránh người ta hoài nghi. Mời dì nói rõ ràng, lúc bọn họ chết, dì ở đâu?” Bạch Oanh Man nắm chặt tay chồng, tiếp thu sức chống đỡ từ tay hắn.

“Cô.....” Lý Ngọc Chân suy nghĩ, muốn tìm cái cớ khác che đậy.

Vì bức bà ta nói ra tình hình thực tế, Bạch Oanh Man cố ý dùng kể, “Cha yêu mẹ hai như vậy, bọn họ có thể sống chết bên nhau coi như một chuyện tốt. Cùng chôn một huyệt, kiếp sau có thể tiếp tục nắm tay, tôi cũng mừng thay cho họ.”

“Cái gì mà kiếp sau nắm tay? Nói bậy! Tiện chủng mày do Lý Ngọc Quyên sinh ra, bớ nói bậy đi, anh rể là của tao, anh ấy phải cùng một chỗ với tao, trên đời này không ai thương anh ấy bằng tao.” Đụng tới chỗ đau, Lý Ngọc Chân như hiện nguyên hình. Chỉ có mình mới là người bầu bạn hoàn mỹ của Bạch Cảnh Thiên, chỉ có mình mới có thể cùng hắn sống đến bạc đầu.

Ánh mắt bà ta mơ hồ, vừa cười vừa tức giống như điên, lăm bầm lâu bầu.

“Nhưng mà.....Vì sao anh ấy không thương tao? Lý Ngọc Quyên là cái gì, Trữ Tẩu Tẩu là thứ gì, tụi nó đều không xứng với anh ấy, mắt hắn mù rồi nên không nhìn thấy tình yêu của tao.”

“Cho nên dì giết bọn họ?” Bạch Oanh Man nương theo lời bà ta, muốn dẫn tới đáp án.

“Đúng vậy, tao từng bước từng bước giết bọn nó, ai có lỗi với tao, tao giết kẻ đó.” Lòng ghen ghét làm người ta cảm phần, yêu đã làm Lý Ngọc Chân mất đi lý trí.

“Cái gì.....” Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng biết chân tướng sự thật, Bạch Oanh Man đứng không vững, cảm thấy trước mắt một mảnh đen.

Trạm Vấn Thiên vội vàng nâng cô, ôm cô vào ngực.

“Mẹ mày cũng dần lẩm, sau khi nó sinh mày xong, thân thể không tốt, tao từng chút từng chút trộn thuốc độc vào thuốc bổ, nó vui vẻ uống từng chén một, quả nhiên chưa tới ba tháng đã đi tây thiên.” Bà ta sử dụng độc mẫn tình, mỗi ngày một chút, không bị phát giác.

“Cha và mẹ hai?” Bạch Oanh Man lã chã sắp khóc, bị phần không chịu nổi. Thì ra cái chết của mẹ cũng do dì Chân hạ độc thủ, hơn nữa lừa gạt hơn hai mươi năm, cô còn nhận giặt làm mẹ.

Lý Ngọc Chân đã lâm vào điên cuồng, cười âm hiểm, “Sau khi mẹ mày chết, anh rể đương nhiên hẳn phải lấy tao vào cửa, khi tao đang mừng rỡ chờ hắn mở miệng thì hắn đột nhiên tuyên bố muốn kết hôn con tiện nhân Trữ Tẩu Tẩu kia, hơn nữa tựa hồ hoài nghi cái chết của mẹ mày, bởi vì không chỉ để phòng tao, còn tổng tao ra nước ngoài.....”

Cho nên bà ta mới không có cơ hội hạ thủ, cho đến ngày đó....

“Tao chỉ muốn Trữ Tẩu Tẩu chết thôi, mới bỏ thuốc ngủ vào nước trái cây của nó, thừa dịp nó mê man vớt xuống biển, ai ngờ anh rể thấy nó rơi xuống, không chút do dự nhảy theo.....” Lý Ngọc Chân chưa từng muốn Bạch Cảnh Thiên chết, có thể hành động phản đầu quên mình của hắn làm bà ta cả kinh, quên cả kêu cứu.

Bạch Cảnh Thiên vì cứu vợ mà nhảy xuống biển, cuối cùng cùng vợ chết chìm. Mặc dù không do Lý Ngọc Chân giết nhưng bà ta vẫn là hung thủ gián tiếp.

“Dì Chân, dì liên tục giết hai mạng người, chẳng lẽ không sợ báo ứng sao? Dì làm cho tôi và Nguyệt đều mất mẹ.” Việc ác của Lý Ngọc Chân làm Bạch Oanh Man không thể chịu đựng, nước mắt chảy dài.

Lý Ngọc Chân liếc mắt mĩa mai, “Thì sao? Chẳng lẽ mày lại báo cảnh sát bắt người mày xem như mẹ ruột?” Bà ta xem rõ cháu gái mặt lạnh lòng mềm, sẽ không dễ mình phải vào tù.

“Cô ấy không, nhưng tôi sẽ làm.” Trạm Vấn Thiên lên tiếng, hết thấy manh mối đã tra rõ, hẳn tuyệt đối không cho người thương tổn vợ mình nhỡ ngoài vòng pháp luật.

“Mày!” Lý Ngọc Chân tái nhợt, kinh hoàng không thôi. Vừa nãy chìm đắm trong cảm xúc của mình, bà quên tên nguy hiểm số một này.

“Giết người là trọng tội, pháp luật sẽ chế tài bà, đời sau của bà phải trải qua trong tù.” Trạm Vấn Thiên lạnh lùng, khinh thường nhìn bà ta, người đàn bà này độc ác như vậy, cuối cùng tự gây ác quả.

Lý Ngọc Chân sợ hãi mở to mắt, “Không ——” “Mình không muốn vào tù.”

Trạm Vấn Thiên ra dấu với bên ngoài, mấy cảnh sát lập tức tiến vào mang kẻ gào khóc như điên kia đi.

Không nỡ nhìn dì ruột gặp kết cục bi thảm, Bạch Oanh Man vội mặt vào ngực chồng, thấp giọng khóc, cô thật sự rất hận, nhưng lại sợ mình nhìn không được tha thứ.

Cô hiểu, dì Chân cũng là người đáng thương, vì không được yêu mà sinh lòng oán hận, mới từ từ đi về con đường hủy diệt.

Nếu như không phải gặp Trầm Vấn Thiên, nhờ có tình yêu của hắn, tâm ma của cô cũng không biến mất đơn giản như vậy. So sánh với cô, dì Chân cũng là một người khổ, bởi vì cuối cùng cũng không gặp được người thật lòng yêu bà, nguyện ý mang bà khỏi địa ngục.

“Từ nay về sau, bất luận là em hay em gái em, anh cũng sẽ không để bọn em bị tổn thương mấy may.” Cho dù không phán tử hình, Trầm Vấn Thiên cũng xác định người đàn bà này đến chết cũng không ra được cửa nhà giam.

“Vấn Thiên, em mệt rồi.” Bạch Oanh Man tựa vào vai chồng. Trải qua những trận phong ba liên tiếp, hôm nay dì Chân cũng nhận được ác quả, chứng kiến một người phụ nữ vì yêu mà tự hủy đi nhân sinh của mình, thể xác và tinh thần cô mệt mỏi dị thường.

“Mệt thì về nhà nghỉ ngơi, anh sẽ luôn ở cùng em.” Tay trong tay, suốt đời.

“Ừ, chúng ta về nhà.” Nhà của cô, là nơi có hắn.

Trầm Vấn Thiên dịu dàng ôm ngang Bạch Oanh Man, để cô an tâm tựa vào lòng hắn. Nhìn dung nhan xinh đẹp của vợ, bất giác nở nụ cười hạnh phúc.

“Chị, chị, có thiên nga kia! Thật xinh đẹp, chúng ta mau tới xem đi...”

Cảnh quan tự nhiên trong công viên Thanh Thủy, có mấy con thiên nga trắng an nhàn trong hồ nước nhân tạo, trong đó dễ thấy nhất là một đôi thiên nga đen giao cánh kiếm ăn, cơ hồ như hình với bóng, chăm chú nhìn theo đối phương, thiên nga trống ngửa đầu vừa gọi, thiên nga mái cúi đầu trả lời, cạp lông, tạo thành hình ảnh khiến người ngưỡng mộ.

“Tiểu Nguyệt, em đi chậm một chút cho anh, không xem lại em bây giờ thế nào, còn dám chạy?”

Bạch Oanh Nguyệt vẫn không thay đổi tính nết bướng bỉnh, hướng ông xã nhà mình thề lời làm ngáo ộp, khuôn mặt mướt mà lộ ra nụ cười tinh nghịch, nhưng trông thấy ánh mắt tinh nghịch của chị, cô lập tức nghe lời đi chậm.

Ông xã nói cô không nghe lọt tai, chị gái nói một câu cô coi như thánh chỉ, điều này làm cho Shere rất không thoải mái, ghen tuông muốn ngăn cách chị em hai người.

Vì để Bạch Oanh Man không lo lắng, cũng vì để cô sớm thoát khỏi nỗi khổ mà dì Chân gây ra, cho nên Trầm Vấn Thiên thay vợ tìm Bạch Oanh Nguyệt về, cũng nói cho cô biết lúc trước đuổi cô đi là có dụng ý gì, không ngờ, Bạch Oanh Nguyệt căn bản không có hiểu lầm chị gái, cô biết chị là yêu cô, Bạch Oanh Man nghe thể cảm động không thôi, tình cảm chị em tốt hơn.

“Em cũng chú ý một chút giùm anh, hai mắt đừng cứ nhìn chăm chăm vào em gái của em, dì ấy lớn như vậy, không chạy mất đâu.” Người đàn ông khí thế phi phàm thấp giọng trách, cũng có chút ghen như Shere.

“Nó sắp sinh mà, em lo nó té rụng vào bụng, Nguyệt gần đây rất mơ hồ.” Làm cho cô không yên tâm.

Trầm Vấn Thiên nhu hòa che lên bụng hơi gồ lên của vợ, “Dì ấy bụng lớn, em bụng nhỏ, bụng lớn rụng bụng nhỏ để chết à? Dù sao em an phận một chút cho anh, chồng dì ấy còn chưa có chết, tự nhiên sẽ che chở dì ấy.”

Cái người “Còn chưa có chết” Shere Ngải Ân Đức lạnh lùng quay đầu, trừng mắt với hắn một cái, lập tức cẩn thận vịn cô vợ khờ dại, tránh cho cô quá tinh nghịch, làm con ra đời sớm.

Bạch Oanh Nguyệt mang thai hơn tám tháng, còn Bạch Oanh Man chưa đến ba tháng, hai chị em đều là thời kỳ nguy hiểm, một người bụng to như thùng nước, một người ăn gì cũng nôn, thân thể nên đẩy đà lại gây gò.

Thân là ông xã của các cô, hai người đàn ông vốn là đại ma đầu người gặp người sợ trên thương trường, nhưng vừa đến trước mặt vợ đều trở thành người đàn ông ở nhà tốt, yêu vợ, chiều vợ, lúc nào cũng coi vợ là hoàng hậu.

Thực tế là từ khi biết các cô mang thai, quả thật là trời đất biến sắc, hai người đàn ông này lập tức trở nên cảnh giác sợ hãi, thần kinh lại phải suy nghĩ che chở các cô, lo lắng mình chăm sóc không chu toàn.

“Anh đó, mở miệng không tha ai, đều là người một nhà cả mà!” Chồng của cô thật sự là quý hiếm thích so đo.

“Chị ơi, mau lại đây xem, thiên nga đang uống nước! Chị xem kìa, chúng nó thật là đáng yêu.....”

Trời! Ngạc nhiên thật, thiên nga uống nước có gì đẹp chứ, nha đầu kia căn bản là đứa nhỏ không lớn lên, lúc trước sao hắn lại nhìn lầm, còn tưởng cô là người vợ lý tưởng của mình chứ. Trạ Vn Thiên có chút tưởng tượng thâm oán.

“Em đi coi một chút, anh với Shere tâm sự đi.” Bạch Oanh Man mỉm cười vỗ nhẹ tay chồng, thông thả đi đến cạnh hồ nước tìm em gái.

Có cái gì mà tâm sự, tâm sự thăm dò đầu mỏ hay là quy mô phát triển hải vận? Hai người đàn ông khí phách như nhau liếc mắt, rất ăn ý quay đầu một bên, chuyên chú nhìn vào vợ.

“Chị, chị hạnh phúc không?” Bạch Oanh Man quan tâm hỏi. Cô rất lo lắng chị gả nhầm người, sống không vui vẻ.

“Ừ, chị rất hạnh phúc. Vậy còn em? Dượng ấy là tình yêu của em sao?” Bạch Oanh Man cũng hỏi lại. Em gái trưởng thành rồi, khuôn mặt khờ dại đơn thuần đã tan mất thành thực của người làm mẹ.

Bạch Oanh Nguyệt vui vẻ gật đầu, “Em yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu em, tình yêu vô địch.”

Nghe vậy Bạch Oanh Man hiểu ý cười, “Đúng nha, em còn nhớ rõ tình yêu vô địch, khi còn nhỏ chúng ta luôn treo bên miệng.”

“Em đương nhiên không quên rồi, đây là mật ngữ của chị em mình mà, thiên nga trắng bay về phía tình yêu, thiên nga đen tìm được hạnh phúc, em vẫn nhớ kỹ trong lòng.” Bạch Oanh Nguyệt tin tưởng chị vĩnh viễn vẫn là chị của cô, sẽ không vì thời gian hay khoảng cách mà giảm bớt tình chị em của các cô.

“Nguyệt.....” Hốc mắt Bạch Oanh Man ửng đỏ, cảm ơn em gái vẫn luôn tin tưởng mình.

Từ sau khi có thai, cô trở nên đa sầu đa cảm, cười nhiều hơn, tuyến lệ cũng phát triển, động một chút lại rơi nước mắt.

“Bà xã, hai người đang nói cái gì?” Không cam lòng bị vợ vắng vẻ, Trạ Vn Thiên đi tới ôm lấy vợ.

“Bí mật.” Bạch oanh man nháy mắt, cố ý không nói.

Hắn kháng nghị, “Anh là chồng em, sao em lại không nói cho anh?”

“Bởi vì đây là tiểu ma pháp của hai chị em em, chú ngữ mang đến hạnh phúc và tình yêu.”

“Chú ngữ?” Trạ Vn Thiên nhướn mày khó hiểu, nhìn nét tươi cười xinh đẹp của cô mà mê muội, nhin không được cúi đầu hôn.

Bạch Oanh Nguyệt bên cạnh đã tựa vào ngực Shere, khẽ nói bên tai hắn.

Thiên nga trắng bay về phía tình yêu, thiên nga đen tìm được hạnh phúc, cuối cùng hai vị công chúa đều phá giải được nguyên rửa, tự tìm đến hạnh phúc thuộc về mình.

11. Chương 11: Kết Thúc

Phù thủy tà ác cảm thấy vô cùng phẫn nộ trước sự lừa gạt của Thiên nga đen, nên đã hạ nguyên rửa — Thiên nga đen ban ngày dùng hình người, khi mặt trời lặn sẽ biến thành thiên nga đen, trừ khi có thể được tình yêu của một quốc vương cũng như vật dính ước, nếu không cho đến chết cũng như vậy.

Phù thủy rất có lòng tin với nguyên rửa lần này, ban ngày thiên nga đen bận rộn sắm vai thiên nga trắng, buổi tối thiên nga đen không chỉ không thể gặp người, còn phải bị hắn quản chế, hướng chỉ hắn hạn định quốc vương cũng không phải là những vương tử du lịch khắp nơi.

Phù thủy tin rằng trả thù như vậy sẽ làm thiên nga đen đau khổ, nhưng mà, sự thật không phải như thế.

Bởi vì kinh nghiệm lúc nhỏ, thiên nga đen kiên cường hơn bất cứ ai, thậm chí có thể chấp nhận sự thật ban đêm, làm cho nàng càng vui vẻ, dần dần, Phù thủy yêu thiên nga đen, mà, thời gian cũng làm Thiên nga đen nhìn thấu tịch mịch trong mắt Phù thủy, nàng hiểu được, hai người đều vì quá cô đơn mới lựa chọn thương tổn người khác.

Một ngày kia, Quốc vương mới lên ngôi của nước láng giềng đưa ra lời cầu hôn cùng công chúa, Phù thủy học được tình yêu cũng đã học được buông tay, mặc dù đau khổ, nhưng hắn biết rõ, chỉ có để thiên nga đen rời đi mới có thể cởi bỏ nguyên rủa mà hắn hạ, đây là lần đầu tiên hắn muốn thành toàn cho hạnh phúc của người khác.

Ngày đón dâu đó, Phù thủy đưa vật đính ước và lời chúc phúc, thiên nga đen lựa chọn nhảy xuống xe ngựa đón dâu, bởi vì nàng đã hiểu, mình muốn là có người yêu nàng, không phải ánh mắt ngưỡng mộ, nàng không cần gả cho quốc vương để giải trừ nguyên rủa.

Cuối cùng, phụ vương của công chúa vì tuổi già thoái vị, Phù thủy, chồng của công chúa lên làm quốc vương, và công chúa đã cởi bỏ lời nguyên.

— Hết trọn bộ —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nga-den-bi-phan-boi>